MARY IRWIN

În căutarea mamei

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

În sfârșit, Lucinda îl va întâlni pe faimosul doctor Jonathan Rathbone! Se simți străbătută de un fior de entuziasm când o siluetă înaltă pătrunse în sala de așteptare: el era. Se ridică și-i întinse mâna, o mână umedă, pe care el o strânse în pumnul puternic. Tânăra femeie se ruga să nu-i observe nervozitatea. Aștepta de mult timp această confruntare și spera să scape basma curată.

„Nu, nu este foarte exact“, se gândi ridicând ochii spre privirea adâncă, a ochilor de culoare cafeniu-închis, ațintită asupra ei. Trebuia să se străduiască să nu considere această întâlnire ca pe o „confruntare“. Jonathan Rathbone era de acum patronul său, așadar, trebuia să-l asculte, cel puțin la început. După trecerea perioadei de încercare, va avea răgazul să-i dezvăluie adevărata sa personalitate. Era hotărâtă chiar să-i facă viața infernală dacă încerca să-și exercite imposibila autoritate asupra ei. Conversațiile

telefonice pe care le avuseseră, când Lucinda se afla încă la spitalul St.Celine, nu fuseseră întotdeauna ușoare și presupunea că, să lucreze cu acest medic celebru, va fi și mai greu de suportat. Va trebui să dea dovadă de comori de răbdare.

– Așadar, facem în sfârșit cunoștință, doctore Barrymore, spuse Jonathan Rathbone, conducând-o spre biroul său.

Lucinda își stăpâni o puternică dorință de a râde. Părea atât de emfatic. Marea majoritate a oamenilor îi spuneau Lucinda, dar poate era de preferat ca relația lor să se stabilească pe baze strict profesionale. Aceasta îi va da libertate de mișcare când se va hotărî să intre în acțiune…

– Într-adevăr, răspunse ea pe un ton firesc. Dar v-am trimis atâtea paciente, încât am impresia că vă cunosc de mult.

El zâmbi, iar Lucinda constată că era mai degrabă un bărbat frumos. Pentru a fi cinstită, trebuia chiar să admită că era extrem de seducător și de asemenea, mai tânăr decât și-l închipuise: probabil n-avea mai mult de patruzeci de ani. Desigur, câteva fire argintii se vedeau în buclele brune și dese, dar asta nu făcea decât să-i sporească farmecul.

– Luați loc, vă rog, îi spuse, așezându-se el însuși în spatele biroului.

Lucinda se execută, fără să-l scape din ochi, conștientă că și el o examina cu atenție. Și se întrebă dacă așteptarea de o jumătate de oră pe care i-o impusese, fusese intenționată.

– Mărturisesc faptul că am fost surprins de decizia consiliului de administrație, în ceea ce privește angajarea

dumneavoastră în această instituție, începu Jonathan. Nu vă voi ascunde că prima mea alegere nu s-ar fi îndreptat asupra dumneavoastră. Dar în acel moment eram absent și în consecință, mă voi supune dorinței colegilor mei.

Lucinda strânse din buze.

– Iată un mod cel puțin bizar de a-mi ura bun venit, doctore Rathbone!

El o privi cu o mină enigmatică.

– Am obiceiul să spun ceea ce gândesc.

– Mi se pare că am observat.

– Ah, o regăsesc aici pe fata cu care am vorbit adesea la telefon!

– Nu mai sunt o fată, doctore Rathbone, voi avea în curând douăzeci și șapte de ani. Și în cazul în care candidatura mea nu vă convenea, trebuia să vă opuneți prin veto. La urma urmei, dumneavoastră conduceți acest spital și, cu siguranță, nu este prea târziu pentru a convoca unul dintre ceilalți candidați..

– Haide, doctore Barrymore…

Lăsă ochii în jos, pe dosarul așezat pe birou.

– Pot să-ți spun Lucinda? o întrebă pe un ton mai blând.

– Nu mi se pare necesar. Îmi place totuși să nu amestec viața profesională și cea personală, doctore Rathbone!

La privirea glacială pe care i-o acordă, Lucinda se gândi că se pregătea s-o concedieze chiar înainte de a-și prelua atribuțiile.

În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, bărbatul își îndreptă din nou atenția asupra dosarului și începu iar să vorbească, de data aceasta cu o voce lentă și măsurată.

– După toate aparențele, aveți calificativele și experiența cerute de acest post. Dar spuneți-mi, de ce ați părăsit spitalul St. Celine? Această instituție renumită, situată în centrul Londrei, mi se pare totuși locul ideal pentru o tânără femeie dornică să-și facă o carieră. Găsesc ciudat că ați dorit să vă deplasați spre estul orașului.

Ea se strădui să zâmbească, dar își simțea bătăile inimii accelerându-se.

– Doresc să mă specializez în obstetrică. Iată de ce alegerea mea s-a îndreptat spre spitalul Mary Rathbone.

Acesta era motivul pe care-l înscrisese pe fișa de informații referitoare la ea. Un motiv sincer… printre altele, pe care le va dezvălui la timpul potrivit.

După cum sconta, răspunsul îl satisfăcu pe interlocutor, care considera instituția pe care o conducea ca tot ce era mai bun în materie de obstetrică. O mândrie pe care tânăra femeie o găsea justificată, văzând maternitatea care fusese fondată de mama sa, celebrul doctor Mary Rathbone, care acum nu mai practica. După aceea, fusese adăugat un serviciu de pediatrie.

El se ridică și înconjură biroul pentru a se opri la câțiva centimetri de Lucinda. Aceasta percepea perfect ostilitatea pe care i-o arăta. Dar această ostilitate se amesteca și cu

altceva, ce nu reușea să definească, un fel de forță stranie, care o intriga. În acea clipă înțelese că-și dorea cu ardoare să lucreze cu acest bărbat, în ciuda incompatibilității evidente de caracter.

– Cred că prezența dumneavoastră aici, doctore Barrymore, va reprezenta pentru mine o permanentă provocare, îi declară calm. Dar sunt gata s-o susțin…

Ce suflet mare! Lucinda se ridică și-și aținti ochii albaștri în ai săi. Ar fi vrut să-l trimită la naiba, dar nu era posibil: postul acesta era pentru ea de-o importanță capitală. Era ocazia visată de a dobândi o experiență de înalt nivel în domeniul obstetricii și de a-și pune în practică propriile idei în materie. Fără să mai vorbească de nenumăratele întrebări ce o frământau de când descoperise că acest spital era cel în care se născuse, dintr-o mamă pe care n-o cunoscuse niciodată.

Stăpânindu-și orgoliul, îi adresă un zâmbet de o blândețe prefăcută.

– Ei bine… starea dumneavoastră de spirit mă încântă. Când doriți să-mi preiau atribuțiile?

– Vă puteți instala în această dimineață și începeți să munciți după-amiază.

Lucinda păli. Și în ajun fusese de gardă la St.Celine și sperase să i se acorde măcar două zile de concediu, înainte de a ocupa acest nou post la spitalul Mary Rathbone.

El se ridică, ceea ce-l făcu să pară și mai înalt.

– Sper să fiți o persoană rezistentă, doctore Barrymore, deoarece mi se întâmplă să fiu foarte exigent. Pentru a nu vă ascunde nimic, văzându-vă, mi-a fost puțin teamă. Sper că veți fi în măsură să-mi dovediți contrariul.

– Nu vă temeți, nu-mi lipsesc resursele, îi explică Lucinda, încercând să-și stăpânească mânia ce-o copleșea.

El zâmbi când se îndepărtă pentru a-i deschide ușa, indicându-i astfel încheierea întrevederii.

– Judecând după talentul de a avea replică promptă, sunt gata să vă cred.

Lucinda zâmbi la rândul său, simțind că era probabil vorba de un compliment.

– Avem programată o cezariană, la ora două, reluă el pe un ton ferm. În sala de operații numărul unu. Să fiți acolo cu o jumătate de oră înainte. Aș vrea să mă asistați.

Lucinda înghiți în sec.

– Bine, sir.

„Sir“ era o reacție reflex la un ordin provenit de la un superior. De-abia îi ieșise din gură micul cuvânt, că-și reproșă prompt că-l rostise. Și când te gândești că se străduise să se sustragă raportului de forță pe care interlocutorul său era în măsură să-l instaureze!

Se îndepărtă pe culoar, puțin satisfăcută de performanța sa. Desigur, doctorul Jonathan Rathbone considera că el câștigase prima rundă! Se liniști totuși, spunându-și că lupta de-abia începuse.

Lucinda traversă curtea și urcă scara de piatră ce ducea la clădirea rezervată personalului, unde era situată camera

ei. Se strâmbă auzind sirena stridentă a unei ambulanțe. Să locuiască în locul în care muncea nu va fi deloc odihnitor. Dar la drept vorbind, asta n-o deranja. Își iubea profesiunea și prefera să i se consacre mai degrabă aici, decât să se lase fermecată de luminile orașului. Acest decor nu-i mai aparținea, mai ales de când Adrian plecase.

Urcă ultima treaptă și împinse ușa din lemn. Un suflu de aer cald o întâmpină în hol. Așezată alături de o fereastră care dădea spre curtea interioară, o secretară îi zâmbi în timp ce înainta spre ea.

– Portarul v-a lăsat bagajele în camera dumneavoastră, doctore Barrymore. Așadar, v-a plăcut întrevederea cu marele șef?

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Nu prea!

Apreciase deja primirea călduroasă, aproape maternă a secretarei, când se prezentase la întrevederea de angajare, ca și în aceeași dimineață, când sosise încărcată cu toate lucrurile sale personale.

Edith Jackson zâmbi larg, în timp ce cu vârful degetelor verifica dacă ondulațiile cărunte erau încă bine coafate.

– Vă veți schimba curând părerea. Ca fiecare de aici, veți simți repede farmecul lui Jonathan Rathbone.

– Presupun că glumiți…

– Este un obstetrician minunat, răspunse simplu Edith.

– Nu mă-ndoiesc de asta. De altfel, este unul din motivele pentru care mi-am dorit să lucrez în acest spital. Dar îl găsesc prea arogant.

– Are perfectă dreptate să fie mândru de ceea ce a realizat. Pentru a nu vă ascunde nimic, acum opt ani, când i-a succedat mamei sale, eram puțin îngrijorată. Era atât de tânăr atunci… De-abia treizeci de ani. Dar n-a întârziat să ne demonstreze de ce era în stare. În câteva luni, spitalul funcționa ca un orologiu bine pus la punct.

– Sunt de acord să cred asta! observă Lucinda pe un ton aspru.

„Comparația este bine găsită, se gândi. Bărbatul acesta are în locul inimii un mecanism!“

– Pacientele îl adoră.

După toate aparențele domnișoara Jackson nu era dispusă să-și oprească discursul laudativ.

– Și toate infirmierele sunt îndrăgostite de el.

Lucinda strâmbă din nas.

– Asta trebuie să-i complice existența…

– Oh, nu le încurajează deloc. Asta ar semăna nervozitate și discordie în instituție.

Tânăra femeie clătină capul râzând. Aceste bârfe o amuzau.

– Evident, spuse. După toate aparențele, lucrați aici de foarte mult timp.

– Dumnezeule, da! Ei bine, lăsați-mă să calculez… de treizeci de ani buni.

Lucina își umezi buzele uscate.

Așadar, domnișoara Jackson era deja în serviciu de trei ani, când se nascuse ea. Putea măcar să-i pună imediat

câteva întrebări… Dar nu, era de preferat să mai aștepte puțin. Oricum, nu mai era momentul potrivit.

Lucinda intră în camera ce i se atribuise. Era o încăpere austeră, dar spațioasă și luminoasă. Mobilierul era redus la minimul necesar: un pat, un birou și două fotolii. Descoperi, culmea luxului, că încăperea era prevăzută chiar cu o cabină de duș.

Înaintă spre fereastră și contemplă peisajul cenușiu care i se oferea vederii. Primii fulgi de decembrie se învârteau prin aerul rece, ca și când ezitau să se așeze pe solul lucind de umezeală. Trecătorii înaintau cu pași grăbiți, cu capul între umeri, pentru a se apăra de vântul înghețat care sufla peste oraș.

Lucinda se întoarse și-și trecu privirea prin cameră, întrebându-se cât timp va rămâne aici. Semnase un contract pentru șase luni, care se putea reînnoi prin asentiment reciproc. Dar, după schimbările pe care se pregătea să le facă în spitalul Mary Rathbone, Jonathan Rathbone nu va mai dori probabil să prelungească numitul contract.

Însă n-avea importanță. Era gata să-și pună această slujbă în joc, pentru a-și apăra iealurile. Considera că toate femeile aveau dreptul să-și aleagă metoda prin care să nască. Nu trebuia să li se impună. Ori, diferitele conversații telefonice cu Jonathan Rathbone o lăsaseră să creadă că, asupra acestui punct nu era deosebit de maleabil. Ea era de asemenea la curent cu cazul Julien, prietena sa din copilărie. Aceasta din urmă își dorise o naștere naturală, dar

marele maestru nici nu voise să audă! Îndată ce se prezentase la spital, fusese dusă în sala de operație, unde fusese supusă unei cezariene. Lucinda își propuse să ridice această problemă într-o zi.

Își petrecu restul dimineții aranjându-și lucrurile în cameră, apoi se duse în sufrageria instituției, pentru a gusta din mâncarea de lux a spitalului. Fu foarte plăcut surprinsă de finețea acestui prânz: pateuri crocante, urmate de rinichi cu cartofi înăbușiți, totul servit pe o față de masă imaculată, de o chelneriță stilată. Evident, familia Rathbone știa să aibă grijă de personal.

Curând, fu alături de două femei tinere, care după ce o învăluiseră într-o privire strălucind de curiozitate, o salutaseră scurt, apoi se adânciseră din nou în conversația lor.

Lucinda gustase prima înghițitură din tarta cu mere când o mână i se așeză pe umăr. Înălță capul, surprinsă. Vecinele de masă își ațintiseră deja privirile în spatele ei, cu un zâmbet cordial pe buze. Lucinda se întoarse și văzu chipul întunecat al patronului, aplecat deasupra sa.

– Am imediat nevoie de dumneavoastră. Pentru o cezariană.

Din expresia lui Jonathan Rathbone, înțelese că era vorba despre o urgență. Lucinda își înghiți îmbucătura și-și împinse scaunul. Stagiul la St.Celine o obișnuise cu mesele luate în fugă.

Îl urmă pe coridorul lung, întinzând pasul pentru a înainta în viteza lui. Nu uitase remarca referitoare la fragilitatea sa…

El împinse ușile încăperii care ducea la sala de operație, fără să se preocupe de Lucinda care-i urma cu greutate mersul rapid.

– Data viitoare, sper că nu vă veți mai uita „bipul", doctore Barrymore, îi spuse peste umăr. Nu țin să plec în căutarea dumneavoastră prin tot spitalul la fiecare urgență!

Lucinda fierbea în sinea sa, dar nu era momentul să protesteze. Oare cum ar fi putut să se afle în posesia unui „bip" pe câtă vreme bărbatul acesta afurisit nu-și dăduse osteneala să-i înmâneze unul?

În acea clipă, în spatele ei apăru o infirmieră ce-i puse pe cap o bonetă verde. Cum era prea mare, aceasta plecă în cautarea uneia de măsură mai mică. Lucinda nu îndrăznea să ridice ochii spre patron, de teamă să nu-i citească dezaprobarea pe chip. Poate nu observase nimic din această mică împotrivire. Primirea pe care i-o rezervă în sala de operație îi spulberă imediat orice iluzie.

– Sunteți sigură că această bonetă vi se potrivește cu adevărat doctore Barrymore? Poate ați prefera să începem operația mai târziu, pentru a avea timp să vă puneți alta?

Ea primi lovitură fără să-i pese și-i adresă un zâmbet angelic.

– Iar dumneavoastră, poate veți catadicsi să-mi furnizați acum câteva detalii asupra pacientei…

– Timpul ne presează. Vă voi pune la curent pe măsură ce vom avansa. Oricum, să nu vă umpleți capul mic și drăguț cu griji de acest fel: eu sunt responsabil pentru această intervenție. Limitați-vă doar la a-mi urma ordinele.

Capitolul 2

Lucinda avea ochii ațintiți asupra mâinii înmănușate a lui Jonathan Rathbone, care făcea o incizie la baza abdomenului.

Îi întindea materialul pe care-l cerea pe un ton categoric. Remarcă, în spatele lor, prezența a două studente atente la cele mai mici gesturi și cuvinte ale profesorului.

– Vă veți da seama de ce am fost obligat să recurg la o intervenție de acest fel, declară el, fără să-și întoarcă atenția de la tânăra femeie întinsă. Doamna Linda Johnson, m-a anunțat în a treizecea săptămână de sarcină, că avea sângerări. Am procedat imediat la examenele de rigoare, care mi-au arătat că fătul se deplasase și se afla într-un mod anormal. Doctor Barrymore, care mă asistă, vă va da explicații mai ample.

Lucinda tăcu mâlc. Oare cum îndrăznea s-o pună astfel la încercare, în timp ce nici măcar nu examinase pacienta?

– După toate aparențele, asta indică faptul că placenta s-a împrăștiat în întregime, sau parțial, în zona inferioară a uterului și… începu ea.

– Bineînțeles, asta este evident, o întrerupse Jonathan Rathbone enervat. Spuneți-ne mai degrabă ce implică asta.

Ea îl măsură cu răceală.

– Tocmai mă pregăteam să explic că, segmentul inferior întinzându-se în timpul ultimelor săptămâni de sarcină, este inevitabil să aibă loc o scăpare de placentă. Faptul că asta nu se întâmplă, dă loc la sângerări. Este evident și cazul pacientei noastre.

– Perfect, doctore Barrymore, observă Jonathan Rathbone.

„Cine se crede?“ se gândi ea furioasă. Hotărât lucru nu-i va suporta atitudinea protectoare pe care o adoptase în ceea ce o privea. Își dorea foarte mult să-i amintească faptul că nu era una dintre studentele sale.

– Eu însămi nefiind exact familiarizată cu acest caz, reluă cu prudență Lucinda, cred că-i revine doctorului Rathbone să ne spună ce s-a întâmplat după a treizecea săptămână de sarcină. După semnele clinice, se pare că doamna Johnson se află aproape la termen.

– Pentru a fi exact, intră în a treizeci și opta săptămână. Din a treizecea, am ținut-o aici în observație. Am sperat să se poată proceda la o naștere naturală, dar examenul la care a fost supusă acum o oră, a arătat sângerări abundente. Se impunea imediat o cezariană.

Făcu o pauză, apoi inspiră profund și se apucă din nou de treabă.

– Ei bine, doamnelor și domnilor, anunță după un minut, iată-l pe ultimul nou-venit în creșă. Este vorba despre… un băiețel! Nu prezintă nici o anomalie vizibilă.

Un murmur de voci agitate se ridică în sală.

– Acum vă puteți apropia.

Ridică bebelușul în brațe și-l întinse unei infirmiere.

– Vi-l încredințez. Doamnelor, înconjurați-l cu toată grija și tandrețea în care sunteți specialiste.

Cu inima bătând mai rapid decât și-ar fi dorit, Lucinda continuă să-l asiste pe chirurg, cu gesturi mecanice. În ciuda experienței, orice naștere constituia pentru ea un eveniment minunat. Clipa în care fătul necunoscut se transforma într-o mică ființă din carne și sânge, o fascina tot mai mult. După scântecele ce se auzeau din încăperea vecină, nou-născutul era perfect sănătos. „Grijă și tandrețe“, recomandase doctorul Rathbone. Aproape și-l imagina scriind pe o rețetă inițialele „G.T.“! Nu era deloc surprinsă că un asemenea adept al tehnologiei, acordă o cât mai mică importanță unor practici pe care, cu siguranță, le considera depășite.

– Bine, puteți coase abdomenul pacientei, doctor Barrymore, reluă el în acea clipă.

– Desigur, domnule, răspunse Lucinda cu un calm pe care era departe de a-l simți.

Se supuse, străduindu-se să-și controleze tremurul mâinilor, sub acea privire pătrunzătoare. O punea la încercare, o testa.

– Inutil să vă avântați într-o muncă de broderie! o ironiză el. Faceți punctele de sutură clasice, care v-au fost predate în facultate.

Lucinda crezu că aude râsete înăbușite provenite din spatele sălii. Dar hotărî să nu le acorde atenție și urmă cu conștiinciozitate dispozițiile patronului.

Jonathan Rathbone se aplecase pentru a urmări mai de aproape munca tinerei femei. Capetele aproape li se atinseră. Lucinda se simți străbătută de un fior și trebui să admită că acest bărbat, așa arogant cum era, avea totuși puterea s-o tulbure.

– Nu-i rău… nu-i rău deloc, șopti astfel încât numai ea să audă.

Privirile li se întâlniră. Pulsul i se acceleră, dar își dădu seama de clipele de tensiune pe care tocmai le trăia în acea sală supraîncălzită. Pe seama a ce altceva putea pune oare acea emoție bruscă?

Pacienta fu transportată în camera sa, iar Lucinda se întoarse spre medic:

– Mai aveți nevoie de mine, doctore?

El îi zâmbi.

– Nu. Acum, infirmiera șefă conduce operațiunile și este aproape la fel de exigentă ca mine.

– Nu se poate spune așa ceva…

Brusc, Lucinda observă că n-o mai preocupa părerea pe care și-o putea face despre ea. Trecuse primul test și era convinsă că se descurcase foarte bine. Își scoase boneta și

împinse ușa, conștientă de prezența lui Jonathan Rathbone în spatele său. Atingerea unei mâini ferme pe umăr, o făcu să tresară.

– Haideți, să mergem să bem o cafea.

Ochii căprui nu mai reflectau nici o animozitate.

– De ce nu? răspunse Lucinda cu o indiferență studiată. Mor de sete. Eram pe punctul să cer o carafă cu apă când m-ați luat de la masa de prânz.

– Vă rog să mă scuzați.

Oare într-adevăr spusese că se scuză? Lucinda scoase un ușor oftat de mulțumire, apreciind că acest nou raport între colegi se datora reușitei unei intervenții riscante.

– Să ne întâlnim în biroul meu, când veți fi schimbată, îi propuse. Am o cafea mai bună decât cea care se servește la bar.

Acceptă, convinsă că tot ceea ce făcea el depășea principiile. În mod sigur Jonathan Rathbone nu păcătuia prin excese de modestie! Intră într-una din cabinele de duș și în timp ce simțea apa caldă curgându-i pe trup, fu de acord că noul său patron era un chirurg excelent. Condusese operația cu o mână de maestru. Nici ea însăși n-ar fi acționat altfel.

Schiță un zâmbet. Oare va deveni la fel de încrezută? Poate era vorba despre un defect răspândit printre obstetricieni? Aroganța, sau arta de a ști că nu ai voie să greșești, când viețile mamei și copilului se află în mâinile tale.

Revigorată, își îmbrăcă hainele și un halat alb curat, apoi străbătu culoarul lung, în direcția biroului directorului. De-abia ciocăni ușor și el îi deschise ușa, măsurând-o cu un zâmbet aprobator.

– Constat cu o imensă plăcere că nu aparțineți acelor femei cărora le trebuie ore întregi pentru a se aranja, declară dându-se într-o parte, pentru a o lăsa să treacă.

Lucinda intră râzând.

– N-am cunoscut niciodată acest lux. Tata m-a învățat de la o vârstă fragedă că timpul este o marfă prețioasă. Ceva ce nu trebuie risipit.

El îi întinse o ceașcă de cafea și o invită să ia loc într-un fotoliu.

– Cu siguranță, tatăl dumneavoastră nu era lipsit de caracter.

– Dimpotrivă. Era un bărbat foarte blând. Era vicar și-și practica profesia cu seriozitate. Se acomoda cu ușurință la orice.

– Folosiți imperfectul…

– A murit acum patru ani.

– Îmi pare rău. Și mama?

Lucinda bău o înghițitură de cafea.

– A murit și ea, anul trecut.

– Aveți frați, surori? Insistă el, cu o voce uimitor de blândă.

Lucinda clătină din cap.

– După câte știu, nu.

Pentru a afișa un aer surprins, inspiră și apoi continuă:

– Am fost adoptată la naștere și nu cunosc nimic despre părinții mei adevărați.

Jonathan își puse ceașca pe birou și înaintă un pas spre tânăra femeie.

– Ați încercat vreodată să luați legătura cu ei? Astăzi, copiii adoptați au dreptul să-și vadă certificatul de naștere. Ni se întâmplă chiar, uneori, să le recomandăm asta pacientelor, când vrem să le cunoaștem antecedentele familiale.

– Știu, replică Lucinda, agasată din nou de atitudinea lui paternalistă. Dar, înainte de a mă avânta în cercetări de acest gen, aș dori să știu care sunt motivele care au făcut-o pe mama să mă… abandoneze. Acum, cu siguranță și-a întemeiat o familie și, n-aș vrea s-o pun în încurcătură.

Vocea i se frânse și tăcu, învinsă de emoție.

Jonathan se îndreptă spre fereastră.

– Este vorba despre un subiect fierbinte pentru dumneavoastră. Așa că nu voi mai insista.

– O puteți face, nu mă deranjează deloc…

Cum naiba să exprime ceea ce simțea?

– De fapt…

În acea clipă se auzi un ciocănit în ușă.

– Iertați-mă, spuse el politicos, îndepărtându-se de fotoliu.

Lucinda încuviință lent. I se părea că bătăile inimii sale răsunau în toată încăperea. S-ar putea oare să obțină informații despre nașterea ei, mult mai ușor decât crezuse? Ce păcat că această conversație a fost întreruptă exact în

clipa când se angjase pe o cale deosebit de interesantă. Dar o va relua de acolo de unde o lăsase, îndată de Jonathan va închide ușa. Se întoarse nerăbdătoare spre el.

– Mamă! exclamă acesta. Ce faci aici?

Lucinda simți imediat cum o cuprinde un val de îngrijorare. Extraordinara, aproape legendara Mary Rathbone, se afla la câțiva metri de ea. Își aminti că studiase în liceu articole despre această mare filantroapă.

O femeie înaltă și subțire, cu părul alb strâns în coc, își făcu intrarea în încăpere.

– Biroul acesta era al meu, observă cu o voce ascuțită. Așa că nu este nimic ciudat să vin aici.

Lucinda se ridică imediat. Doctorul Mary Rathbone își păstrase o prestanță care încă inspira respect, deseori amestecat cu teamă, tinerilor medici.

– Sunteți noua noastră angajată? o întrebă pe tânăra femeie.

Jonathan Rathbone li se alăturase deja.

– Mamă, dă-mi voie să ți-o prezint pe doctor Lucinda Barrymore. Mama mea, doctor Mary Rathbone.

Lucinda schiță un zâmbet încordat.

– Sunt încântată să vă cunosc, doctor Rathbone.

– Spune-mi doctor Mary, asta va evita orice confuzie. În familia mea există atât de mulți medici… Tata, doctorul Jeremiah Rathbone, a cărui moștenire mi-a permis să fondez spitalul în 1947, a ținut neapărat să-mi păstrez numele de fată și să-l transmit fiului meu.

Bătrâna doamnă se întrerupse pentru a-și trage respirația și se instală pe un fotoliu, alături de Lucinda. Jonathan îi servi o ceașcă de cafea. Ea bău o înghițitură, examinând-o încă pe nou-sosita.

– M-am deplasat în mod special pentru a vă întâlni, doctor Barrymore, continuă pe un ton autoritar. Nu mai vin decât foarte rar la spital. Dar am aflat că ați fost angajată de consiliul de administrație în timpul absenței fiului meu. Așa că, eram curioasă să vă cunosc.

Își îndreptă atenția spre Jonathan.

– Așadar, ce crezi despre ea?

Lucinda tresări. Doctor Mary Rathbone era cel puțin la fel de arogantă ca fiul! Oare cum îndrăznea să vorbească astfel, în prezența sa? Ca și când era candidată la alegerea pentru Miss Univers!

Sări în picioare.

– Iertați-mă, trebuie să vă părăsesc. Mulțumesc pentru cafea, doctore Rathbone. Și încântată că v-am întâlnit, doctor Mary.

O umbră trecu prin privirea bătrânei doamne. După toate aparențele, nu era elegant să întrerupi brusc o audiență cu regina. Fără îndoială, Lucinda ar fi trebuit să aștepte să fie concediată…

– Aș vrea să mă informez de starea de sănătate a Lindei Johnson înainte de a începe să lucrez, adăugă ea, calmă.

I se părea de preferat să n-o șocheze pe doctor Mary Rathbone. Cu toate că se retrăsese, aceasta continua cu

siguranță să-și exercite influența asupra instituției. De altfel, nu trebuia să neglijeze posibilitatea de a obține informații referitoare la propria naștere. Iar mama lui Jonathan va fi probabil în măsură să-i răspundă la anumite întrebări.

– Veniți să cinați în seara aceasta la mine, spuse în acea clipă doctor Mary, pe un ton fără replică. Jonathan te va conduce. La ora șapte și treizeci fix.

– Ești sigură că nu te va obosi, mamă? obiectă acesta încruntat. Nu-ți place să te culci târziu. Și este mult timp de când…

– Nu suntem obligați să prelungim seara până la o oră nepotrivită! replică bătrâna doamnă. Mă refeream la o cină liniștită de familie. Cu siguranță, doamna Banks nu va vedea nici un inconvenient în a mai adăuga un tacâm la masa noastră. Și într-adevăr, este prea mult timp de când n-am mai primit invitați seara.

Clătină din cap, continuând s-o observe pe Lucinda.

– De altfel, această tânără persoană mă intrigă. Sunt sigură că am văzut-o deja undeva.

Lucinda rămase nemișcată sub privirea pătrunzătoare a doctorului Mary.

– Ne-am mai întâlnit cumva, doctor Barrymore? Desigur, memoria începe să-mi joace feste, dar nu uit niciodată un chip.

Jonathan Rathbone deschisese deja ușa. Cu mâna pe clanță, arborase o expresie de îngrijorare pe care încerca să și-o ascundă în spatele unui zâmbet politicos.

Cum tânăra femeie înaintase un pas, mormăi printre dinți, pentru ca numai ea să-l poată auzi:

– Vă sfătuiesc s-o luați la fugă, altfel s-a dus toată ziua! Mama are șaptezeci și cinci de ani și, în perioada sa de glorie, a cunoscut sute de oameni. Inevitabil, întotdeauna se găsește în prezența unor persoane care-i amintesc de altele.

– Vorbește mai tare, Jonathan, nu te aud! interveni doctor Mary.

– Spuneam că doctor Barrymore nu s-a prezentat la spital decât o singură dată înainte de astăzi, când a avut loc întrevederea de angajare. Așa că sunt puține șanse s-o fi întâlnit vreodată, mamă.

Lucinda deschise gura pentru a-l contrazice, apoi se răzgândi. Momentul nu era deloc bine ales pentru a o întreba pe doctor Mary dacă ea fusese cea care-o asistase pe mama sa la naștere… Era foarte probabil să se fi schimbat mult în douăzeci și șapte de ani! Dar, poate semăna foarte mult cu cea care o adusese pe lume, ceea ce ar fi explicat remarca ei.

Un fior de entuziasm o străbătu. Era nerăbdătoare să se facă seară. Va cina în compania unei femei care deținea cheia originii sale! Totul se va desfășura minunat.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație, doctor Mary, spuse zâmbind. Voi fi foarte fericită să cinez în compania dumneavoastră.

Când se pregătea să se retragă, crezu că percepe în privirea lui Jonathan Rathbone o sclipire de nemulțumire.

Poate nu era de acord cu atitudinea familiară a mamei față de personalul spitalului. Poate dinastia Rathbone nu se amesteca printre muritorii de rând!

Doctor Mary zâmbi la rândul său, iar pleoapele i se încrețiră în numeroase riduri, dând ochilor albaștri spălăciți o expresie mai blândă.

– Și eu voi fi încântată să te am la masă, draga mea. Și mai ales, să nu ajungeți târziu. Sunt foarte strictă în privința punctualității.

– Duceți-vă să aflați vești despre pacienta noastră, interveni Jonathan. Voi veni și eu în câteva minute.

– Bine, doctore.

Lucinda se întoarse și străbătu culoarul cu un pas ușor. Atât de aproape de țintă, era dispusă să urmeze de bunăvoie toate ordinele patronului.

Când pătrunse în camera Lindei Johnson, tânăra mamă își ținea bebelușul în brațe. Ridică ochii spre Lucinda și un zâmbet de ușurare îi apăru pe buze.

– Încerc să-l hrănesc, doctore, dar nu cred că suge foarte mult.

– Vă voi ajuta să vă instalați mai comod, răspunse ea, rezemând o pernă mare la spatele tinerei femei. Nu sunteți obligată să vă așezați pentru a alăpta copilul. Puteți s-o faceți foarte bine întinsă, ceea ce, ținând cont de operația pe care tocmai ați suferit-o, este o poziție mai puțin dureroasă.

Pacienta acceptă, strâmbându-se.

– Nu voiam totuși să mă plâng infirmierelor. Au deja destul de muncă, nu voiam să mai adaug și văicărelile mele…

– Dimpotrivă, aveți tot dreptul să vă plângeți! protestă Lucinda. Suntem aici pentru a face viața mai ușoară tinerelor lăuze.

– Vreo problemă, doctore Barrymore?

Vocea lui Jonathan Rathbone răsunase în spatele ei.

– Deloc, răspunse fără să se întoarcă. Doamna Johnson se chinuia singură să încerce să-și hrănească bebelușul. Care este politica practicată în acest spital, în ceea ce privește alăptarea? Cred că rolul infirmierelor este de-a veghea asupra tinerelor mame. În mod cu totul special asupra celor care au născut prin cezariană…

– După cum bănuiți, n-avem personal suficient pentru ca fiecare mamă să beneficieze de prezența constantă a unei infirmiere, îi replică el. Dați-vă osteneala să priviți în jurul dumneavoastră. Vedeți măcar o infirmieră stând cu brațele încrucișate? Toate au o mulțime de sarcini de îndeplinit. De altfel, doamna Johnson nu este neofit în materie de alăptare. Este la al treilea copil.

– Dar la prima cezariană, obiectă Lucinda pe un ton foarte calm. Ce s-a ales de „grija și tandrețea“ pe care le recomandați de-abia acum o oră?

Îl văzu pălind. Probabil nu era obișnuit să fie contrat astfel. Ei bine, acum, când ea, făcea parte din echipă, va trebui s-o facă!

Foarte absorbită de copil, Linda Johnson ascultase doar cu o ureche distrată schimbul de cuvinte înverșunate. Lucinda se aplecă deasupra patului și îndreptă ușor capul

nou-născutului, pentru ca să sugă mai comod. Nu-ndrăznea să-l privească pe Jonathan, căruia totuși îi simțea prezența exact în spatele ei. După câteva secunde, îl auzi îndreptându-se spre ușă.

– Când veți termina, anunțați-mă, doctor Barrymore, spuse înainte de a ieși. Aș dori să examinez abdomenul doamnei Johnson.

– Bine, sir.

El ieși și Linda Johnson oftă ușor.

– Este nemaipomenit!

– Bebelușul? Da, este adorabil…

– Nu, vorbeam de doctorul Rathbone! o corectă pacienta râzând. Și bebelușul, desigur… dar în alt fel! Mărturisesc însă, că acest medic îmi place foarte mult. După toate aparențele, are o slăbiciune pentru domnișoara Bradwell. Priviți, tocmai îi vorbește.

Prin panoul din sticlă a cărei draperie fusese ridicată, Lucinda îl văzu pe Jonathan Rathbone care discuta pe culoar cu infirmiera șefă. Îi zâmbea, iar ea părea complet sub vraja sa.

– Poate nu vă înșelați, doamnă Johnson…

– Oh, spuneți-mi Linda, vă rog! Sunt mama a trei copii, dar n-am decât treizeci și doi de ani. Și credeți-mă, dacă eram necăsătorită, m-aș fi aruncat de gâtul acestui superb specimen masculin! Oare este căsătorit?

Lucinda luă în brațe copilul, acum sătul.

– Nu știu, răspunse așezându-l în leagănul din plexiglas.

Se abținu să adauge că-și imagina cu greu măcar o femeie în lume, în stare să suporte o ființă atât de arogantă, mai mult de-o săptămână. La ce bun să distrugă această imagine de erou, creată de paciente?

Se încordă auzind zgomotul de pași al pretinsului erou. Ușa se deschise brusc.

– Ați terminat, doctore Barrymore? întrebă el cu un zâmbet forțat.

– Da, vă las câmpul liber. Ce-a spus infirmiera șefă referitor la problema pe care am ridicat-o acum câteva minute?

El ezită un timp, iar tânăra femeie se întrebă dacă-și dăduse osteneala să vorbească despre asta.

– Domnișoara Bradwell și-ar dori să abordeze acest subiect cu dumneavoastră, îi răspunse în cele din urmă. Dar până atunci, va continua să aplice dispozițiile în vigoare acum. Lucrăm împreună de un anumit număr de ani și acest sistem a funcționat întotdeauna foarte bine. În consecință, nu există nici un motiv de schimbare.

Lucinda zâmbi.

– Foarte bine. Voi discuta cu ea imediat.

– Momentul nu mi se pare foarte bine ales. Este în ora de pauză și are nevoie de destindere.

– Nu va dura foarte mult, replică Lucinda, înaintând spre ușă. Cred că-mi poate acorda câteva minute…

– Doctor Barrymore!

Ea se întoarse încet.

– Da, doctore Rathbone?

Jonathan i se alătură și coborî vocea de data aceasta, pentru ca pacienta să nu audă.

– Aș prefera ca, pentru moment, să renunțați la această problemă, bombăni cu maxilarele strânse. Este un ordin!

Lucinda simți lovitura, luptând pentru a-și stăpâni mânia. În cazul în care căpitanul ținea neapărat să-și conducă așa nava, era liber s-o facă, la urma urmei. Va rămâne destul timp pentru a-și atinge obiectivele pe care și le fixase, apoi îl va trimite la naiba!

– Foarte bine, doctore Rathbone, murmură cu un zâmbet angelic. Dacă vă convin regulile rigide de muncă, puteți continua să le urmați. Dar persist să cred că vor fi reînnoite.

El tremura.

– Atitudinea dumneavoastră nu-mi place deloc, doctore Barrymore. Și aș dori s-o anunțați mai bine pe mama că, din nefericire, nu sunteți în măsură să participați la cina la care v-a invitat. Sunați-o așadar pe menajeră pentru asta…

Zâmbetul tinerei femei se făcu și mai nervos.

– N-aș vrea să dezamăgesc, îndeosebi o doamnă de această vârstă. La ora șapte și treizeci, nu-i așa?

Cu aceste cuvinte, se întoarse și se îndreptă spre camera infirmierelor.

– Domnișoară Bradwell? o auzi el strigând. Aș dori să stau câteva minute de vorbă cu dumneavoastră.

Capitolul 3

Cu un nod în stomac, Lucinda urcă treptele peronului impozantei locuințe a familiei Rathbone. Aceasta era situată în spatele spitalului, pe un teren care nu amintea deloc de vecinătatea instituției. Casa nu era doar opulentă; avea înfățișare de palat. Ridicând ciocanul lustruit de bătut în ușă, se întrebă de ce această femeie în vârstă continua să trăiască în acest loc ce semăna a muzeu. Poate era plină de amintiri fericite? Poate…

– Da?

Chipul din cadrul ușii era ofilit și puțin amabil.

– Bună seara, sunt Lucinda Barrymore, începu ea. Doctor Mary mă așteaptă și…

– Angajează din ce în ce mai tineri! observă menajera, înțepată. Intrați. Dar mai întâi, ștergeți-vă picioarele: am ceruit podeaua în această după-amiază.

Lucinda se supuse și intră într-un culoar cu tavanul de o înălțime impresionantă.

– Sunt în salon, adăugă menajera pe un ton arogant. Ce doriți să beți?

– Ei… ei bine, același lucru ca… doctor Mary și fiul său.

– Doctor Mary nu bea; nu-i permite ficatul. Iar doctorul Jonathan bea whisky. Mult prea tare pentru o femeie de vârsta dumneavoastră. Vă aduc vin de porto.

– Mulțumesc, va fi…

Lucinda tăcu, observând că interlocutoarea sa se afla deja la capătul coridorului lung. O văzu deschizând o ușă și anunțând pe un ton fără replică:

– O vizită pentru dumneavoastră!

Nervoasă, tânăra femeie intră în încăpere. Mama și fiul erau instalați de-o parte și de alta a șemineului în care ardea un foc bun. Erau amândoi absorbiți în lectură și Lucinda avu impresia neplăcută că tulbură o intimitate calmă. Oare de ce nu refuzase această invitație, cum îi „sugerase“ Jonathan Rathbone?

Acesta din urmă își închise cartea și se ridică arătând o dezinvoltură studiată.

– Așadar, până la urmă ați venit, doctore Barrymore, observă el, cu un aer detașat.

Lucinda reuși să zâmbească.

– Mmm… da. Bună seara, doctor Mary.

Se apropie instinctiv de bătrâna doamnă.

– Ia loc, micuța mea, spuse aceasta bătând cu palma fotoliul situat la dreapta sa. Pari obosită. Ai muncit foarte mult?

Lucinda îndrăzni o privire spre patron. Într-adevăr, „muncise foarte mult“… pentru a o convinge pe domnișoara Bradwell că era important să rupă rutina instaurată de mulți ani. După ce șovăise, infirmiera șefă încheiase prin a adera la cea mai mare parte dintre ideile sale noi. Și, evident, Jonathan Rathbone nu va întârzia să prindă de veste despre acest „complot“.

– O zi obișnuită, răspunse ea. Încep să-mi găsesc reperele. Prima zi este de obicei cea mai grea.

– Mai ales când faci tot posibilul pentru ca să fie astfel! mormăi Jonathan.

Doctor Mary se întoarse spre el cu o strâmbătură agasată pe buze.

– Ce spui? De ce oare te încăpățânezi să vorbești atât de încet?

– O întrebam pe invitata noastră dacă nu dorește să bea un aperitiv.

– Bineînțeles. Ce întrebare! Și mie mi-ar plăcea să beau unul, dar din nefericire n-am voie.

Menajera se întoarse curând cu o tavă.

– Ah, iată! În câteva minute vei putea servi cina, Hilda, reluă stăpâna casei.

Lucinda acceptă vinul de porto cu un zâmbet de mulțumire și bău o înghițitură, contemplând în mod reflex portretele agățate pe pereți. În acea clipă observă că ea o privea cu atenție și întoarse ochii, jenată…

– Eu… hm… admiram aceste picturi, bâigui.

Bău o altă înghițitură de alcool, care-i arse în mod plăcut gâtul, producându-i senzația unei călduri imediate.

Jonathan se ridică din nou.

– Veniți, vi le voi arăta. De fapt, este vorba despre o galerie de șnapani!

– Indiscutabil, nu! protestă mama sa.

Lucinda se întoarse spre ea și observă că zâmbea. I se alătură lui Jonathan, care adoptă un ton solemn.

– Iată-i așadar, pe iluștri noștri strămoși.

De-abia îi ajungea cu capul la umăr și începu să regrete cu ardoare că nu avea picioare lungi, care să-i permită să privească în față această ființă înfumurată. În schimb, era obligată să-și sucească gâtul pentru a avea o vedere aproape corectă a tablourilor pe care i le comenta.

– Dacă vă ridicați în vârful picioarelor, îl veți vedea sus pe bunicul, Jeremiah Rathbone.

– El este cel care a lăsat bunurile destinate fondării spitalului, nu-i așa? observă Lucinda, amintindu-și cuvintele menționate de doctor Mary chiar dimineața.

– Exact. Dedesubtul lui, tata.

Ea contemplă chipul frumos al unui bărbat tânăr, care poza în ținută de aviator.

– Și el a fost medic? întrebă.

– Da. Și-a aflat moartea într-un accident de avion, puțin timp după nașterea mea. Așa că nu l-am cunoscut.

Lucinda fu înghețată de dezinvoltura cu care îi transmisese această informație. Cu coada ochiului, o observă pe doctor Mary, care afișa de asemenea o perfectă indiferență.

– Cina este servită, doamnă.

Menajera se afla în ușă, îmbujorată, ca și când tocmai ieșise din cuptor.

Doctor Mary se ridică imediat pentru a vedea dacă totul era la locul lui în sufragerie, iar Jonathan puse mâna pe cotul tinerei femei pentru a o conduce până acolo. Înainta alături de el, conștientă de această prezență care degaja o aură de o energie tulburătoare. În acest decor familial, doctorul Jonathan Rathbone îi apărea într-o lumină nouă: îi părea mai amabil, mai… uman! Acum înțelegea mai bine interesul pe care-l trezea infirmierelor și pacienților.

Ca și când îi citise gândurile, el îi adresă un zâmbet curios, apoi o invită cu amabilitate să ia loc la masa cea lungă. Tânăra femeie o făcu cu toată eleganța pe care-o pretindea acest cadru. Așezându-se, observă că acest confort luxos care domnea în casă, nu făcea decât să-i accentueze nervozitatea. Dimineața, invitând-o, doctor Mary precizase că nu era vorba decât de-o „masă în familie“. Oare întotdeauna cina cu lumânări, tacâmuri de argint și pahare de cristal?

Jonathan îi ținu mamei sale scaunul, apoi se instală în capul mesei, între cele două femei.

– Te numești Lucinda, nu-i așa? întrebă doctor Mary.

Continuă, fără să aștepte răspunsul tinerei femei.

– Să renunțăm în seara aceasta la titlul de doctor. Cred că n-ai nici o obiecție, Jonathan.

Prin ochii de culoare închisă trecu o licărire de amuzament.

– Nici una. Dar nu știu sigur dacă doctor Barrymore îmi împărtășește părerea. Pentru un motiv…

Tânăra femeie nu-i lăsă timp să continue.

– Spuneți-mi Lucinda, vă rog.

Comportamentul său anterior, urmărind să pună o distanță între ei, i se părea acum copilăresc și grosolan.

Menajera puse în fața stăpânei casei o supieră din porțelan albastru. Îi întinse polonicul cu un gest precis și mecanic, de parcă ținuse în mâini un instrument chirurgical.

– Mulțumesc, Hilda. Te poți retrage, voi servi eu.

Aceasta din urmă dădu din cap și părăsi încăperea. Când Lucinda gustă delicioasa ciorbă de legume, o felicită pe doctor Mary pentru talentele la gătit ale doamnei Banks.

– La drept vorbind, Hilda a lucrat cu mine timp de mulți ani, spuse ea cu un zâmbet. Era infirmiera șefă. Când m-am pensionat, m-a întrebat dacă n-ar fi posibil s-o angajez în casă. Era foarte tânără la moartea soțului său și nu avea altă familie. Chiar s-a născut aici, în perioada în care spitalul nu era încă decât o maternitate.

– Ce coincidență!

Lucinda încremeni. Oare, într-adevăr, ea rostise aceste cuvinte? Totuși, n-avea intenția să abordeze atât de repede

subiectul care-i stătea pe suflet. Vinul de porto, împreună cu amabilitatea neașteptată cu care o înconjuraseră cei din familia Rathbone, veniseră de hac prudenței.

Ochii de culoare albastru deschis ai bătrânei doamne se îngustară.

– La ce coincidență faci aluzie?

Lucinda lăsă lingura și inspiră profund.

– Ei bine… dacă o cred pe mama mea adoptivă, și eu m-am născut aici. Era acum douăzeci și șapte de ani, la sfârșitul lunii ianuarie. Am fost adoptată în spital. Conduceați instituția în acea perioadă, doctor Mary?

O tăcere stranie se lăsă în acea clipă în încăpere. Tânăra femeie remarcă privirea lungă pe care o schimbară mama și fiul.

Doctor Mary se încruntă.

– Da, bineînțeles. Am deținut funcția de directoare din 1947 până în anul în care am ieșit la pensie. Cu siguranță, am supervizat această adopție, dar numele de Barrymore nu-mi este cunoscut.

– Mi-ați spus că tatăl dumneavoastră a fost vicar, nu-i așa? interveni Jonathan.

– Da. Dar era al doilea soț al mamei mele adoptive. Primul se numea Wilkinson. James Wilkinson. Era avocat și…

– Nu-mi amintesc deloc de el.

Lucinda își aținti privirea asupra bătrânei doamne, surprinsă de tonul categoric pe care-l adoptase.

– Nu este surprinzător, doctor Mary. Presupun că, în decursul lungii dumneavoastră cariere, v-ați confruntat cu foarte multe cazuri de acest gen și, de atunci, au trecut douăzeci și șapte de ani. Dar poate va fi posibil să consult registrele în care…

– Nici nu se pune problema, o întrerupse ea tăios. Arhivele mele sunt intangibile.

Tânăra femeie tăcu mâlc. Avansa pe un teren alunecos.

– Evident, nu vă cer să-mi transmiteți informații care nu mă privesc în mod direct, doctor Mary, insistă cu voce blândă. Dar cu siguranță veți înțelege că…

– Adresează-te autorității competente în îndeplinirea demersurilor obișnuite, replică ea. Astăzi, copiii adoptați se pare că pot avea acces la certificatul de naștere original.

– Da. Dar aș fi preferat… să am o privire de ansamblu a situației, înainte de a încerca să intru în legătură cu mama.

Bătrâna doamnă ridică sprâncenele.

– Te gândești să intri în legătură cu mama dumitale?

Lucinda consimți, cu gura uscată.

– Mi-ar… plăcea s-o cunosc și să știu pentru care motiv s-a văzut obligată să… mă abandoneze.

– Te sfătuiesc din toată inima să n-o faci. La ce bun să răscolești trecutul?

Acesta fu momentul în care Jonathan alese să vorbească.

– Mamă, este deseori de dorit să se cunoască antecedentele medicale ale părinților.

Lucinda se întoarse spre el, cu un zâmbet recunoscător pe buze. Această susținere i se păru cu atât mai prețioasă, cu

cât era neașteptată. Nu se așteptase câtuși de puțin ca doctor Mary să-i opună o asemenea rezistență. Totuși, împărtășea cu siguranță părerea fiului său.

– Ai probleme de sănătate, Lucinda? exclamă ea provocator. Înțeleg, susceptibile de a fi ereditare.

Tânăra femeie clătină din cap.

– Sunt perfect sănătoasă, dar…

– În acest caz, viața dumitale ar trebui să te mulțumească din plin.

Cu aceste cuvinte, doctor Mary ridică un clopoțel din argint și-l agită energic, asta însemnând că discuția era închisă. Lucinda se grăbi să-și termine ciorba rămasă în farfurie, dar această discuție îi scăzuse în mod considerabil pofta de mâncare. Îi reveni în parte gustând din pulpa de miel însoțită de sos de mentă. De bine de rău, își reveni în urma atitudinii ostile pe care o manifestase stăpâna casei și refuză desertul, o prăjitură cu ciocolată, care părea totuși delicioasă.

Numai când ajunseră din nou în salon, unde doamna Banks le servi cafeaua, Lucinda îndrăzni să redeschidă discuția pe tema arzătoare a nașterii sale.

– N-aș vrea, mai ales, să vă cauzez o cât de mică problemă, doctor Mary, dar poate fiul dumneavoastră i-ar putea cere responsabilului arhivelor să găsească dosarul care mă privește. Doresc pur și simplu să știu dacă mama va primi în mod favorabil dorința mea de a o regăsi.

– Mă opun la asta! replică ea, cu ochii lucind de mânie. Și acum, am obosit. Mă voi retrage. Noapte bună.

Jonathan sări imediat în picioare, pentru a-și ajuta mama să se ridice. Lucinda avu impresia că bătrâna doamnă își lăsa toată greutatea pe brațul fiului.

– Bună seara, doctor Mary, spuse ea politicoasă. Îmi pare rău că vizita mea v-a obosit.

Bătrâna doamnă se opri alături de fotoliul în care stătea Lucinda și o privi cu atenție. Întinse mâna și-i atinse ușor obrazul.

– Uită problema asta, micuța mea. Trăiește în prezent. Gândește-te la viitor.

Lucinda văzu privirea bătrânei doamne umplându-se de lacrimi și fu străbătută de un fior. Doctor Mary își amintea perfect nașterea sa, acum era sigură. Dar de ce refuza să vorbească despre asta? Oare de ce se străduia s-o convingă să nu-și întreprindă cercetările? Ce secret dorea să păstreze?

Privi silueta înaltă și plăpândă îndepărtându-se. În timpul acestei cine, mama lui Jonathan părea că îmbătrânise. Dar discuția nu făcuse decât să sporească dorința Lucindei de a rezolva această enigmă. Pe viitor, va trebui să conteze numai pe ajutorul lui Jonathan și pe colaborarea unor persoane angajate în instituție cu douăzeci și șapte de ani mai înainte. Edith Jackson, secretara medicală și Hilda Banks, fosta infirmieră șefă.

La ușă, Jonathan se întoarse scurt spre ea.

– Nu plecați. Mă întorc imediat.

Lucinda zâmbi. Atitudinea patronului era tot mai încurajatoare. Un sfert de oră mai târziu, îi auzi pașii pe culoar. Absența sa durase mai mult decât prevăzuse.

Se opri în ușă și-și aținti ochii asupra ei.

– Sper că n-am necăjit-o prea mult pe mama dumneavoastră, spuse Lucinda.

Jonathan i se alătură.

– Pe viitor, să nu mai abordați niciodată acest subiect în fața ei. Este foarte… sensibilă.

– Dar de ce? De ce această poveste care nu mă privește decât pe mine, o afectează în asemenea măsură?

Ochii lui Jonathan se încețoșară, apoi brusc, îngenunche în fața ei și-i luă mâinile. Lucinda fu surprinsă de intensitatea privirii sale. De când își însoțise mama, atitudinea i se schimbase. Tânăra femeie era convinsă că aceasta i se destăinuise fiului. Îi spusese tot ceea ce ea își dorea cu ardoare să afle și îl făcuse să promită că păstrează secretul.

Apăsarea degetelor sale se accentuă, iradiind o undă de căldură. Era mult timp de când nu mai fusese atât de aproape de un bărbat. De la Adrian, fugise de sexul masculin ca de ciumă. Totuși, aceste mâini de chirurg apăsate peste ale sale, îi produceau un efect liniștitor.

– Nu pot renunța așa, murmură Lucinda, ezitând.

Se temea că, vorbind prea tare, va distruge armonia nouă ce se stabilise între ei. Într-un anumit fel, doctor Mary îi

trântise ușa în nas, dar cu siguranță, Jonathan Rathbone era în stare să înțeleagă importanța pe care această cerere o avea în ochii săi. N-o susținuse oare, cu câteva minute mai înainte?

– Totuși, trebuie, îi răspunse el cu o voce blândă. Îmi imaginez că nu este ușor. Dar viața pe care o duceți, pare să vă convină de minune, la ce bun să răscoliți cenușa trecutului?

– Ați… descoperit ceva, nu-i așa? îl întrebă, ignorându-i eforturile.

El se ridică, antrenând-o în această mișcare și o privi cu o ciudată tandrețe, în adâncul ochilor.

– Nu vă pot răspunde. Judecați singură…

Lucinda se îndepărtă și înaintă spre șemineu. Ultimii tăciuni luceau roșiatic în vatră și văzu acolo semnul speranțelor sale devenite fum.

– Sunt sigură că doctor Mary își amintește de primul meu tată adoptiv, insistă ea. În acea perioadă, James Wilkinson era un avocat eminent, cunoscut pentru operele sale filantropice. După moartea sa, în ziua în care o ajutam pe mama să facă ordine în pod, am găsit un număr vechi din Times, care conținea un articol despre el. Vorbea de asemenea și despre adopția mea.

– Acum, mama are o memorie selectivă. Respinge în mod sistematic amintirile care o tulbură.

Jonathan veni să se așeze în spatele ei și-i puse mâinile pe umeri. Tânăra femeie se întoarse prompt. Își adânci

privirea în ochii săi: lacuri mari întunecate, pe care trebuia să fii un bun navigator. În acea clipă, își promise să nu-l mai necăjească și cu problemele sale personale. De acum era evident că nu va mai obține nici un ajutor de la el. Așadar, va trebui să-și continue singură ancheta, cu o extremă prudență. Mai ales, nu vroia să pună în pericol această prietenie care se înfiripase. Avându-l ca aliat, îi va fi mai ușor să-și atingă scopul profesional...

– Aveți dreptate, să uităm toate acestea, declară ea, străduindu-se să-și facă zâmbetul convingător.

Trăsăturile lui Jonathan se relaxară ca prin minune, dar își păstră mâinile pe umerii tinerei femei și se apropie imperceptibil de ea.

– Mulțumesc, Lucinda. Uneori, suntem obligați să uităm. Nu întotdeauna este ușor, dar asta ne permite să dobândim o anumită tihnă.

Ea se încruntă, surprinsă de accentele vibrante din voce.

– Ascultându-vă, am impresia că subiectul vă este cunoscut, observă încet Linda.

El își afundă nervos degetele în părul brunet și des.

– Da. A trebuit să învăț să uit. Să trăiesc în prezent, să mă gândesc la viitor.

– Doriți să vorbiți despre asta?

– Nu, îi răspunse după un timp de ezitare. De ce să deschid o rană care este pe cale să se cicatrizeze?

În acea clipă, se aplecă spre ea și-i atinse buzele cu un sărut ușor, ca o adiere de primăvară.

Capitolul 4

În noaptea aceea, Lucinda crezu că nu-și va afla niciodată somnul. Amintirea acelui sărut nu-i dădea pace. Își amintea de asemenea și modul în care Jonathan se îndepărtase de ea. Se dăduse câțiva pași înapoi, abținându-se să facă cea mai mică aluzie la acea îmbrățișare trecătoare, conferindu-i astfel valoarea unei rătăciri de moment.

Ea, în schimb, nu reușea să și-o scoată din minte. Aruncă o privire spre deșteptătorul ale cărui ace fosforescente luceau în întuneric. Trei și treizeci. Și încă nu dormea! Simțea că se purtase ca o adolescentă, în timp ce a doua zi va trebui să-și asume responsabilitățile de medic.

Coborî pleoapele și de data aceasta, amintiri de alt fel îi veniră brusc în memorie. Acea ultimă seară în care Adrian îi anunțase pe neașteptate ruperea logodnei lor. Era îndrăgostit de „o alta“. Lucinda bănuise aproape imediat cine era această „alta“. Nu era nevoie să fii ghicitor, pentru

că era vorba despre fata patronului său! Ambiția doctorului Adrian Matthew nu cunoștea limite și, când tânăra fată începuse să-și manifeste interesul pentru el, Lucinda nu întârzie să-și dea seama că-l pierduse în folosul carierei sale.

Se întoarse pe o parte, cu ochii ațintiți asupra minutarului, care se mișca lent. Știuse întotdeauna, încă de la început, că această căsătorie nu va dura. Că Adrian va rămâne lângă Fenella atâta timp cât aceasta îi va servi ambițiilor. Îndată ce va ajunge la rangul pe care și-l dorea, va începe să privească în jurul lui. Avusese chiar îndrăzneala s-o sune pe ea, Lucinda, propunându-i o întâlnire „în amintirea timpurilor frumoase de altădată!" În acea zi, îi închisese brusc telefonul, nu fără să precizeze că n-avea obiceiul să iasă cu bărbați căsătoriți.

În această problemă, regreta mai ales că fusese înșelată. Și, nemaiavând nici o încredere în judecata sa privitoare la bărbați, preferase să se țină la distanță de această populație. Oare cât timp era, acum, de la acest fapt? Da, aproape patru ani.

Oftă profund. Patru ani din viață, în care își interzisese orice emoție de tip amoros. Și apoi, avusese loc acel sărut, aseară și…

***

Fulgii se îndesiră și zăpada începu să se aștearnă. Lucinda porni pe scara care ducea la sufragerie, întrebându-se dacă în acel an Crăciunul va fi cu zăpadă. Poate Jonathan Rathbone o va invita în casa mare a mamei sale. Se vor așeza în fața șemineului și…

Se grăbi să-și alunge din minte aceste gânduri romantice. Să vrea o relație de prietenie cu patronul era ceva, să se îndrăgostească de el, era altceva. Nu-și dorea deloc să-și adauge numele pe lista, și așa lungă, a admiratoarelor!

Micul dejun se prezenta sub forma unui bufet mare. Un bufet totuși deloc comparabil cu cele pe care le cunoscuse în alte instituții în care practicase. În mod curios, familia Rathbone reușise să pună și acolo pecetea lor aristocratică.

Își servi zâmbind o porție de ouă jumări. Nici însăși redutabila Mary Rathbone n-ar fi reușit mai bine acest fel de mâncare!

Mare-i fu mirarea s-o vadă în acea clipă pe aceasta, materializându-se brusc în fața ochilor săi. Bătrâna doamnă tocmai trecuse pragul sălii și se îndrepta spre ea. Lucinda se ridică în mod reflex, pentru a-i oferi un scaun.

– Mulțumesc, micuța mea, articulă aceasta, sufocată de marșul matinal. După cum ți-am spus ieri, nu vin prea des la spital, dar… trebuia să te văd. Și cât mai repede posibil.

Una dintre chelnerițe se apropie imediat de fosta directoare, cu un zâmbet nervos pe buze.

– Vă aduc o tavă cu micul dejun, doamnă?

– Dumnezeule nu, copila mea! Sunt în trecere. Dar voi accepta cu plăcere o ceașcă din cafeaua voastră excelentă. Folosiți încă filtrele pe care vi le-am dat?

– Da, doamnă.

– Perfect. Trebuie să am niște vicii pentru a-mi înveseli bătrânețea. Ei bine, unde eram?

Tânăra fată dispăruse deja. Lucinda înghiți în sec.

– Spuneați că doriți să mă vedeți, doctor Mary.

– Da. Am avut mari greutăți să adorm, aseară.

– Și dumneavoastră? exclamă Lucinda, fără să stea pe gânduri.

– Așadar, discuția noastră te-a tulburat?

– Hm… da. Probabil m-a obosit și mutarea, adăugă ea în grabă.

– Iată exact ceea ce doream să evit, draga mea. Aș vrea atât de mult să te simți fericită aici. Poate ți-am părut aspră, dar crede-mă, încercam doar să te apăr. Am cunoscut atât de mulți copii adoptați dezamăgiți de rezultatul căutării lor, încât politica mea constă acum în a nu-i încuraja. Țineam să mă asigur că ai înțeles bine sensul intervenției mele.

– Desigur, afirmă tânăra femeie zâmbind.

Chiar mai mult decât își imagina. Ușurarea pe care o citi în privirea bătrânei doamne o puse în încurcătură. Își potoli acest sentiment de vinovăție spunându-și că interlocutoarea sa deținea informații care-i reveneau de drept. Totuși, va

înceta s-o hărțuiască pe doctor Mary. Va continua doar să-și conducă ancheta personală și se va feri să dezvăluie familiei Rathbone rezultatele.

În acea clipă, Jonathan pătrunse în sală și Lucinda își simți obrajii îmbujorându-se. Nu mai roșise de la vârsta de cincisprezece ani!

Acum era foarte aproape de ea, superb în bluza de un alb imaculat. Dar nu-i plăcea expresia severă a feței. Chiar deloc.

– Bună ziua, mamă. Nu mă gândeam să te găsesc la spital. Și pe deasupra, la o oră atât de matinală… Este vreo problemă? o întrebă, ignorând-o complet pe tânăra femeie.

– Doream s-o văd pe Lucinda.

– Așadar, suntem doi! De-abia am părăsit-o pe domnișoara Bradwell…

Lucinda își ținu respirația. Era desigur puțin prea devreme să înceapă o dispută cu patronul, dar trebuia totuși să se pregătească să intre în luptă.

– Ei bine, vedeți… începu cu prudență.

El întinse mâna pentru a o pri.

– Fără scuze, vă rog.

Lucinda se ridică și înălță capul pentru a-l privi în ochi.

– Vă asigur că nu mă pregăteam deloc să vi le prezint!

Jonathan o măsură cu un aer întunecat.

– Nu cred că este indispensabil ca mama să asiste la această discuție. Veniți în biroul meu când vă veți termina micul dejun.

Se întoarse spre bătrâna doamnă și luă un ton mai blând.

– Ai nevoie de ceva, mamă?

– Nu, mulțumesc, Jonathan. În câteva clipe, mă voi întoarce acasă.

Lucinda privi silueta înaltă și albă dispărând pe culoar și se bucură de rezultatul acestui interludiu agitat: ștersese orice urmă a sărutului din ajun. Sau aproape… Totuși, inima îi bătea destul de puternic, dar puse asta pe seama scurtei altercații. Nu se gândea să cedeze nici un deget din poziția sa.

Doctor Mary se ridică la rândul său.

– Să nu-i permiți fiului meu să-ți facă viața prea grea, Lucinda, murmură ea, clătinând din cap. După cum ți-am spus, mi-ar plăcea să fii fericită aici.

Tristețea care-i trecu în acea clipă prin privire, o alarmă pe tânăra femeie. Probabil, interlocutoarea sa avea dreptate. Poate nu trebuia să răscolească trecutul. Cine știe dacă descoperirile n-o vor decepționa? Dar, cum să-și oprească oare curiozitatea, care sporea pe zi ce trecea? Cum să reușească să trăiască și cu acea îndoială ce prinsese rădăcini în ea?

– Sunteți foarte amabilă, îi răspunse încet.

După ce o salută, porni pe culoar, gata să înfrunte leul în arenă. Jonathan Rathbone, așezat la birou, consulta un dosar. Ea se înfurie în tăcere timp de două minute, așteptând să catadicsească să-și ridice ochii.

– Bine, ce înseamnă toată această harababură în legătură cu ritualul de alăptare? exclamă Jonathan, în cele din urmă.

– După toate aparențele, infirmiera șefă îmi împărtășește părerea.

Prefăcându-se că nu ia în seamă nota de triumf din vocea tinerei femei, el continuă pe un ton sarcastic.

– Bine și care-ți sunt sugestiile pentru ca lăuzele să fie relaxate și fericite în timp ce-și hrănesc bebelușii? Poate vom putea angaja serviciile unui animator de jocuri televizate? Sau măcar să instalăm un circ în sala rezervată urgențelor?

– Este inutil să te înfurii astfel. Caut pur și simplu confortul pacientelor noastre, îi răspunse Lucinda pe un ton stăpânit.

O tăcere apăsătoare urmă acestei observații. Tânăra femeie aștepta furtuna care nu va întârzia să urmeze. Spre marea sa mirare, nu se întâmplă nimic. Patronul se ridică și veni să se așeze în fața ei, pe marginea biroului.

– Dă-i drumul! Te ascult.

Lucinda își încordă umerii, foarte hotărâtă să profite de acest noroc.

– Cred că tinerele mame își vor hrăni copiii în condiții mai bune, dacă se vor afla într-o ambianță mai călduroasă, care să le amintească puțin de propriul cămin. Așa că i-am sugerat domnișoarei Bradwell să pună să monteze din nou șemineul din sala mare, din spatele culoarului. Va fi suficient să se instaleze câteva fotolii în jurul focului și…

– Uiți că cea mai mare parte a pacientelor locuiesc în blocuri turn! o întrerupse el. Și că n-au văzut în viața lor un foc în șemineu!

– Ei bine, este timpul să îndrepte acest lucru.

Jonathan își încrucișă brațele, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Nu sunt sigur că echipa noastră apreciază această mică revoluție. Infirmierele preferă, probabil, să le țină pe mame în camerele respective, ceea ce le-ar ușura munca.

– Cu siguranță. Dar rolul nostru nu constă numai în a face mai plăcută viața personalului. Trebuie să ținem cont de asemenea de confortul mamelor.

Jonathan clătină din cap, iar zâmbetul amuzat se lărgi.

– Perfect. Îți acord o perioadă de încercare, pentru a pune la punct acest dispozitiv. Să știi, totuși, că nu voi ezita s-o întrerup dacă pacientele se vor plânge.

– M-ar surprinde, observă ea, ascunzându-și cu greu bucuria. Aveam aproximativ zece ani când tata, al doilea tată adoptiv, a fost numit în Africa. Ajutam uneori la misiune și am putut constata cu ochii mei că bolnavii se însănătoșeau mult mai repede când nu țineam să le impunem rutina spitalului.

De data aceasta, Jonathan izbucni în râs.

– Așadar, recomanzi întoarcerea la junglă? Ai vrea să renunțăm la toate cunoștințele și la aparatura tehnologică?

– Ba nu! exclamă Lucinda, râzând la rândul său. Cred doar că ar trebui să acordăm mai multă importanță ritmului natural al lumii.

– Poți fi foarte convingătoare, Lucinda…

Auzindu-l rostindu-i numele, ea se înfioră. Acolo, în birou, i se părea în mod ciudat, deplasat. Și pe deasupra, tocmai îi redeșteptă amintiri pe care se străduia să le alunge în adâncul memoriei… amintirea unui sărut pe furiș.

Se ridică, preferând să întrerupă acolo cursul gândurilor sale periculoase.

– În consecință, trebuie să consider că nu te vei opune proiectului meu?

– După cum ți-am spus, îți acord o perioadă de încercare de o lună. Încheiem târgul?

Ea consimți, încântată, și strânse mâna pe care i-o întindea. Această strângere de mână era foarte diferită de cea pe care o schimbaseră în ajun. Se miră de asemenea că-și schimbase părerea despre acest bărbat, într-un interval de timp atât de scurt. Până la urmă, doctorul Jonathan Rathbone nu i se părea atât de încuiat pe cât crezuse până atunci.

– Ai încă multe alte schimbări de acest gen să ne prezinți? o întrebă cu o grimasă comică.

Lucinda șovăi. Nu i se părea foarte bine ales momentul de a-i expune convingerile referitoare la libertatea de alegere a femeilor însărcinate în legătură cu metoda de naștere. Nu. Era de preferat să înainteze pas cu pas. Se îndoia mult că-i va aprecia poziția.

– Să așteptăm să vedem rezultatele acestei prime modificări, răspunse evaziv.

– Sper că vei binevoi să mă informezi înainte de a-ți pune în practică ideile revoluționare!

– Oh, desigur.

– Perfect. Și… în legătură cu aseară, Lucinda…

– Da? murmură ea cu un nod în gât.

Oare o va anunța că regreta c-o sărutase?

– N-aș vrea să interpretezi greșit atitudinea mamei. Ea nu pretinde că a fost prea brutală cu tine.

Își înăbuși un oftat de ușurare. Cel puțin nu fusese o decepție? Oricum, era sigură că uitase episodul sărutului.

– Nu te teme. Am înțeles bine că intenționa să mă ferească de ceva, dar nu știu de ce…

Vocea i se frânse. Fusese pe punctul să-i mărturisească lui Jonathan că nu se gândea să capituleze atât de ușor.

– … Îți promit să n-o mai tulbur cu întrebări, reluă brusc.

Răspunsul păru să-l mulțumească.

– Îți sunt foarte recunoscător. A devenit mult mai șubredă decât vrea să pară. Deși refuză să admită, primii ani de luptă au început să-i distrugă energia.

Lucinda se încruntă.

– Mi-o imaginez cu greu pe mama ta „luptând“ cu adevărat. Duce o viață atât de confortabilă, atât…

– Nu te încrede în aparențe, i-o tăie el.

Tonul aspru cu care o întrerupse, o surprinse. Avu din nou impresia că-i ascunde ceva, dar decise să nu-i pună nici o întrebare.

– Bine, este timpul să le fac pacientelor vizita de rutină, declară.

– Te însoțesc.

Când străbătură amândoi culoarul, tânăra femeie remarcă privirile invidioase, amestecate cu curiozitate, pe care i le aruncau infirmierele. Își încheiară vizita cu Linda Johnson, care era sănătoasă tun. Băiețelul era și el plin de vitalitate.

Ieșeau din cameră, când se întâlniră cu domnișoara Bradwell.

– Ah! îmi pare bine că vă găsesc pe amândoi împreună, exclamă aceasta, prefăcându-se bine dispusă. Chiar vroiam să stau de vorbă cu dumneavoastră. Acceptați o ceașcă de cafea în biroul meu?

Jonathan râse ușor.

– Draga mea domnișoară Bradwell, îmi închipui că dorești să discuți ideile doctorului Barrymore în legătură cu amenajarea sălii din spate?

– Ei bine, sir…

– S-a făcut deja! Te credeam mai conservatoare, dar se pare că m-am înșelat. După toate aparențele, și dumneata aderi la metodele junglei!

Stânjenită, tânăra infirmieră șefă lăsă ochii în jos.

– Înseamnă că… sunteți de acord, sir?

– Teoretic, sunt împotrivă. Practic, sunt de acord. Doamnelor, vă las așadar grija de a pune pe picioare acest

proiect. Iartă-mă, domnișoară Bradwell, n-am timp să beau ceașca de cafea propusă. Dar colegei mele, sunt sigur că-i va face plăcere să te însoțească.

În acea clipă, se întoarse spre Lucinda.

– Oare îmi vei putea face un mic rezumat al acestei discuții? Diseară, de exemplu? Să spunem, la opt și treizeci. Voi trece să te iau de la clădirea personalului.

Tânăra femeie era gata să răspundă, dar Jonathan Rathbone dispăruse deja în biroul său.

– Se poate spune că aveți noroc, spuse Cynthia Bradwell, năucită. Aveți dreptul la un tratament preferențial!

Lucinda schiță o grimasă.

– Nu sunt atât de sigură de asta. Poate nu este decât o manevră pentru a nu mă slăbi din ochi!

Totuși, spera să se înșele.

Capitolul 5

Jonathan Rathbone o aștepta la biroul din foaier, când ajunse acolo exact la opt și treizeci. Edith Jackson, care lucra încă la această oră târzie, ridică ochii de la mașina de scris.

– Așadar, o ieșire? spuse cu un zâmbet cu subînțeles.

Jonathan îi făcu cu ochiul.

– De ce nu? Sunt convins că vei apăra bine fortăreața până la întoarcerea noastră, Edith.

– Da. Dar mi-ar plăcea totuși să știu unde mergeți. Acesta este unul din imensele privilegii ale funcției mele! Pot să întreb în deplină liniște cine cu cine iese, unde, când…

Doctorul scrise în grabă câteva cuvinte pe un carnețel așezat pe birou și i-l întinse..

– Iată, ca să-ți satisfaci curiozitatea.

Edith Jackson făcu ochii mari de uimire și zâmbetul i se lărgi.

– Oh! Sunt impresionată, exclamă ea. Nu duce pe oricine în restaurantul său favorit. Fiți atentă, doctor Barrymore. Se pregătește fie să vă seducă, fie să vă concedieze!

Jonathan clătină din cap, râzând.

– Edith mă supraveghează de aproape de mult timp. În consecință, crede că-mi cunoaște toate tacticile.

– Mă mândresc să fiu una dintre femeile care au avut privilegiul să vă scoată din încurcătură când s-a ivit ocazia… sir.

Lucinda înțelese că secretara își punctase fraza cu „sir", pentru a arăta cu precizie că, în ciuda numeroșilor ani de serviciu în cadrul personalului, nu-și uitase poziția ierarhică.

– Femeia aceasta este un amor, observă Lucinda, în timp ce se afundau în noaptea rece.

– O comoară. Și o știe! Mi-a venit efectiv în ajutor cu ocazia unor năzbâtii, când eram adolescent.

– „Năzbâtii", repetă Lucinda mirată. Mi te închipui cu greu în acest gen de situații. Dai impresia că ai știut întotdeauna să-ți păstrezi capul pe umeri.

Jonathan izbucni într-un puternic hohot de râs și o luă de braț, conducând-o spre vehicul.

– Amintește-mi să-ți arăt unele fotografii din perioada mea de glorie! Mama își pierduse realmente speranța să facă un medic din mine. Voiam să devin explorator.

Îi deschise portiera și ea se strecură pe scaunul din piele al luxosului automobil. „Vehiculul tipic al unui chirurg celebru" se gândi.

– Îmi este la fel de greu să mi te imaginez în pielea unui explorator, îi spuse în timp ce el se instala la volan.

Jonathan o privi zâmbind, apoi puse motorul în funcțiune. Un scrâșnet puternic răsună, în timp ce mașina părea că alunecă pe o pernă de aer, pentru a ieși din piața parcajului. Și brusc, Lucinda se întrebă cum reușise să trezească interesul marelui bărbat, atât de rapid. Atunci își aminti cuvintele lui Edith Jackson… „să vă seducă, sau să vă concedieze". Era gata chiar să-și asume una sau cealaltă - dintre aceste situații dar, dacă era de ales, prefera să fie confruntată cu prima. Va ști să se apere împotriva manevrelor de seducție, indiferent care ar fi. Experiența cu Adrian îi servise de lecție.

Vehiculul părea să plutească pe drumul care ducea la Londra. Ajunseră în sfârșit la străzile iluminate și aglomerate din centrul orașului.

– Ah, așadar nu mă vezi jucându-mă de-a exploratorul! exclamă în cele din urmă, în timp ce se apropiau de Turnul Londrei.

– Nu. Pentru mine, reprezinți însuși tipul de orășean. Un bărbat civilizat, care iubește luxul și confortul.

Acoperit cu o haină subțire de zăpadă, Turnul Londrei se înălța, frumos și impozant, spre cerul de cerneală.

– Londra este un oraș atât de frumos, spuse ea cu admirație. Îl prefer noaptea. Întunericul îi ascunde defectele și nu se văd decât siluetele misterioase ale clădirilor. Dacă ar trebui să pleci, nu ți-ar lipsi marele centru urban?

– Am supraviețuit lipsei sale un anumit timp, dar împrejurările m-au obligat să mă întorc.

Își ținea privirea ațintită drept în față, strecurându-se cu ușurință printre numeroasele vehicule.

– Ai fost mulțumit să te întorci?

– Nu, dar... este o poveste lungă.

Acum, mergeau de-a lungul Tamisei. Luminile vaselor ancorate se legănau încet pe apa întunecată a fluviului, conferind scenei un aspect feeric. Una dintre ambarcațiuni avea un afiș luminos care anunța festivitățile prevăzute pentru Crăciun și Revelion.

– Cum se organizează serviciul de gardă în noaptea de Crăciun? îl întrebă în acea clipă.

El își întoarse privirea de la drum, pentru a și-o ațintii asupra interlocutoarei.

– Oare care va fi reacția iubitului tău, când îl vei anunța că în acea zi trebuie să lucrezi?

Lucinda își ținu respirația. De fapt, simțea o imensă ușurare. Așadar, nu va fi obligată să-și stabilească un program destinat să aștepte ca să treacă această perioadă îngrozitoare a anului. În realitate, se gândise să se ofere voluntar, pentru a da liber la unul, sau la doi membri căsătoriți ai personalului.

– Iubitul meu nu se va plânge, răspunse în sfârșit. Nici măcar nu-i voi spune.

– Dar... o va afla, inevitabil.

Lucinda râse amar.

– Nu, de când s-a căsătorit cu alta.

– Înțeleg… După toate aparențele, această poveste te afectează.

– Nu! replică ea prompt.

Jonathan râse și strânse brusc degetele tinerei femei în ale sale.

– Hei! Mi se pare că protestezi puțin cam tare…

– Ești liber să crezi ce vrei. Povestea asta s-a terminat de patru ani. Acum, mă consacru în întregime carierei și libertatea este o marfă de o valoare inestimabilă…

– Cu siguranță.

– Ascultându-te, s-ar spune că-mi invidiezi această libertate. Ești căsătorit?

Jonathan păstră tăcerea câteva minute, iar ea se gândi că atinsese un punct sensibil. Trecuseră de grădina Parlamentului și mergeau din nou de-a lungul malului râpos.

– Am fost, spuse până la urmă, cu o voce de-abia audibilă.

Lucinda îi privi profilul încordat și înțelese imediat că nu-și dorea câtuși de puțin să zăbovească asupra acestui subiect. Părăsi malul în direcția Chelsea.

Când încetini și parcă în fața unui portal din lemn, bogat lucrat, ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Aș vrea să mă schimb, îi explică zâmbind. Accepți să bei un pahar cu mine, sau ți-e teamă ca reputația ta să nu aibă de suferit?

– Nu mai suntem în secolul al XIX-lea!

Ținând-o de braț, pentru a evita să alunece pe aleea acoperită cu zăpadă, o conduse până la el. Lucinda nu fu deloc surprinsă să pătrundă într-un interior luxos, unde totul exprima bunul gust și bogăția. Încăperile erau spațioase, confortabile, cu toate că erau mobilate cu măsură, luminate de lumini plăcute. Trecu aproape în vârful picioarelor peste covorul persan din salon și se așeză pe unul dintre fotoliile tapițate cu catifea ocru.

– Ce dorești să bei?

Optă pentru un Martini sec. Își muie buzele în el când, acorduri de pian de-o claritate extraordinară o învăluiră. Muzica părea că țâșnește din pământ, pentru a se răspândi în încăpere.

– Unde mă duci, îl întrebă atunci, dându-și seama că nu știa nimic despre planurile pentru acea seară.

El bău o înghițitură de whisky și o măsură cu un zâmbet pieziș.

– Cine spune că nu ți-am întins o cursă? Că acum, când iată-te în garsoniera mea, nu voi abuza de situație?

– Într-adevăr, îi replică, fără să pară câtuși de puțin afectată de ipostază. Dar mai întâi, presupun că totuși vei dori să auzi rezumatul discuției mele cu domnișoara Bradwell…

El râse, apreciindu-i încă o dată simțul de a replica prompt.

– Te ascult. Apoi vom merge să cinăm. Am rezervat o masă la un mic restaurant franțuzesc, situat în colțul străzii.

Se așeză în fața tinerei femei și aceasta îi povesti ce se întâmplase de când le părăsise: portarul acceptase să se ocupe de foc și tinerele mame aplaudaseră auzind vestea. Se hotărâseră chiar să ia imediat ceaiul în sala cea mare. Pe ansamblu, inovația repurtase un mare succes.

– Pentru moment! observă el tăios. Într-o lună, portarul va cere o recompensă pentru această treabă suplimentară, mamele se vor sătura să se deplaseze, iar infirmierele vor cere revenirea la ordine.

– Nu cred.

– Ne-o va spune timpul, încheie Jonathan râzând. Și acum, să trecem la lucruri mai plăcute. Este ora să mergem la cină. Dar mai întâi să mă schimb. Îmi trebuie doar câteva minute.

Lucinda zâmbi auzindu-l cântând sub duș. Când se întoarse, își schimbase costumul sobru cu dungi cu niște pantaloni din tweed și un bluzon din piele. Această ținută relaxată, îl întinerea în mod considerabil și ea se felicită că optase pentru un taior elegant, dar mai curând sport.

Afară, zăpada cădea cu fulgi mari.

– Ar fi de preferat să lăsăm mașina aici, declară Jonathan. Nu va fi loc s-o parcăm în fața restaurantului și acesta nu se află decât la circa o sută de metri.

O luă de braț și porniră cu prudență pe trotuarul alunecos, râzând de fiecare dată când unul dintre ei își pierdea echilibrul. Șeful chelnerilor se grăbi să le deschidă ușa și să le scoată mantourile.

– Bună seara, sir. Doamnă. Vă așteaptă masa obișnuită, sir.

– Mulțumesc, Andre. Ne poți servi imediat un Martini și un whisky.

Lucinda se așeză pe scaunul din satin înflorat pe care i-l oferi chelnerul. Sala restaurantului era mică, intimă și decorată cu gust. Plimbându-și privirea prin încăpere Lucinda observă prezența unei actrițe de cinema, a unui scriitor și-a unui prezentator de televiziune. După toate aparențele, era un loc foarte căutat, care totuși nu era frecventat pentru „a te arăta“.

Tânăra femeie își bău Martiniul cu înghițituri mici. Trebuia să rămână în posesia tuturor facultăților, pentru a descoperi care era motivul care-l făcuse pe Jonathan Rathbone s-o invite la cină.

Comandară, și Lucinda se extazie în fața langustei pe pat de hașmă pe care o comandase pentru început.

– Vii deseori aici? îl întrebă.

Amândoi râseră de clișeu, iar ea fu încântată să constate că dispăruse orice tensiune dintre ei. Îi era greu să creadă că doar cu o săptămână mai înainte, se temea de întâlnirea cu acest bărbat. Și acum, iată, se aflau față în față, flecăreau… și se lăsa ispitită de farmecul său. Nu știa ce se pregăteau să sărbătorească, dar n-avea importanță. În definitiv, în seara asta nu dorea câtuși de puțin să țină seama de prudență. Era prea mult timp de când nu se simțise atât de bine lângă un bărbat.

Îi vorbi despre viața pe care o dusese cu părinții adoptivi. Despre tristețea nesfârșită pe care o simțise când ei părăsiseră această lume. Și despre dorința ce apăruse în ea, în acea clipă: să-și găsească mama. Dar nu insistă, știind că-i dezaproba demersul, nu dintr-o convingere profundă, ci din solidaritate față de mama sa.

La sfârșitul mesei, nu se mai îndoia de intențiile lui Jonathan. O invitase fără nici un gând ascuns, pur și simplu pentru a se bucura de compania sa.

Bău o înghițitură de cafea, servită cu bucățele de ciocolată și ridică zâmbind ochii spre el.

– Am petrecut o seară încântătoare, Jonathan. Îți mulțumesc.

– Și nu s-a terminat, îi răspunse, atingându-i ușor mâna cu vârful degetelor. Mă gândeam că ne-am putea întoarce la mine…

Lucinda râse nervos.

– Și acolo este de presupus să se desfășoare marea scenă a seducției?

– Evident! exclamă Jonathan, râzând la rândul său. Nu, serios Lucinda, aș dori să… discutăm împreună anumite chestiuni.

Un semnal ușor se aprinse imediat în mintea tinerei femei.

– Așadar, ai așteptat să fiu perfect relaxată pentru a aborda aceste „chesituni!“ exclamă tăios. Mai bine te previn imediat, o cină fie ea și atât de delicioasă, nu este de-ajuns pentru a mă descuraja complet!

– Sper. Îți cer pur și simplu să mă asculți și să-ți dai acordul.

Lucinda își roti ochii într-o grimasă comică.

– Ești extrem de sigur pe tine.

Jonathan înălță din umeri, se ridică și o ajută politicos pe Lucinda să facă la fel.

– Trebuie o anumită doză de aroganță pentru a convinge oamenii de sinceritatea și temeiul intențiilor.

Ea se încruntă. Glumea încă, sau nu?

Cu un gest blând, îi trecu brațul în jurul taliei și o îndreptă spre vestiar.

– N-aveam decât treizeci de ani când am înlocuit-o pe mama, continuă, ajutând-o să-și îmbrace mantoul. Trebuia să arăt de ce sunt în stare în domeniu și nimeni nu m-ar fi luat în serios dacă mă arătam prea docil.

Ea schiță un zâmbet.

– Ah, asta ar explica…

– Ce oare? o întrerupse brusc.

Ea își întoarse privirea, impunându-și să nu rostească în nici un caz cuvinte ce le-ar putea regreta. Șeful chelnerilor le deschisese deja ușa, mulțumindu-le, dorindu-le o seară excelentă. Temperatura scăzuse cu câteva grade, dar nu mai ningea. Străbătură drumul de întoarcere cu pași grăbiți.

Gâfâind, Lucinda se lăsă să cadă pe canapea, apreciind căldura plăcută ce domnea în casă. Va trebui să cheme un taxi pentru a ajunge la spital. Probabil Jonathan nu va traversa a doua oară Londra pentru a o însoți. Dar mai întâi, va asculta ce avea să-i spună.

Îl auzi pregătind cafeaua în bucătărie. Se întoarse încărcat cu o tavă mică, pe care o așeză pe masa joasă. Îi întinse ceașca aburindă și se instală la celălalt capăt al canapelei. Amestecând cu lingurița, tânăra femeie îl observă pe furiș. Părea stânjenit, ceea ce nu-i stătea în obicei.

Înălță brusc capul și-și aținti privirea asupra ei.

– Trebuie să fiu cinstit cu tine, Lucinda, spuse deodată. Atitudinea pe care ai adoptat-o de la sosirea la spital, dovedește provocare și mă deranjează profund. Este indispensabil să am în întregime încredere în echipa mea, ceea ce, în cazul tău, îmi este greu…

Lucina încremeni, apoi oftă.

– Mi se părea prea frumos ca să fie adevărat. Ce aștepți de la mine? Să mă supun fără să clipesc dorințelor tale? Să te urmez ca o oaie? Să…?

Soneria telefonului îi puse capăt tiradei. Jonathan sări în picioare și răspunse imediat. Ea își trecu mâna peste frunte. Acest apel o salvase! O împiedicase să distrugă iremediabil relația care se înfiripa între ei. Trebuia să se calmeze, să-și modereze cuvintele.

Din accentele încordate ale vocii, înțelese că spitalul sunase.

– Plecăm imediat… Asta va depinde de circulație… Da, să se pregătească sala de operație…

Capitolul 6

Drumul de întoarcere se făcu în tăcere. Jonathan conducea cu abilitate pe arterele încă aglomerate la ora aceea. Pneurile vehiculului scârțâiau pe zăpada topită, care se adunase într-un strat cenușiu pe marginea trotuarelor.

Buna dispoziție pe care Lucinda o arătase la începutul serii, dispăruse. Cu siguranță, natura urgenței care-i chema la spital nu era străină de asta. Dar încerca de asemenea să ia asupra sa scena care se desfășurase între Jonathan și ea, exact înainte ca telefonul să sune. Așadar, intențiile patronului nu erau atât de clare cum crezuse… N-o invitase la cină decât pentru a-și atinge scopul, cel puțin din punct de vedere profesional! Se lăsase amăgită încă o dată plutind pe un nor roz, în timp ce el căuta de fapt să-i obțină încrederea. Dar asta nu-i va modifica posibilitățile de a înfrunta situația.

– Ți s-a dat un diagnostic? îl întrebă.

– N-ar fi îndrăznit! Îmi place să mă mulțumesc cu al meu.

Evident! Fără îndoială, toți așteptau să sosească marele șef și să ia situația în mână.

– Nu crezi că ar trebui să transferi puțin din autoritatea ta? Alte instituții supraviețuiesc fără să-l cheme pe patron de fiecare dată când se prezintă o urgență.

– Cazul acesta este deosebit, îi răspunse el calm. Este vorba de o pacientă sterilă, pe care o tratăm de mult timp. Acum o lună, am avut imensa plăcere s-o anunț că era însărcinată. După cum bănuiești, soțul și ea erau în al nouălea cer. De doisprezece ani încercau să aibă un copil. Tocmai a fost internată pentru violente dureri abdominale, însoțite de sângerări.

– Oh, îmi pare rău.

– Și mie.

Lucinda îi observă tremurul ușor al vocii. Se presupunea că medicii nu se atașază de pacienți, dar trebuia să fii robot pentru a nu fi sensibil la un asemenea caz.

Jonathan conduse cu toată viteza până la portalul spitalului. Parcă în fața intrării în clădire, ieși în trombă și-i întinse paznicului cheile vehiculului. Lucinda îl urmă străbătând coridoarele. Își îmbrăcară halatele sterile și pătrunseră în sala de operație.

Lividă, pacienta era întinsă pe pat, inconștientă. Infirmiera șefă de noapte, șopti câteva cuvinte la urechea lui Jonathan înainte ca el s-o examineze.

– Anestezie locală! exclamă acesta în acea clipă.

Și Lucinda înțelese că orice speranță era pierdută.

Când intervenția fu terminată, Jonathan era tras la față și oboseala nu era singura responsabilă de asta.

– O puteți duce în camera sa, îi spuse unei infirmiere. Anunță-mă imediat ce va începe să-și revină. Țin să fiu lângă ea.

Apoi se întoarse spre Lucinda.

– Vrei, te rog, să te ocupi de soț? Probabil așteaptă încă. Eu n-am curajul să-l anunț trista veste. Sărmanul bărbat, la ora asta trebuie să fie într-o stare jalnică.

Ea consimți cu un semn din cap și părăsi sala de operație. Jonathan trebuia să se simtă foarte rău, pentru a admite că era incapabil să înfrunte situația. Ușa se închise în urma sa, când auzi zgomot de pași.

Jonathan îi puse mâna pe braț.

– Te însoțesc. Va fi mai ușor în doi…

Pe unul din fotoliile din sala de așteptare, zăriră ghemuită o siluetă. Epuizat, domnul Morgan adormise.

– Este aproape păcat să-l trezești, murmură Lucinda.

– Sunt de acord cu tine, dar dacă vom aștepta mai mult, va fi mai greu.

Jonathan îi puse bărbatului o mână pe umăr, cu blândețe.

– Domnule Morgan… Peter…

Acesta tresări și se îndreptă, făcând ochii mari.

– Cum se simte Kate? Probabil… am adormit.

– Peter, ți-o prezint pe asistenta mea, doctor Barrymore, începu el, cu voce joasă. Din nefericire… a trebuit să procedăm la o întrerupere de sarcină. Era vorba despre un avort spontan.

Cu un nod în gât, Lucinda se străduia să nu-și întoarcă privirea în fața expresiei de nesfârșită tristețe, care se zugrăvise pe chipul acestui bărbat. Trebuia să rămână calmă și puternică. Să nu se gândească la oboseală și la dezamăgirile pe care le acumulase în timpul acelei zile lungi. Să fie gata să-l susțină pe domnul Morgan în această teribilă încercare.

Când acesta din urmă își reveni puțin, îl duseră amândoi în sufrageria rezervată personalului, care era goală la acea oră târzie din noapte. Lucinda se duse la bucătărie și pregăti un ceai. Era conștientă de inutilitatea gestului, pentru că nimic din ce ar fi făcut, nu l-ar fi putut încuraja pe soțul decepționat. Câteva minute mai târziu se îndreptară toți trei spre biroul infirmierelor. Jonathan și Lucinda îi cerură să aștepte acolo în timp ce vor cere noutăți despre soția sa. Kate Morgan se trezise și începuse să pună întrebări:

– Tocmai mă pregăteam să plec să vă caut, declară infirmiera care se afla la căpătâiul său, când intrară.

Jonathan dădu din cap și-i spuse că acum se putea retrage. Și Lucinda asistă, nemișcată și neputincioasă, la explicațiile lui Jonathan. Kate nu plângea, nu țipa. Accepta cu stoicism acest nou eșec.

– Lacrimile vor veni mai târziu, oftă el când părăsiră camera, lăsându-i pe cei doi soți să se consoleze reciproc. Femeile care trăiesc același calvar ca și Kate Morgan, se obișnuiesc atât de mult cu eșecul, încât sunt în măsură să-și interzică orice speranță de a naște într-o zi. Am văzut un număr foarte mare rămânând impasibile până când își țineau în sfârșit bebelușul în brațe. Doar atunci își permiteau să-și lase bucuria să izbucnească.

– Crezi că doamnei Morgan i se va întâmpla asta într-o zi?

– Nu știu, răspunse el, gânditor. Desigur, tehnologia a făcut minuni, dar nu în toate cazurile…

Își trecu mâna peste frunte și adăugă în șoaptă:

– Acum, cred că a venit timpul să ne acordăm puțină odihnă.

– Te vei întoarce la tine?

– La această oră, nu. Desigur, am posibilitatea să dorm la mama, dar se poate trezi și neliniști. Am o cameră în clădirea personalului pe care-o folosesc atunci când se prezintă ocazia.

Traversară curtea și Lucinda își strânse mantoul în jurul ei, pentru a se feri de frig. Urcă scara, ciudat de conștientă de prezența lui Jonathan în spatele ei.

– Ce-ai spune de un întăritor? îi sugeră acesta când ajunseră în căldura holului. Seara ne-a fost întreruptă într-un mod puțin cam brusc…

Lucinda ridică spre el ochii neliniștiți.

– Jonathan, am apreciat foarte mult prima parte a acestei seri, dar dacă te gândești să reluăm conversația de acolo de unde am lăsat-o, mi-ar plăcea ca să mă abțin mai bine. Nu doresc câtuși de puțin să te aud lăudând meritele prețioasei tale rutine de acum, din spital!

– Calmează-te, nu asta îmi este intenția. Îți propun un armistițiu. Să uităm că suntem medici. Am cinat în oraș și ne întoarcem la mine pentru a bea un ultim pahar.

Ea ezită, apoi acceptă și-l urmă pe culoar. Intră în încăpere, străduindu-se să uite că pătrundea în bârlogul patronului. Camera, sensibil asemănătoare cu cea pe care o ocupa, părea locuită de mult mai mult timp decât a sa. Biroul era acoperit de hârtii, iar etajerele aproape se năruiau sub manualele de medicină. Lucinda presupuse că el lucra acolo.

Jonathan dădu la o parte un vraf de ziare și o invită pe tânăra femeie să se așeze pe divan.

– Te rog să ierți „ușoara“ dezordine, îi spuse cu grimasă comică. Am fost părăsit în mod josnic de femeia de serviciu a clădirii, care refuză să se aventureze aici!

Ea izbucni în râs.

– De fapt, ai avea nevoie de o femeie și atât. Bărbații sunt în general adevărate catastrofe pentru sarcinile casnice! Tata înnebunea când mama avea nefericita idee de a lipsi câteva zile.

– Și eu era gata să înnebunesc atunci când mi-am pierdut soția, îi spuse în acea clipă, calm, întinzându-i un pahar de coniac.

Lucinda bău încet o înghițitură, lăsând alcoolul să-i alunece pe gât și să-i impregneze tot trupul cu căldura reconfortantă. Se simți imediat mai puțin încordată și așteptă. Dacă îl va presa cu întrebări, știa că nu-și va deschide sufletul.

– Totul s-a întâmplat atât de repede, continuă, ca și când vorbea cu el însuși. Era acolo, trepidând de viață, iar a doua zi, moartea o secera.

Puse la loc sticla de coniac, ajunse din doi pași pe canapea și se așeză. Se întoarse spre ea. Lucinda constată cu ușurare că nu arăta nici un semn de suferință. După toate aparențele, reușise, după un anumit timp, să depășească încercarea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă cu blândețe.

– Victoria plecase câteva zile în Scoția, la mama sa, în timp ce eu asistam la un congres medical la Bruxelles. Era însărcinată în opt luni și a început să aibă contracții. Mama ei, care era o femeie de modă veche, a crezut că va fi în stare să înfrunte situația. Când s-a hotărât, în sfârșit, să cheme medicul, era prea târziu. Victoria suferise o severă hemoragie postnatală. A murit în ambulanța care o ducea la spital.

– Oh, îmi pare rău, murmură Lucinda, conștientă de inutilitatea acelor cuvinte.

– Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Suntem în secolul al XX-lea, nu în Evul Mediu! Astăzi nu ne mai lipsesc mijloacele și…

Tăcu și-i adresă tinerei femei un zâmbet vrednic de milă.

– Iartă-mă, Lucinda. Iată-mă revenind la calul meu de bătaie, în timp ce ți-am promis să nu abordez acest subiect.

Ea înlătură această observație cu un gest din mână.

– Sunt mulțumită că ai fost deschis față de mine.

– Și eu, sunt mulțumit că am făcut-o.

Când întinse brațele pentru a o atrage spre el, Lucinda nu protestă.

– Aveam nevoie să vorbesc despre asta acum. Vederea acelui sărman soț, în această seară mi-a redeșteptat amintirile.

Lucinda își ținu respirația, în timp ce el își strângea ușor îmbrățișarea.

– Și bebelușul? articulă.

– A murit și el după câteva ore. Era prea slab pentru a supraviețui fără îngrijirile potrivite.

De data aceasta, îl privi în tăcere. Nici un cuvânt nu i se părea adaptat situației. O asemenea dramă, într-adevăr, n-ar trebui să se întâmple niciodată. Nu-și va închipui niciodată, senzația teribilă de frustare pe care o încercase el. Dacă atunci ar fi fost prezent, soția și copilul i-ar fi trăit încă. Înțelegea prea bine de ce se înverșuna să pledeze pentru tehnologie.

Jonathan așeză capul tinerei femei pe pieptul său. Ea îi simțea inima bătând lângă obrazul său. Rămase nemișcată, nevrând să tulbure această plăcută înțelegere. Ziua de ieri nu mai exista, cea de mâine, nici atât. Conta numai armonia clipei prezente.

Jonathan se aplecă. Buzele aproape li se atinseră.

– Regret că ești medic, Lucinda. Că nu ești doar femeie… pentru că…

Gura fermă o cuprinse pe cea a tinerei femei, iar ea se cuibări lângă el, răspunzându-i la sărut cu o pasiune pe care o uitase. Degetele i se plimbau pe spate, ușor, mângâietor, trezind în ea încântătoare valuri de dorință.

Brusc, Jonathan se îndepărtă și se duse pe canapea. Își trecu mâna prin păr strâmbându-se.

– Ar fi mai bine să pleci înainte de a pierde controlul situației. N-aveam intenția să-ți trezesc simpatia, pentru ca apoi să abuzez de asta. Mi-e teamă că am uitat cine ești.

Ea îi adresă un zâmbet silit.

– Vrei să spui că ai uitat că sunt cea care face agitație la instituția ta liniștită?

– Într-un fel, îi răspunse ridicându-i bărbia cu vârful degetului. Însă… o foarte frumoasă agitatoare…

Lucinda sări în picioare.

– Este timpul să mă duc să mă culc. Bună seara.

Nu-și dorea câtuși de puțin ca, pe deasupra, să se arate condescendent față de ea!

– Te însoțesc.

– Nu este necesar, îi replică tăios, deschizând deja ușa.

Cu o mână tremurătoare, strecură cheia în broască, simțind la celălalt capăt al culoarului, privirea ațintită asupra sa. Dar nu întoarse capul. Închise ușa de care se sprijini cu spatele cu ochii închiși. Se acoperise de ridicol!

Capitolul 7

În următoarele cincisprezece zile, Lucinda avu impresia foarte clară că Jonathan o evita, ceea ce îi convenea de minune. Asta îi lăsa timp să-și panseze orgoliul rănit. Când își amintea modul în care se abandonase în brațele sale, se întreba dacă n-ar trebui să-și facă ea însăși griji! Era prima dată când se comporta într-o manieră atât de prostească. Cum se aștepta să ajungă vreodată la scopurile profesionale pe care și le fixase, dacă trecea în tabăra adversă?

Dar, cu două zile înainte de Crăciun, când se dădu jos din pat, admise totuși că acest interludiu amoros fusese de asemenea și extrem de plăcut și n-ar fi văzut nici un inconvenient de-a reînnoi experiența, în alte împrejurări…

Trăgând perdeaua de la cabina de duș, lăsă apa fierbinte să-i curgă pe piele. În cazul în care continua să-și petreacă toate nopțile visând la acest bărbat, va trebui să se gândească la o nouă strategie. În timp ce-și înfășura un

prosop în jurul capului, răsună soneria telefonului. Răspunse și o asigură pe domnișoara Bradwell că va sosi imediat pentru a verifica funcționarea unui aparat de perfuzie, care dădea, se pare, semne de întrerupere a funcționării normale.

Câteva minute mai târziu, străbătea culoarele spitalului, încă pustii la acea oră matinală. Intră grăbită în camera Patriciei Grainger, care suferise în ajun o cezariană. Înțelese imediat de ce se dereglase aparatul de perfuzie. Tânăra femeie, o pacientă extrem de nervoasă, insistase ca, pe timpul nopții, să nu i se administreze nici un sedativ. Jonathan se opusese acestei cereri, dar îndată ce el plecase, Lucinda se conformă voinței doamnei Grainger.

Examinând canula care se desprinsese, se simți stânjenită. Jonathan va fi furios.

– Ați avut o noapte foarte agitată, doamnă Grainger, observă în timp ce punea cu blândețe o nouă canulă sterilă în brațul tinerei femei.

– Este puțin spus. Dar nu vroiam să iau calmante. Am avut deja o cezariană și mi se părea de ajuns!

– Cezariana era inevitabilă.

– Absolut!

Lucinda tresări auzind acea voce bărbătească în spatele ei.

– S-a deplasat aparatul de perfuzie, îi explică pe un ton fără inflexiuni.

– Observ. În consecință, deduc faptul că ai hotărât să nu ții seama de recomandările mele!

Patricia Grainger zâmbi.

– Ar fi trebuit să vă ascultăm, doctore Rathbone. Dar eram convinsă că voi reuși să dorm fără sedativ. Ceea ce dovedește cât ne putem înșela uneori. Ar fi trebuit să țin seama de sfaturile dumneavoastră: sunteți mai expert decât mine în materie.

Tăcută, Lucinda se asigură că sistemul de perfuzie era la locul lui de data aceasta.

Jonathan îi zâmbi pacientei și-i ridică delicat încheietura mâinii, pentru a-i lua pulsul.

– Doctor Barrymore duce o cruciadă pentru revenirea la timpurile când se năștea acasă. Se gândește că ar trebui să uităm toate mijloacele tehnologice de care dispunem și să ne bizuim pe natură. Nu-i așa, doctore Barrymore?

Lucinda se îndepărtă de aparatul de perfuzie și se întoarse spre el, străduindu-se să-și controleze ritmul respirației.

– Dacă spuneți dumneavoastră, sir, replică indiferentă.

Jonathan își ațintise asupra sa o privire sarcastică.

– Va fi mult mai comod dacă am putea convinge barza să aducă bebelușii, ca în povești! Mamele n-ar avea decât să se instaleze pe marginea gârlei și să aștepte cu picioarele în apă.

– Mmm… descrieți o priveliște idilică! observă Lucinda, susținându-i privirea.

– Desigur, dar care ține de mitologie. Noi nu trebuie să neglijăm conceptul de durere. Durere. Acest cuvânt te face să te gândești la ceva, doctore Barrymore?

Se întrerupse, dându-și brusc seama că ridicase vocea. Prin geam, văzu fețe intrigate întoarse spre cameră.

În fața aerului său jenat, Lucinda își stăpâni un zâmbet.

– Ai câștigat, îi replică. M-ai convins de temeiul intențiilor tale, în ceea ce privește cazul doamnei Grainger. Așa că putem încheia această discuție.

Îl văzu zâmbind și fu în același timp mirată și ușurată.

– Ora mi se pare puțin cam matinală pentru a începe să ne certăm, Lucinda, murmură el. N-aș fi fost probabil atât de mărinimos dacă aș fi fost eu trezit pentru a pune în stare de funcționare aparatul de perfuzie. Ai avut timp să treci prin sufragerie?

– Nu încă.

– Perfect, pentru că mama ne-a invitat să luăm micul dejun la ea. M-am gândit că de fapt ar fi singurul moment al zilei în care vom fi aproape liberi. Am un program infernal pe perioada Crăciunului.

– Ne-a invitat ea? repetă Lucinda, neîncrezătoare.

– Da, ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta mai curând, dar am fost foarte ocupat în tot acest timp. Mama ar vrea să știe cum te simți la noi. Vreau să spun, la spital.

Se întoarse spre pacientă.

– Mă voi întoarce mai târziu, doamnă Grainger, pentru a vă examina cicatricea. Până atunci, încercați să vă odihniți puțin. Doriți ca una dintre infirmiere să vă aducă un calmant ușor?

Tânăra femeie acceptă, evitând privirea Lucindei.

Jonathan scrise câteva cuvinte pe foaia de observație atârnată la picioarele patului și se duse la biroul domnișoarei Bradwell, căreia îi lăsă instrucțiuni referitoare la Patricia Grainger.

Lucinda îl aștepta în fața ușii.

– De ce ne invită mama ta să luăm micul dejun? îl întrebă când i se alătură.

– Ți-am explicat: este singurul moment aproximativ calm în spital. Și-a manifestat dorința de a te vedea înainte de Crăciun. Pentru ce motiv? Nu știu.

Lucinda se înfioră. Va fi oare bătrâna doamnă, în cele din urmă, gata s-o ajute în cercetări? Regreta poate că fusese atât de puțin cooperantă data trecută?

Când traversă curtea instituției, o rază de soare străbătu norii groși, cenușii. Pe alocuri, zăpada se topise.

– Așadar, nu vom avea un Crăciun complet alb! exclamă ea, instalându-se în mașina lui Jonathan.

Se afla în spatele clădirii de radiologie, un drum care ducea direct la locuința familiei Rathbone. În acea perioadă a anului, era totuși prea noroios pentru a-l urma.

– Zăpada este frumoasă pe o ilustrată, sau pe o pârtie de schi, dar prezintă foarte multe inconveniente când conduci

un spital, observă el, zâmbind. Mă bucur că n-a durat: astfel ambulanțele vor circula mai ușor pe drumuri.

Părăseau parcarea, când cineva agită mâna în direcția lor. Lucinda o recunoscu pe Kate Morgan și-i răspunse la salut.

– Este vorba despre Kate? exclamă Jonathan cu ochii ațintiți drept în față.

– Da. Soțul său a venit în această dimineață, foarte devreme, pentru a o lua acasă. Pentru a fi cinstită, cred că ea ar fi preferat să petreacă sărbătorile Crăciunului în spital. După întreruperea obligatorie a sarcinii, nu dădea impresia că-și dorea să se întoarcă în căminul său.

– Acesta este motivul pentru care este de preferat să se întoarcă acasă. Pe deasupra, nu va putea rămâne din nou însărcinată, rămânând între pereții noștri!

Lucinda zâmbi.

– După părerea ta, ce șanse are?

El ridică din umeri.

– Vom reîncepe tratamentul în câteva săptămâni.

– Și-a manifestat această dorință?

– Nu. Este încă sub șoc. Dar soțul său a trecut ieri să mă vadă la birou și mi-a cerut s-o înscriu pe lista femeilor pe care le supunem unei terapii împotriva sterilității. Viitorul ne va spune dacă dorește sau nu să-și încerce șansa încă o dată.

– S-ar putea să fie obosită de aceste experiențe fără rezultat și să prefere să lase natura să-și urmeze cursul, oftă Lucinda.

– Poate.

***

După cum se așteptase, masa aranjată pentru micul dejun era somptuoasă. Pe fața de masă din dantelă albă, erau așezate mâncăruri proaspete și delicioase, pregătite cu multă grijă de doamna Banks. După ce se servise din abundență cu pâine prăjită, ouă, jumări și fiertură din fulgi de ovăz, Lucinda curăță de coajă o pară zemoasă și mușcă din ea cu bucurie.

– Îmi place nespus de mult să privesc o fată mâncând cu poftă, declară doctor Mary, zâmbind. Îmi amintești… de foarte multe persoane de care m-am ocupat. Încă de la început, când spitalul era aproape în exclusivitate rezervat tinerelor fete care nășteau în împrejurări dificile, aveam obiceiul să supervizez personal mâncărurile. Cea mai mare parte din ele erau subnutrite și era pentru mine o adevărată plăcere să le văd prinzând puteri.

Lucinda clipi din pleoape.

– Este ciudat să mă gândesc că mama a trecut prin serviciul dumneavoastră.

Doctor Mary o privi fără să clipească.

– În drumul meu, am întâlnit atât de multe tinere lăuze! Mai vrei puțină cafea, copila mea?

– Nu, vă mulțumesc.

Se întoarse spre Jonathan.

– Te-ar deranja să mă însoțești, acum, înapoi la spital? Am mult de lucru astăzi.

– Și eu, îi răspunse el, ridicându-se.

Doctor Mary întinse brațul pe masă, ca și când încerca astfel s-o rețină pe Lucinda.

– Sper că mă vei vizita în ziua de Crăciun.

Tânăra femeie își privi patronul.

– Dacă-mi va fi posibil să-i dau liber o oră sau două, va veni, mamă, răspunse el. Dar s-ar putea să fim depășiți. După cum știi, în acea zi funcționăm cu o echipă redusă. O urgență este de-ajuns să semene panică în instituție.

Bătrâna doamnă zâmbi.

– O știu bine. Oare câte Crăciunuri le-am petrecut lucrând? Aveam impresia că n-am nici măcar timp să respir. Dar am păstrat amintiri minunate.

O privi îndelung pe Lucinda.

– Să continui să-ți practici profesiunea după căsătorie, micuța mea. Și chiar când vei fi mamă. Merită osteneala.

– Nu mă-ndoiesc de asta. Dar, pentru a vă mărturisi totul, nu mă gândesc să-mi întemeiez o familie. Cred că sunt un element reprezentativ al femeilor secolului nostru, care vor să-și facă o carieră. Probabil nu voi avea niciodată timp să mă căsătoresc, cu atât mai puțin să am copii.

– Ba da, replică doctor Mary, dând din cap gânditoare. N-ai stofă de lup singuratic. Îți vei găsi curând tovarășul.

Lucinda păstră tăcerea în timp ce Jonathan își ajuta mama să se ridice de la masă. Simțea o dorință aproape irezistibilă să dea curs întrebărilor care o frământau. Simțea din instinct că doctor Mary își amintea perfect de mama sa și că refuza intenționat să abordeze acest subiect. Așadar, exista un motiv al acestei tăceri. Un motiv care răspândea îndoiala în sufletul Lucindei: dacă bătrâna doamnă se încăpățâna să păstreze tăcerea asupra acestui punct, poate era mai bine să țină cont de sfaturile sale, să nu răscolească trecutul.

Cu toate acestea, se simțea destul de puternică pentru a asculta acea poveste, oricare ar fi ea. Dacă totuși cineva ar catadicsi să i-o relateze. Dar, cum să reușească s-o facă pe doctor Mary să revină asupra hotărârii sale?

Aceasta din urmă îi însoți până la peron și-i salută cu mâna în clipa în care Jonathan puse motorul în funcțiune.

– Nu uitați, ziua de Crăciun! încheie înainte ca el să demareze.

Amândoi încuviințară și se îndepărtară pe aleea mărginită de plopi.

– N-am văzut-o niciodată astfel, murmură Jonathan.

– Ce vrei să spui exact?

– Posesivă, cerând să te ocupi de ea, să fie vizitată. Când eram copil, treceau uneori zile întregi fără măcar s-o întâlnesc.

– A îmbătrânit și-și dă seama că viața îi fuge printre degete. Și nu mai practică această profesiune care, evident, a pasionat-o.

El ridică din umeri.

– Se pare c-o înțelegi mai bine decât mine. Probabil pentru că ești femeie.

– Nu, pur și simplu o ființă umană, îi replică Lucinda zâmbind.

Jonathan râse amar.

– Iar eu o mașină, presupun?

– Uneori. Ei! În ce direcție o iei? Trebuie să fac o vizită la camera 104 și…

El schimbă viteza și porni pe șoseaua națională care lăsa în urmă orașul.

– Poate sunt o mașină, dar o mașină care simte uneori nevoia să ia aer! Să chiulim o jumătate de oră și să mergem să hrănim rațele în parc.

Lucinda izbucni în râs. Chirurgul cu chip arogant cedase locul unui bărbat tânăr, zâmbitor și relaxat.

– Nu te comporți mereu ca o mașină. Numai uneori. Și în exclusivitate la spital. În afara acestui context profesional, poți fi o companie foarte plăcută.

– Te rog, scutește-mă de aceste complimente puțin cam exagerate!

Frână în fața intrării de la Victoria Park și se întoarse spre tânăra femeie.

– Nu ți-am spus, acum vreo cincisprezece zile, că regret că muncim împreună? Dacă măcar n-ai fi fost medic, Lucinda…

Accentul brusc răgușit al vocii, redeșteptă în ea amintirea îmbrățișării lor. O amintire pe care nu reușise s-o șteargă. Jonathan se aplecă în acea clipă și o sărută scurt.

– Suntem nebuni! spuse Lucinda cu un zâmbet crispat. Stăm aici, în mijlocul zilei, în loc să avem grijă de serviciu.

– Nu fi atât de prozaică, Lucinda. Se presupune că eu funcționez ca o mașină, nu tu.

Ea inspiră profund.

– Sunt de părerea ta. Și eu regret că lucrăm împreună.

– În același timp, trebuie să admitem că amândoi formăm o echipă excelentă. Care va funcționa și mai bine dacă binevoiești s-o iei mai domol!

Ea se încordă.

– Credeam că am venit aici pentru a inspira puțin aer proaspăt. Dacă am face câțiva pași?

Atingerea brațului său era tulburătoare, dar plăcută. Merseră până la lac, unde două tinere femei însoțite de copii de vârstă mică aruncau rațelor firimituri de pâine. Timp de câteva minute priviră scena în tăcere.

– Am realmente impresia că trag la fit, îi murmură Jonathan la ureche. Mi s-a mai întâmplat o dată. Doar o dată! N-am îndrăznit niciodată să o repet.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– M-a surprins una dintre pacientele mamei, de altfel, chiar aici. Apoi s-a întâlnit cu ea și i-a spus. Mama și-a întrerupt numaidecât consultația și s-a urcat în mașină să mă caute. În acea zi, am avut parte de-o morală ca la carte, despre simțul răspunderii și al datoriei. N-am uitat niciodată expresia chipului său: un amestec de severitate și tristețe. Aveam zece ani.

– Bietul copil, oftă ea.

Își imagina scena: micul Jonathan în picioare lângă lac, văzând ultimile urme ale copilăriei înlăturate de o mamă absorbită de cariera sa.

Jonathan zâmbi melancolic.

– Oh, i-am fost întotdeauna recunoscător că m-a adus pe drumul cel bun. Aveam nevoie de asta. Dacă-mi urmam înclinațiile, astăzi aș fi fost mult prea indolent și în consecință, incapabil să conduc un spital.

– Nu cred, observă Lucinda, râzând încet. Și-ți cer scuze. Pentru că te-am considerat o mașină.

Jonathan îi trecu brațele în jurul umerilor și o strânse lângă el.

– Ai multe lucruri de aflat despre mine, Lucinda. Și eu despre tine.

– Mai am și eu unele lucruri de aflat despre mine, spuse ea pe nerăsuflate.

Și brusc, prinzând încredere în legătura călduroasă care se stabilise între ei, adăugă ridicând privirea:

– Crezi că mama ta va reveni asupra deciziei referitoare la refuzul de a-mi furniza informații despre nașterea mea?

Își ținu respirația, văzându-l ezitând.

– Nu revine niciodată asupra unei decizii, îi declară în cele din urmă. Du-ți propria anchetă, dacă simți cu adevărat această nevoie, dar nu o amesteca în această afacere.

Se întoarse, ținând-o încă de umeri și începură să facă drumul înapoi, până la mașină. Norii se îngrămădiră acoperind cerul și primele picături de ploaie se striviră de parbriz.

Atmosfera ireală a acestei escapade se risipi îndată ce Lucinda luă loc în vehicul. Acum se întorceau în lumea medicală, unde trebuia să lupte împreună, sau unul împotriva celuilalt. Își iubea profund profesiunea pe care și-o alesese, dar în această clipă ar fi vrut să rămână acolo cu Jonathan, departe de orice presiune exercitată de viața cotidiană.

– Un bănuț pentru gândurile tale, murmură el, cu mâna nemișcată pe cheia de contact.

Un zâmbet ușor i se așternu pe buze.

– Pur și simplu, visam. Mi se întâmplă să regret că am îmbrățișat o carieră. Că nu sunt o persoană obișnuită, care are timp să se oprească pentru a privi viața trecând…

– Nu asta este existența pe care ai ales-o. Dar, uneori, trebuie să-ți iei acest timp. Să-l furi, cum tocmai am făcut-o.

N-aveam nevoie numai de aer proaspăt, ci și de compania unei femei încântătoare, care seamănă straniu cu un căpcăun de medic cu care lucrez!

– Oh, tu!

O strânse în brațe.

– Nu, să nu ne certăm, Lucinda. Doresc să te sărut. Ești atât de frumoasă când ești mânioasă.

O clipă, ea încercă să se zbată, apoi se lăsă dusă de acea senzație plăcută de căldură care o cuprindea. Sărutul dură puțin, dar îi alungă toate hotărârile. Se simțea gata să renunțe la luptă, gata să accepte oricare dintre deciziile lui.

Auzi în sinea sa vocea rațiunii. Modul în care răspundea îmbrățișărilor acestui bărbat nu însemna nimic. O simplă atracție fizică. Pentru atâta, nu trebuia să se creadă îndrăgostită.

„Dar îl iubesc!“ protestă o altă parte din ea.

Totuși, nu voia să-l iubească pe Jonathan Rathbone.

Capitolul 8

În dimineața de Crăciun, Lucinda privi prin geamul camerei și vederea soarelui palid de iarnă care se ridica deasupra acoperișurilor, nu făcu decât să-i sporească bucuria. Era mult timp de când nu se simțise atât de fericită să serbeze această sărbătoare. Mai exact, patru ani.

Deschise fereastra și inspiră o adiere de aer rece, întrebându-se dacă această senzație de fericire era legată de Jonathan. Râse, și aerul cald pe care-l expiră se condensă imediat într-un mic cerc de abur. Pe cine încerca să mintă? Știa perfect că se adăugase pe lunga listă a admiratoarelor sale. Dar ceea ce simțea pentru el, nu era numai admirație.

Închise fereastra. Crăciun sau nu, o aștepta munca la spital. Și mai cu seamă în această zi, deoarece jumătate din personal obținuse permisiunea să-și petreacă sărbătoarea în familie. În consecință n-avea timp să se piardă în divagații romantice. De altfel, trebuia să înceteze de a nu vedea în

Jonathan decât aspecte ce o legau de personalitatea sa. Să-și revină și să-și consacre mai multă energie în a lupta împotriva practicilor autoritare pe care le exercita în incinta instituției! N-avea deloc dorința să se „domolească“.

Străbătea culoarul spitalului în pas grăbit, când o voce bărbătească, pe care-o cunoștea prea bine, răsună în spatele său.

– Stop!

Se opri, uluită.

– Crăciun fericit, doctore Barrymore! exclamă Jonathan cu un zâmbet năucitor.

– Crăciun fericit.

Se pregătea să-și continue drumul, dar el o reținu.

– Mergeam să-mi iau micul dejun. Vrei să mă însoțești?

– De ce nu?

Îl urmă îndeaproape. În spatele geamurilor mari ale coridorului se zărea parcajul, aproape pustiu. Ambulanțele erau parcate una lângă alta, tăcute, inactive.

– Totul este foarte liniștit, observă el. Să ne rugăm cerului să țină așa.

Împinseră ușa ce ducea în sufragerie.

– Nu este nici un motiv să nu țină. Cea mai mare parte a pacientelor s-au întors acasă, în această săptămână, iar cele care au rămas n-ar trebui să pună nici o problemă.

Jonathan izbucni în râs și acel sunet răsună plăcut în urechile tinerei femei.

– Nu vorbi prea curând! Când vei petrece atâtea Crăciunuri cu mine într-un spital, vei ști că se poate întâmpla orice… și că, de altfel, se întâmplă adesea.

Lucinda bău o înghițitură de cafea aburindă.

– Nu sunt la prima mea gardă de Crăciun, spuse, lăsând ceașca. Găsesc că în această perioadă de sărbători, în spitale domnește întotdeauna o ambianță veselă. Să lucrezi, îți permite de asemenea să-ți uiți propriile probleme.

Tăcu și-l privi pe Jonathan care, așezat în fața sa, ungea cu unt o felie de pâine prăjită, cu un aer absent.

– De la moartea Victoriei, mi-am petrecut aici toate Crăciunurile, murmură.

Ea îi adresă un zâmbet blând și bău o altă înghițitură de cafea.

– Adrian și cu mine, eram pe punctul de a ne căsători, acum patru ani. Tata, în sfârșit, tatăl meu adoptiv, trebuia să oficieze ceremonia.

Vocea i se stinse.

– Continuă…

Lucinda inspiră profund și privi în jurul său. Sala era aproape goală. În asemenea clipe, era reconfortant să-ți poți deschide inima. Și Jonathan putea fi atât de atent când se hotăra să nu facă pe patronul insuportabil.

– Tata a început atunci să se plângă de migrene puternice. Examenele au dovedit că avea o tumoare pe creier. S-a internat în spital în ziua în care Adrian a rupt logodna.

Jonathan îi luă mâna și i-o strânse în a sa.

– Așadar, Crăciunul acela a fost deosebit de sumbru pentru tine, încheie în șoaptă.

Ea reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Este puțin spus. Tata a murit în noaptea de revelion. Dar… iartă-mă, n-aveam intenția să te întristez cu aceste povești.

– Nu mă-ntristezi, Lucinda. Avem nevoie să vorbim despre perioadele grele care ne-au traversat existența. Este un mod ca oricare altul de a le alunga.

– Probabil. Am încercat să ascund importanța acestor probleme timp de patru ani, cu toate că mă frământau. Acum, aș vrea să mi le asum și să trăiesc!

Jonathan o privi tandru și-și accentuă apăsarea degetelor.

– Poate vom putea face acest Crăciun cu adevărat „fericit“. Ești de acord să cinăm amândoi diseară? Am intenția să mergem la mine pentru a serba această sărbătoare.

Ea își ținu respirația, încercând să-și controleze bătăile rapide ale inimii. Evenimentele se precipitau. Oare era într-adevăr pregătită să meargă până la capăt în relația specială care se stabilise între ei? Să suporte consecințele profesionale și particulare care rezultau din ea?

Încercă să găsească un compromis.

– Să parcurgi o asemenea distanță la sfârșitul zilei? N-am putea cina într-un restaurant mai aproape de spital?

El clătină din cap, râzând.

– Crezi că încerc să te duc în garsonieră pentru a abuza de situație, nu-i așa?

– Nu mai sunt un copil de a cărui seară de Crăciun trebuie să te ocupi, Jonathan! Mă simt complet capabilă să trec singură peste această seară. Nu doresc câtuși de puțin să fac tot acest drum, în sens invers, la o oră târzie din noapte.

– Vei putea să dormi acolo, în camera de oaspeți.

Lucinda înghiți în sec.

– Vom vorbi despre asta mai târziu.

– Bine. Acum, la muncă! exclamă el, ridicându-se.

Străbătură culoarul în sens invers. Cu sufletul agitat, Lucinda mări pasul pentru a merge în ritmul lui Jonathan. Cu cât îl vedea mai mult în afara contextului profesional, cu atât o atrăgea mai mult. Cum naiba să mai gândească limpede? Exista în el chirurgul, căruia nu-i împărtășea întotdeauna ideile, dar și bărbatul minunat, romantic, tulburător…

Se duseră în „sala de așteptare“. În acea dimineață, doar patru mame își hrăneau bebelușii în fața focului din șemineu. Se așezară și discutară vesel cu tinerele femei. Una dintre ele termina de povestit o întâmplare amuzantă, petrecută în timpul ultimului Crăciun, când se deschise ușa.

Doctor Mary rămase țintuită câteva clipe în prag, observând micul grup adunat în jurul vetrei.

– Cine a avut această idee? întrebă în cele din urmă, cu o voce nesigură.

În încăpere se lăsă liniștea. Cele patru mame se priviră, uluite. Lucinda se ridică în același timp cu Jonathan, care înaintă spre ușă pentru a-și lua mama de braț.

– Veniți să vă așezați lângă foc, doctor Mary, spuse ea. Și… eu sunt răspunzătoare de această amenajare. Mi se părea că va fi mai plăcut pentru tinerele mame să-și hrănească bebelușii aici.

– Bineînțeles. Cum am putut oare avea cea mai mică îndoială referitoare la originea acestei instalări?

Lucinda se așeză, cu ochii ațintiți asupra bătrânei doamne. Dar ceea ce citi în privirea ei, o tulbură mai mult decât explozia de mânie la care se aștepta: ochii de culoare albastru deschis erau încețoșați de lacrimi. Doctor Mary întinse spre ea o mână tremurătoare și-i atinse ușor obrazul.

– Cum ai ghicit?

– Ghicit? repetă Lucinda în același timp stupefiată și emoționată.

– Că sala aceasta era astfel amenajată în anul nașterii dumitale?

În ciuda căldurii plăcute care domnea în încăpere, tânăra femeie se înfioră. Așadar, își amintea foarte bine de acest lucru!

Jonathan se ridică și puse o mână pe umărul mamei sale.

– Mamă, cred că nu…

– Era atât de frig încât trebuia să alimentăm zi și noapte focul, continuă ea cu o voce îndepărtată.

Apoi tăcu și-și plimbă privirea prin încăpere, ca și când tocmai observase că nu era singură.

Cu mâinile umede, Lucinda se prinse de brațele fotoliului.

– Ei bine? insistă ea.

Bătrâna doamnă se încruntă.

– Nu-mi amintesc de nimic, în afară de temperatura deosebit de aspră a acelei ierni, continuă doctor Mary, pe obișnuitul ton autoritar. Anul următor am pus să se instaleze încălzire centrală și această sală a fost închisă.

– Dar cum știți că era exact în anul nașterii mele?

Doctor Mary întredeschisese o ușă. N-avea nici un motiv s-o închidă cu brutalitate. Și totuși…

– La drept vorbind, nu sunt sigură de asta. Știu care este vârsta dumitale, doctore Barrymore, dar nu păstrez decât amintiri confuze din acea perioadă.

În acea clipă, își îndreptă atenția asupra celor patru mame așezate în jurul focului.

– De fapt, am venit astăzi pentru a vă ura tuturor un Crăciun foarte fericit! Bucătăreasa mea v-a pregătit niște mici tarte cu fructe pentru ceaiul de dimineață.

Lucinda ascultă murmurele stânjenite de mulțumire. Scena avea totul dintr-o vizită regală! Doctor Mary discuta amabil cu pacientele, asemenea reginei instituției, ceea ce fără nici o umbră de îndoială, chiar era. Dacă regreta că se lăsase copleșită de trecut, oricum nu arăta nici un semn. Bineînțeles, avea capacitatea de a ascunde în adâncul memoriei amintirile neplăcute… Oare nu tocmai asta făcea?

În cele din urmă, tinerele mame se ridicară, ținându-și bebelușii în brațe, pentru a se duce în camerele lor. Lucinda le imită și anunță că se duce s-o examineze pe Patricia Grainger.

– Lucinda, spuse calmă bătrâna doamnă.

Ea se întoarse, cu un zâmbet politicos pe buze.

– Sper că-ți vei putea face timp liber pentru a împărți cu mine masa de Crăciun. Va fi servită la ora două.

– Nu sunt sigură. Trebuie să tăiem curcanii în bucăți și să-i servim. Este posibil ca…

– Oh, știi bine, o întrerupse doctor Mary, înlăturând această obiecție cu un gest al mâinii. Ce crezi oare că am făcut de-a lungul acestor ani? Dar când ocupantele tuturor camerelor se vor instala comod pe perne, vei fi liberă.

Ridică ochii spre fiul său.

– Vă aștept pe amândoi. Să nu ajungeți târziu. Aș vrea să ascultăm, la ora trei, discursul reginei.

– Vom încerca, mamă. Și acum, mă cheamă datoria.

Doctor Mary ridică din sprâncene.

– Ah? Credeam că mă vei însoți în diferite săli pentru a le ura tuturor Crăciun fericit. De altfel, aș dori să stau de vorbă cu tine, adăugă pe un ton liniștit, dar ferm.

El se întoarse spre Lucinda.

– Nu te deranjează să te ocupi singură de Patricia Grainger?

– Nu, desigur.

Se îndepărtă pe culoar, evitând să întâlnească din nou ochii de un albastru spălăcit ațintiți asupra sa. Oare până când o va mai supune doctor Mary unui asemenea supliciu?

După vizita la Patricia Grainger, Lucinda acceptă cu plăcere ceașca de cafea pe care i-o oferi domnișoara Bradwell.

– Sper că bătrâna noastră regină nu v-a necăjit prea mult în această zi de Crăciun, începu infirmiera șefă, cu o mină elocventă.

Lucinda zâmbi. Într-o zi, îi făcuse scurte mărturisiri infirmierei șefe, referitoare la nașterea sa.

– Nu. Dar aș prefera să înceteze să mai arunce frânturi de informații ademenitoare, pentru a se întrerupe imediat. După cum știți, împrejurările în care m-am născut rămânând încă pentru mine un mister profund.

– Ce știți exact?

– Am văzut lumina zilei în spitalul acesta, despre asta n-am nici o îndoială. Dar nu știu numele mamei și al tatălui.

– De ce nu consultați pur și simplu registru de nașteri?

Lucinda își mușcă buzele.

– Mi-ar plăcea mai mult să se binevoiască să fiu informată. De fapt, toate aceste insinuări, urmate de tăceri, nu fac decât să mă neliniștească. Mă întreb dacă este cu adevărat rațional să mă încăpățânez să descopăr identitatea

părinților mei. Probabil vă este greu să mă urmăriți, dar când ești direct implicat într-o problemă, nu este întotdeauna ușor să ai o poziție logică.

– Cred că vă înțeleg, afirmă domnișoara Bradwell, clătinând capul. Vă temeți să nu aflați pe cale oficială lucruri care s-ar putea să nu fie plăcute.

– Exact. Și am profunda convingere că doctor Mary, împotriva a ceea ce pretinde, își amintește perfect de nașterea mea.

– De ce nu vă adresați secretarei personalului? Cu siguranță, o cunoașteți pe Edith Jackson. Lucrează aici de circa treizeci de ani. Și dacă ea nu este în stare să vă dea informații, rămâne totuși menajera familiei Rathbone, Hilda Banks.

Lucinda se strâmbă, râzând.

– Mi-ar plăcea mai mult să-mi încerc norocul pe lângă Edith Jackson. Doamna Banks gătește de minune, dar este un adevărat balaur! Efectiv, n-are arta și maniera de a-i face pe oameni să se simtă bine când îi servește. Ce credeți despre asta?

– Nu sunt în stare să vă răspund, n-am fost niciodată invitată la locuința regală. Puțini oameni se bucură de acest privilegiu. Cred că, de fapt, doctor Mary vă apreciază. Asta în cazul în care fiul nu-i forțează puțin mâna?

– Nici una, nici alta, replică Lucinda. Vizitele mele au un caracter pur profesional. Bătrâna doamnă vrea să se asigure că spitalul continuă să funcționeze bine.

Își privi ceasul și se ridică.

– Mulțumesc pentru cafea. Acum trebuie să-mi văd de treburi, înainte de a tăia în bucăți curcanul în serviciul de pediatrie.

– Tragerea la sorți l-a desemnat pe Jonathan pentru a îndeplini acest ritual la maternitate. După părerea mea, cineva a forțat puțin numita soartă! Tinerele noastre mame nu s-ar fi simțit bine dacă n-ar fi îndeplinit ceremonia la ele, în această zi de sărbătoare. Îl adoră.

– O știu. Și el răspunde la fel, judecând după modul părintesc în care le tratează!

Dădu din cap râzând.

– Trebuie să-i supraveghez îndeaproape micul univers, altfel spitalul se îndreaptă vertiginos spre o catastrofă.

Domnișoara Bradwell râse și ea.

– Mi-a fost greu să fiu obiectivă asupra acestui punct: m-am alăturat de mult timp clubului fanelor sale. Dar dumneavoastră, doctore Barrymore?

– Este puțin cam prea devreme să mă pronunț, replică ea, cu un zâmbet prudent.

Capitolul 9

Înainte de a se duce în biroul lui Edith Jackson, Lucinda își îndeplini sarcinile care-i reveneau. „Mai bine să bat fierul cât este cald“ se gândi. Avea exact timpul de a discuta cu secretara, înainte de a se duce în serviciul de pediatrie.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, doctore Barrymore? o întrebă aceasta zâmbind.

Tânăra femeie gâfâia după alergătură.

– N-am decât câteva minute libere. Și știu că cererea mea vă va părea ciudată, cu atât mai mult în ziua de Crăciun. Dar perioada sărbătorilor este plină de amintiri. Toți suntem înclinați spre nostalgie. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Desigur. Eu însămi îmi amintesc foarte bine toate Crăciunurile petrecute în spital.

– Adevărat? o întrerupse Lucinda, cu ochi strălucitori. Vi-l amintiți pe cel de acum douăzeci și șapte de ani? La începutul lui ianuarie voi avea această vârstă și m-am născut

în acest spital. În acel moment, mama se găsea, cu siguranță, sub observație. Am fost adoptată la câteva zile după naștere. Nu cunosc numele mamei, dar…

– Dumnezeule! exclamă doamna Jackson, înmărmurită. Un sărman mieluț rătăcit. Și într-adevăr, nu cunoașteți numele celei care v-a adus pe lume?

Lucinda zâmbi nervos.

– Părinții adoptivi au considerat de preferat să nu-i știu identitatea. Acum, au murit amândoi și mi-ar plăcea să știu mai mult.

– Nimic mai simplu: să mergem în sala arhivei. Astăzi este închisă, dar am o cheie universală. Dacă vom găsi ceea ce căutați, va fi un cadou frumos de Crăciun din partea mea!

Tânăra femeie șovăi, brusc înspăimântată.

– Sunteți sigură că este permis să răscolim în arhive?

– Este normal să vă doriți să obțineți o informație de acest gen, doctore Barrymore, spuse Edith Jackson, ridicându-se din fotoliu. Și mărturisesc, mi-ați trezit curiozitatea! Îndată ce voi citi numele pe fișă, sunt sigură că-mi voi aminti chipul. Am o excelentă memorie a fizionomiilor.

Sporovăiala secretarei nu calmă deloc teama Lucindei. Oare chiar era pe punctul de a descoperi adevărul? Era posibil să nu se mai izbească de dificultăți?

Edith Jackson deschise ușa și pătrunseră amândouă în faimoasa sală în care erau sortate arhivele.

– Bine, care este data exactă a nașterii dumneavoastră, doctore Barrymore?

Lucinda răspunse la această întrebare cu o voce frântă de emoție și secretara deschise unul din dulapurile metalice compartimentate, care acopereau peretele din spate.

– Dosarele recente sunt programate pe calculator, dar n-am considerat necesar să le transferăm pe cele care erau foarte vechi. Desigur, nu vreau să spun că douăzeci și șapte de ani este o vârstă respectabilă.

Se întoarse spre ea și-i adresă un zâmbet radiind de simpatie. Lucinda trebui să facă apel la toată voința pentru a răspunde acestui zâmbet. Flecăreala neîntreruptă a adorabilei secretare, îi pusese nervii la grea încercare.

– Mi-ați spus așadar, 2 ianuarie… Ah, iată.

În acea clipă se făcu liniște, iar Lucinda începu să regrete valul de cuvinte care umpluseră până atunci încăperea.

– Ce ați descoperit? exclamă, incapabilă să se mai controleze mult timp.

Doamna Jackson se întoarse încet spre ea.

– Sunteți fiica micuței Vanessa, o anunță cu o voce care de-abia se auzea.

Nici una dintre ele nu auzise ușa deschizându-se, dar acum, Edith privea în spatele tinerei femei, livide. Lucinda se întoarse. Jonathan și mama sa se aflau în prag.

– Ce fel de cercetări faceți? exclamă doctor Mary cu un aer glacial.

– O… ajutam pe doctor Barrymore, murmură Edith, cu un aer îngrozitor de jenat. Bineînțeles, nu știam că este fiica Vanessei. Dacă aș fi avut cea mai mică bănuială, niciodată n-aș…

– Ajunge, Edith, o întrerupse bătrâna doamnă. Acum, întoarce-te la postul dumitale.

Își privea secretara cu fața împietrită de mânie. Când își întoarse atenția spre Lucinda, trăsăturile i se îmblânziră.

– Ți-am cerut să nu-ți continui cercetările aici, la spital. Te-am sfătuit să treci prin filierele obișnuite și nu m-ai ascultat…

Ignorând acuzația care apărea din aceste observații, Lucinda luă un ton rugător.

– Vorbiți-mi despre Vanessa, doctor Mary. Vă rog, vorbiți-mi despre mama!

Dar ea își întoarse privirea.

– Nu acum, micuțo. Veghează mai întâi ca toți pacienții să aibă un Crăciun bun. Curând, când vei veni acasă, îți voi îndeplini dorința.

Lucinda lăsă pleoapele în jos. Atât de aproape de țintă și totuși atât de departe! Oare, fosta directoare a spitalului își va ține promisiunea, sau se va refugia din nou într-o pretinsă amnezie?

– Foarte bine, reuși să articuleze.

În serviciul de pediatrie, copiii o așteptau nerăbdători. Cu prețul unui puternic efort, reuși să se înveselească și să le facă pe plac. În mijlocul hohotelor de râs, își puse mănușile chirurgicale și, cum cerea tradiția, tăie în bucăți curcanul de Crăciun și le servi în mod ceremonios fiecăruia dintre micii pacienți.

Era aproape ora două când Jonathan își trecu capul prin ușa întredeschisă. Infirmiera de serviciu înaintă imediat spre el, pentru a-i propune un pahar de lichior. El refuză invitația cu un zâmbet.

– Îmi pare rău, domnișoară Fits, nu pot să rămân. Am trecut numai să văd dacă doctor Barrymore este încă aici.

Cu obrajii îmbujorați, Lucinda salută pe toată lumea, trimițând sărutări copiilor, și-l urmă. Îndată ce părăsiră clădirea, el o luă de braț.

– Să ne grăbim! exclamă zâmbind. Dacă întârziem, vom atrage mânia mamei.

– În ceea ce mă privește, nu cred că pot coborî mai jos în aprecierea doctorului Mary.

– Cred că te înșeli. Brrr, este frig!

– De ce? insistă ea, așezându-se pe scaunul pasagerului.

Jonathan vârî cheia în contact.

– Mi-e greu să-ți răspund precis, începu el prudent, dar cred că o cunosc destul de bine. În mod curios, acum mi se pare într-o dispoziție destul de tolerantă. Și sunt sigur că, în sinea sa, știe că ai dreptul să afli adevărul.

– Să aflu adevărul? Dar nu știu încă nimic! Am aflat numai că mama se numea Vanessa, ceea ce este o informație neînsemnată.

– Ți-a promis că-ți va spune mai mult. Pregătește-te s-o asculți. Până acum, a ales să păstreze tăcerea pentru a te proteja.

– Cu aceste cuvinte te-a făcut să taci?

– Da. În seara în care ai cinat acasă. Când am însoțit-o până în camera sa, a afirmat că nu acționează astfel decât în interesul tău și mi-a cerut chiar să insist să-ți abandonezi cercetările.

– Dar, pentru ce motiv?

– Asta vom descoperi. Crede-mă, doresc la fel de mult ca tine să descifrăm acest mister.

Drumul scurt, se desfășură în tăcere. Parcând în fața peronului, Jonathan se întoarse spre însoțitoarea sa.

– Nervoasă?

Tandrețea pe care o percepea în privirea sa, produse imediat un efect liniștitor. În acea clipă înțelese că alături de acest bărbat, se simțea gata să înfrunte orice.

– Nu, murmură Lucinda. Doresc doar să ridic vălul de pe această problemă, să aflu adevărul, oricât de neplăcut ar fi.

Doctor Mary îi aștepta în salon. O tavă de argint cu pahare și vin de porto se afla în fața sa.

– Sunt încântată că ți-ai putut face timp liber, draga mea copilă, declară cu un zâmbet. Jonathan, vrei să ne servești, te rog?

Așezată pe marginea fotoliului, Lucinda gusta vinul dulce cu înghițituri mici, stând de vorbă în mod politicos cu gazda sa. Oare când se va hotărî să abordeze subiectul arzător?

Câteva minute mai târziu, doamna Banks intră în încăpere pentru a anunța că masa de Crăciun era servită.

Lucinda se ridică fără să aștepte ca stăpâna casei să dea exemplu și se îndreptă spre ușă. Se grăbea să încheie cu aceste nazuri!

Doamna Banks aranjase masa cu o grijă deosebită. Un buchet încântător de trandafiri mici trona în mijloc, pe o față de masă de culoarea fildeșului, bogat brodată. În șemineul din marmură, ardeau bușteni groși, făcând atmosfera din încăpere foarte călduroasă. Deasupra ușii fuseseră agățate ramuri mari de vâsc.

După ce le ajutase pe doamne să ia loc, Jonathan se așeză în capul mesei și-și felicită mama.

– Este mult timp de când n-am văzut această încăpere atât de frumos împodobită.

– I-am cerut Hildei să facă un efort cu totul special, pentru invitata noastră.

Își sublinie fraza cu un zâmbet, pe care Lucinda i-l înapoie, mulțumind politicos.

În timp ce Jonathan tăia bucăți curcanul tradițional, pentru a doua oară în acea zi, tânăra femeie gustă din excelentul vin de Bordeaux, care tocmai îi fusese servit. Trebuia să fie atentă totuși să nu bea prea mult. Trebuia să-și păstreze mintea limpede și nu numai pentru serviciul la spital.

Nu acceptă decât o bucățică mică din prăjitura flambată cu coniac pe care i-o oferi doamna Banks la terminarea mesei. Terminarea mesei. Iar doctor Mary nu suflase încă nici o vorbă cât de mică despre nașterea sa. Vorbise despre

piese de teatru care se jucau la West End, despre concerte de sezon, despre viitorul cinematografului, care i se părea puternic compromis de ravagiile cauzate de televiziune.

Lucinda stătea pe jar. Dacă bătrâna doamnă nu se hotăra să-i satisfacă mai curând curiozitatea, nu va ezita să uite regulile elementare de comportare în societate!

– Bine, draga mea, acum este timpul să vorbim despre vizita dumitale în sala arhivelor, declară în cele din urmă doctor Mary.

Lucinda își lăsă brusc ceașca de cafea și arboră un zâmbet care se voia încrezător.

– Sunt încântată că v-ați schimbat părerea, doctor Mary și că ați acceptat în cele din urmă să-mi vorbiți despre mama.

– Haide, mi-ai forțat mâna și o știi, cu siguranță! După cum ți-am spus deja, consideram mai înțelept să păstrez tăcerea asupra acestui subiect. În propriul dumitale interes. Ai dus până acum o viață mulțumitoare, cu părinți care te-au iubit și…

– Vă rog! o întrerupse Lucinda cu o voce stridentă. Și eu i-am iubit mult, iar la moartea lor m-am simțit extrem de singură. Acum vorbiți-mi despre Vanessa. Doamna Jackson își amintea de ea. Mi-a spus că sunt fiica micuței Vanessa și…

Lucinda tăcu, șocată încă o dată de intensitatea privirii ochilor albaștri, voalată de tristețe.

– Te previn, Lucinda. Adevărul pe care mă pregătesc să ți-l dezvălui, la insistențele dumitale, n-are nimic plăcut. Vanessa era orfană. N-avea pe nimeni pe lume. Când te-ai născut, tocmai își sărbătorise șaisprezece ani și nu era căsătorită. A murit câteva zile mai târziu.

Stupefiată, tânăra femeie încremeni. De-a lungul timpului, începuse să spere c-o va întâlni curând pe cea care-i dăduse viață. Greutățile de care se lovise o făcuseră să creadă că, poate, aceasta suferea de-o boală gravă. Ceea ce nu-i zdruncinase totuși speranța de a o găsi. Iar acum, iată, i se aducea la cunoștință că și ea murise.

O copleși o profundă dezamăgire. Așadar, era realmente singură pe lume, încă n-avea familie.

Se ridică și înaintă până la fereastră. Ramurile uscate ale arborilor se conturau pe cerul gri ca perla.

– Sunt mulțumită, totuși, că am aflat adevărul, spuse ea încet. Acum, pot să întrerup această căutare și să mă consacru prezentului. Mai am totuși să pun o ultimă întrebare: în ce împrejurări și-a găsit mama moartea?

Doctor Mary își ridică gulerul rochiei și se înfioră.

– A murit de pneumonie.

– De pneumonie? Aici, în spital? Când a fost internată înainte de naștere, suferea deja de această boală?

– Întrebări și iar întrebări! Nu-mi mai amintesc. Motivul scris pe certificatul de deces era „pneumonie“ și nu păstrăm rapoarte amănunțite despre paciente mai mult de douăzeci de ani.

– Și cum a reacționat tata aflând de moartea sa? Știu, mi-ați precizat că nu era căsătorită, dar presupun….

– Dacă ți-ai fi dat osteneală să ceri o copie a certificatului dumitale de naștere, ai fi citit mențiunea „necunoscut“, aplicată pe rândul „tatăl“.

Bătrâna doamnă se prinse de marginea mesei, încercând să se ridice.

– Jonathan, te rog însoțește-mă în camera mea. Am nevoie să mă odihnesc. Este prea multă agitație în timpul acestor sărbători de sfârșit de an.

Lucinda își lipi fruntea de geamul rece, în timp ce Jonathan se supuse. Avea impresia că primise două palme. Mama îi murise puțin după nașterea sa, iar tatăl refuzase s-o recunoască. Poate că nici măcar nu voia să știe de existența sa. Ceea ce ar fi avut drept consecință că mama sa… Dar n-avea dreptul să judece o fată tânără, de șaisprezece ani. Micuța Vanessa.

Zgomotul pașilor lui Jonathan o scoase din gândurile negre. Se îndreptă spre ea și se opri la câțiva centimetri.

– Îmi pare rău, îi spuse simplu, cu o voce vibrând de sinceritate.

Când se întoarse, o prinse în brațe și o strânse lângă el. Când puse stăpânire pe buzele ei, încercă să reziste, apoi renunță. Putea avea încredere în acest bărbat. N-o va părăsi.

Lucinda îi simțea apăsarea puternică a degetelor pe spatele său. Și regretă brusc faptul că stofa de lână a rochiei se afla între palmele calde și piele.

Jonathan se îndepărtă ușor.

– De ce n-am merge acum la mine? Va fi mai liniște decât aici. Doamna Banks va da năvală dintr-un moment în altul pentru a aranja încăperea.

– Și cine se va ocupa de spital în acest timp? îl întrebă zâmbind.

– Să sunăm imediat la secretariat pentru a verifica dacă totul este în ordine. Există destul personal pentru a asigura serviciul de rutină și le voi spune unde să mă caute dacă este nevoie. Presupun că astăzi nu este prea multă circulație în Londra, ceea ce înseamnă că nu ne va trebui mai mult de un sfert de oră pentru a ne întoarce, dacă se prezintă o urgență.

Îi mângâie blând părul.

– După tot ceea ce ai suportat, nu trebuie să rămâi aici.

Lucinda râse nervos.

– Oare trebuie să interpretez asta ca pe un sfat medical?

– Oarecum… Fără a neglija totuși faptul că doresc să petrec o clipă în compania ta, departe de halate albe, de stetoscoape și de consultații. Tu și cu mine, singuri. Voi accepta eventual ca intimitatea să ne fie tulburată, doar de o sticlă de șampanie.

– Pe care o vom bea sub clar de lună, pe terasă? îl ironiză ea.

– Și de ce nu? Dar important este că ai acceptat invitația.

– Ah? Am acceptat deja? Totuși nu-mi amintesc.

Jonathan îi atinse ușor buzele cu un sărut.

– Nu ți-ai dat asentimentul, dar cuvintele nu sunt întotdeauna necesare, îi murmură.

***

Să evadeze. Să fugă de acest univers aseptizat, de problemele medicale care-i opuneau deseori unul altuia. Să-și acorde un timp de odihnă în această memorabilă zi de Crăciun. Să-și acorde dreptul de a fi femeie. Oare ce și-ar putea dori mai mult pentru Crăciun?

Și mai ales să uite că Jonathan Rathbone îi era patron. Era pur și simplu pe punctul de a petrece seara cu un bărbat, un bărbat foarte dorit.

Capitolul 10

Picături fine de ploaie șiroiau pe geamurile vehiculului. Pentru prima dată în patru ani, Lucinda se simțea complet liberă. Oricât de tragic fusese destinul mamei sale, din nefericire nu putea schimba nimic. În consecință, trebuia să-și alunge din minte acele amintiri penibile, să trăiască în prezent și să se gândească la viitor.

Oare acest viitor îi va rezerva un loc alături de bărbatul minunat care conducea? Se întoarse ușor spre Jonathan. Ca și când îi simțise îndoielile, el îi luă mâna și i-o strânse.

– Regreți că mi-ai acceptat invitația?

– Nu, bineînțeles, îi răspunse zâmbind.

Încercă să se convingă că această escapadă nu avea de fapt nici o semnificație aparte. Se pregătea doar să serbeze Crăciunul cu un prieten. Un prieten foarte drag.

Urmări câteva clipe cu privirea apele cenușii ale Tamisei, care curgeau la dreapta și înțelese că gestul său nu era atât

de nevinovat pe cât voia să creadă. Urmându-l pe Jonathan, admitea că era îndrăgostită de el. Apoi, va trebui să se ocupe de doctor Rathbone. Dar numai după aceea.

***

Apartamentul lui Jonathan era cald și primitor. O ajută să-și scoată mantoul, iar atingerea degetelor lui pe ceafă o făcu să se înfioare. De acum nu-și mai făcea nici o iluzie referitor la puritatea propriilor intenții.

Jonathan dispăru în bucătărie. În timpul absenței sale, Lucinda întredeschise ușa-fereastră care permitea accesul pe terasă. Când el se întoarse cu o sticlă de șampanie și niște cupe, Lucinda strâmbă din nas, cu o mină comică.

– Tocmai verificam temperatura de pe balcon și trebuie să mărturisesc că aveai dreptate: polară, este termenul care mi se pare cel mai potrivit situației!

El izbucni în râs.

– Bine, așadar, vom sărbători Crăciunul în interior.

Îi întinse o cupă și desfundă sticla. Din gâtul ei țâșni un val ușor și scânteietor, simbol al dispoziției care o cuprinsese pe tânăra femeie. După ce răsună clinchetul cristalin al paharelor, Jonathan îl ridică pe al său în direcția Lucindei.

– Pentru noi…

– Pentru noi…

Băură încet, fără să se scape din ochi. Apoi Jonathan puse un disc de Mendelsson. Îndată ce răsunară primele acorduri ale muzicii, o conduse spre canapea și se lăsă să cadă rezemându-se pe spate, scoțând un oftat de mulțumire.

– Îmi plac nespus compozitorii din opera romantică. Ție nu?

Punându-și paharul pe masa joasă, Lucinda era gata să-l verse.

– Ba da. Romantismul este perioada mea favorită. Dar nu numai în materie de muzică. De asemeni…

N-avu răgazul să continue. Jonathan se apropiase brusc. O ținea în brațe și o săruta cu tandrețe, cu pasiune, afundându-și fața în ceafa ei.

– Vom relua această discuție mai târziu, îi șopti cu un zâmbet amuzat. Sunt mulțumit să aflu că avem aceleași gusturi în domeniul artistic, dar pentru moment, să ne gândim mai întâi la noi. Timpul este prețios și în această seară, Lucinda, vreau să te fac fericită.

Mâinile se mișcară încet pe umerii ei, coborând de-a lungul spatelui, mângâietoare, insistente.

– Rochia aceasta din stofă de lână este versiunea modernă a anticelor centuri de castitate! oftă între două sărutări. Ai din întâmplare, cheia la tine?

Tânăra femeie izbucni într-un hohot de râs vesel.

– Când m-am îmbrăcat de dimineață, nu mă gândeam că voi avea parte de o scenă de acest gen!

Jonathan se ridică și o trase spre el.

– Dacă am trece în camera mea? îi sugeră.

Ea consimți în tăcere, alungând ultimele îndoieli. Niciodată nu se simțise atât de apropiată de vreo ființă din lume, niciodată nu încercase un sentiment atât de puternic.

Încăperea era scăldată într-o lumină plăcută, aurie. Se înfioră de plăcere când el i se alătură în pat. Îi simțea pielea moale și călduță. Inimile le băteau la unison. Se prinse de el și vibra în ritmul lent și voluptuos al mângâierilor sale. Și când în cele din urmă o făcu a sa, înțelese ce însemna cuvântul „plenitudine“.

Rămaseră apoi mult timp îmbrățișați, întinși pe cearșafurile șifonate. Cu capul așezat pe pieptul lui Jonathan, îi asculta bătăile inimii. Legănată de acest ritm surd, lăsă pleoapele în jos și adormi.

***

O trezi soneria telefonului. Mai întâi se întrebă unde era, apoi zâmbi auzind vocea lui Jonathan. Profilul i se contura în lumina lămpii, care rămăsese aprinsă.

Și brusc, zâmbetul îi încremeni.

– Da, răspunse el pe un ton sacadat. Sosesc imediat. Mi se va alătura și doctor Barrymore.

Așeză în grabă receptorul și se aplecă spre ea, pentru a o săruta.

– Trebuie să plecăm, draga mea. Fără regrete, sper?

– Ba da. Mai exact, acela de a trebui să plecăm, murmură ea cu o voce întristată. Ce s-a întâmplat?

Jonathan se ridicase deja și se îmbrăca.

– Grăbește-te, Lucinda. A avut loc un accident pe drumul spre Mile End. Un autobuz mic, ce transporta elevi și profesori. Spitalul nostru fiind cel mai apropiat de locul catastrofei, ni s-a cerut să-i primim. Prima ambulanță a sosit deja.

Tânăra femeie era obișnuită cu urgențele, așa că nu-i trebui mult timp să se pregătească.

Pe drumul de întoarcere nu schimbară nici un cuvânt. Uneori îl observa cu coada ochiului pe Jonathan și se întreba dacă acel interludiu amoros avusese loc cu adevărat. Senzația aceasta se accentuă când ajunseră în apropierea spitalului. Girofarurile ambulanțelor împrăștiau întunericul cu sinistre luminițe albastre.

Se grăbiră spre serviciul de urgențe. Internul ridică ochii spre Jonathan și păru imediat ușurat.

– Fractură de pelvis, sir, declară indicând un băiat pe care tocmai îl examina.

Îi întinse o radiografie care confirma diagnosticul.

– Câte paturi ortopedice ne-au rămas libere la pediatrie? o întrebă Jonathan pe Lucinda.

– Șase. Dar este posibil să se amenajeze mai multe.

– Acest copil trebuie să fie imobilizat. Puteți supraveghea asta în timp ce examinez celelalte cazuri?

În acest context, folosise în mod reflex adresarea reverențioasă, ceea ce n-o surprinse deloc.

Câteva minute mai târziu, băiețelul era întins pe un pat, ale cărui chingi la fixa Lucinda. Reușise să-l calmeze, dar își cerea mereu mama.

– Ce vârstă ai, Nicolas? îl întrebă, ținându-l cu amabilitate de mână.

– Unsprezece ani. Unde este mama?

– Am anunțat toți părinții. La această oră, nu vor întârzia să sosească. Până atunci, pilula pe care ți-am dat-o, te va ajuta să te odihnești.

Îi ridică pătura pe piept, îi trecu blând mâna peste frunte, apoi se îndepărtă în vârful picioarelor, promițându-i să se întoarcă repede. El avea deja pleoapele grele, dar ceilalți copii care tocmai fuseseră instalați în sală, țineau ochii deschiși în semiîntuneric.

– Du-te înapoi și te culcă! îi șopti unei fetițe cu care, de-abia cu câteva ore mai înainte, sărbătorise Crăciunul.

– O vreau pe mama, se lamenta aceasta întinzându-i brațele.

O însoți până la pat, și își acordă răgazul de a o consola. Când se liniști în cele din urmă, Lucinda se duse în biroul infirmierelor.

– Câte paturi avem să punem la dispoziția părinților? întrebă.

La lumina slabă a lămpii, o văzu pe infirmieră afișând un aer profund surprins.

– Glumiți, doctore Barrymore! Abia dacă avem destul loc să-i primim pe acești bieți copii accidentați.

În ciuda clipelor magice pe care tocmai le trăise cu Jonathan, tânăra femeie simți urcând în ea acea tresărire de revoltă pe care o cunoștea foarte bine. Se confrunta încă o dată cu una dintre măsurile sale învechite! De ce nu se prevăzuse un sistem de găzduire pentru părinții ai căror copii, fără îndoială, s-ar însănătoși mai repede în prezența acestora? Va trebui să ridice această problemă. Totuși, nu imediat.

Nu când o agitație înnebunitoare domnea încă în spital. Nici atât de repede după îmbrățișările lor pasionate.

Se duse în sala de urgențe. Bărbatul cu chipul sever, care era aplecat deasupra unui pat, nu prezenta nici o asemănare cu cel pe care-l ținuse în brațe în timpul serii.

El înălță capul și se încruntă:

– Ai venit la timp! Trebuie să mă asiști. Fetița aceasta se numește Jenny. Are o fractură de tibie. Trebuie intervenit.

– Foarte bine.

Jonathan dădu ordin unei infirmiere să transporte fetița în sala de operație.

– Câți răniți sunt cu exactitate? întrebă Lucinda.

– Autobuzul transporta doisprezece copii și doi profesori. Cei care s-au ales doar cu câteva vânătăi sunt totuși în stare de șoc, și-și vor petrece probabil noaptea sub observație.

– Te-ai gândit la părinții acestor micuți?

El ridică o sprânceană.

– Nu-ți voi ascunde că, pe moment, este cea mai mică dintre preocupări. Asta ține de competența poliției. Când vor fi siguri de starea de sănătate a odraselor, evident, se vor întoarce acasă și…

– De ce „evident"? De ce să nu aibă posibilitatea de a rămâne aici, lângă copii?

Jonathan își afundă degetele în buclele dese, brune, într-un gest de enervare.

– Pur și simplu pentru că n-avem mijloacele de cazare! Desigur, se pot instala pentru noapte în sala de așteptare și…

– Tu ai face-o? se răzvrăti ea. Ți-ai petrece oare noaptea pe acele scaune incomode dacă…

Jonathan întinse brațul pentru a o întrerupe.

– Nu cred că ai ales momentul ideal pentru a începe o nouă polemică asupra practicilor din spital, Lucinda. Și acum, destul cu discuția, te aștept în sala de operație!

Ea ezită, apoi ieși mormăind:

– Foarte bine, sir.

Lucinda se schimbă cu gesturi automate. I se părea că acest Crăciun nu se va termina niciodată.

Când pătrunse în sala de operație, acolo domnea o atmosferă încordată. Cu masca pe față Jonathan nu-și dădu osteneala să ridice ochii spre ea. Orologiul din perete arăta primele ore ale zorilor. Pentru Lucinda, noțiunea de timp nu reprezenta mai nimic. Observă că, în ciuda orei, patru interni asistau la intervenție, urmărind cu atenție cele mai mici directive ale marelui bărbat. Și ea cunoscuse numeroase ore de veghe în timpul internatului. Și nu regreta. Experiența astfel acumulată îi permitea acum să lucreze alături de egocentrici precum Jonathan Rathbone!

– Ești cu noi, doctore Barrymore? o bruscă el în acea clipă.

Lucinda își reveni și execută directivele pe care i le dădea, luptând împotriva oboselii care-i făcea pleoapele grele. Când intervenția fu terminată, își lăsă masca jos. Avea impresia că-i lipsește aerul. Când se pregătea să iasă, vocea lui Jonathan o reținu.

– Doctore Barrymore? Așteaptă-mă, te rog.

Tonul tăios al vocii nu lăsa nici o îndoială în ceea ce privește dispoziția față de asistenta sa. Merseră alături pe culoar.

– Cred că ar fi mai bine să te retragi în camera ta, îi declară îndată ce fură singuri. Există personal suficient pentru a mă ajuta. Și de altfel, nu țin să mai aud din noile tale sugestii, în mijlocul unei urgențe de acest gen!

Tânăra femeie se opri brusc.

– Nu, Jonathan! Să știi că voi continua să lupt în acest sens. Am dreptate și tu ai greșit. La fel cum ai greșit

împiedicând-o pe prietena mea Julia să nască în mod natural, cum își dorea. Ai obligat-o să ia calmante înainte de nașterea bebelușului, ai…

– Ajunge! strigă el. Cum îndrăznești să te îndoiești de integritatea mea?

Ochii negri aruncau flăcări.

– M-am săturat de atitudinea ta! reluă el. Care este acum acest caz fantastic la care faci aluzie? Cine este această Julia?

Lucinda își umezi buzele uscate. Regreta acum că făcuse astfel de acuzații în asemenea împrejurări, când amândoi erau epuizați. Bineînțeles, avusese întotdeauna intenția să lămurească această problemă, dar nu tocmai în timpul acestei nopți interminabile. Acum era prea târziu pentru a reveni asupra vorbelor sale.

– Julia Lazelle. Ne-am cunoscut în școala primară. S-a prezentat la spital în luna septembrie, precizând că-și dorea să nască…

– Îmi amintesc perfect de ea, o întrerupse Jonathan. O fată înaltă cu părul de culoare șaten-roșcat.

Tăcu și-și aținti asupra ei o privire amenințătoare.

– N-am de făcut nici un comentariu!

– Dar știai ce-și dorea și totuși n-ai ținut seama de asta. Aflasei că urmase diferite cursuri de pregătire a nașterii.

În acea clipă, la capătul culoarului apăru o infirmieră care-l strigă.

– Aș prefera să încetezi să lucrezi în această seară, doctore Barrymore, încheie el, pe un ton furios. Și acesta este un ordin!

Capitolul 11

În timpul săptămânilor care urmară altercației lor violente, Jonathan arătă o anumită politețe față de tânăra femeie. Era o politețe rece, destinată în mod vizibil să accentueze distanța care exista între ei. Lucinda regreta teribil că-l agresase în așa fel într-un moment în care nici unul, nici altul nu era în deplină formă.

Cel puțin se achitase de această sarcină, se gândi ea, într-o dimineață de februarie, străbătând curtea. Își amintea foarte bine starea Juliei, după naștere. În consecință, cineva trebuia să-i spună lui Jonathan că n-avea nici un drept de a-și impune metodele unei femei însărcinate. Regreta doar că acest lucru nu-i reușise.

Împinse ușa clădirii de la pediatrie, înfiorându-se. Nu va uita niciodată tonul pe care-i ordonase Jonathan să-și întrerupă serviciul, nici privirea sa glacială. Clipele magice pe care le trăiseră doar cu câteva ore înainte de acel trist

eveniment, dispăruseră instantaneu. Pentru a fi cinstită cu ea însăși, trebuia să admită totuși că sentimentele pe care le avea pentru el nu se schimbaseră pentru atât. Nu se putea împiedica să-l iubească, indiferent de concepțiile lor medicale, diametral opuse. Și n-avea nici o șansă de a găsi, într-o zi, un teren de înțelegere în acest domeniu. De fiecare dată o făcuse să simtă foarte bine că fuseseră obligați să lucreze împreună.

Jonathan fusese chemat să participe la un congres medical și se împlineau cincisprezece zile de când nu-l văzuse. Din punct de vedere profesional, această absență îi fusese benefică. Își îndeplinise atribuțiile în deplină liniște, fără să trebuiască să lupte împotriva tulburării care o cuprindea la fiecare din întâlnirile lor.

Traversă sala de pediatrie cu pași calmi și se opri lânga patul micuței Jenny Gardner. Dintre toți copiii tratați după accidentul de autobuz, nu mai rămăsese decât ea.

Lucinda privi radiografia și dădu din cap, cu un aer mulțumit.

– Mmm… ești pe drumul cel bun, Jenny. Curând, te vei putea întoarce acasă.

Fetița se bosumflă.

– Îmi pare atât de rău că mama nu este aici, cu mine. Îi lipsesc la fel de mult cum îmi lipsește ea. Tata călătorește foarte mult și se simte la fel de singură ca mine.

– Dar tu nu ești singură! răspunse Lucinda cu un râs forțat.

Din seara disputei cu Jonathan, nu mai ridicase problema găzduirii părinților. Înflăcărarea combativă i se domolise. Contractul de câteva luni cu spitalul Rathbone probabil nu va mai fi reînnoit. În aceste condiții, era oare neapărat necesar să-și folosească energia și să-și compromită bunele relații cu patronul pentru o luptă dinainte pierdută?

Bătu ușor mâna fetiței și ieși corectându-se. Trebuia să-și continue lupta. Nici o cauză n-ar fi fost câștigată vreodată, dacă militanții ar fi dat înapoi de la primele greutăți! Poate va încerca să abordeze această problemă cu doctor Mary, înainte de întoarcerea lui Jonathan. La întemeierea spitalului, aceasta dusese probabil ea însăși bătălii serioase pentru a reînnoi anumite reguli, bine stabilite. Poate va fi mai capabilă să înțeleagă sensul demersului său.

Imediat ce ajunse la capătul sarcinilor matinale, își îmbrăcă mantoul și traversă clădirea radiologiei. O mică plimbare până la familia Rathbone îi va face bine. Ca urmare a unei săptămâni deosebit de blânde de la începutul lunii, pe arbori își făcuseră apariția muguri timpurii. Înainta încet, inspirând cu încântare aerul proaspăt, încărcat de parfumuri delicate. De ce să-și complice existența cu această sumbră poveste de dragoste, când viața era atât de frumoasă?

Buna dispoziție îi dispăru oarecum, când agită ciocănelul de bătut în ușa de la intrare. N-o mai văzuse pe doctor Mary din ziua de Crăciun și nu era sigură că va fi bine primită.

Își formulă cererea doamnei Banks, care clătină din cap, apoi îi făcu loc să intre.

– Dar nu stați mult timp, adăugă pe obișnuitul său ton ursuz. Încă nu și-a revenit bine dintr-un guturai serios și obosește repede.

Lucinda pătrunse în salon și în acea clipă avu impresia că s-a întors în timp. Ca la prima sa vizită la familia Rathbone, mama și fiul citeau, așezați în fața șemineului.

Jonathan înălță capul, apoi îi veni imediat în întâmpinare, stupefiat.

– Lucinda! Ce faci aici?

Lucinda șovăi, conștientă că prezența nu-i era mai dorită ca prima dată.

– Aș putea să pun aceeași întrebare. Te credeam la Londra.

– Congresul s-a terminat mai devreme de cât era prevăzut și m-am hotărât să-mi acord două zile de odihnă. Ce s-a întâmplat? Sunt probleme la spital?

– Nu. În sfârșit, nu chiar…

El se încruntă.

– Ce vrei să spui? Sunt, sau nu sunt!

Acesta fu momentul ales de doctor Mary, pentru a spune, din celălalt capăt al încăperii:

– Lucinda, vino să iei loc lângă foc. Jonathan, vrei s-o ajuți pe doctor Barrymore să-și scoată mantoul și să-i ceri Hildei să ne pregătească o cafea?

Tânăra femeie își stăpâni un fior când li se atinseră degetele. Și în seara aceea îi scosese mantoul... Oare cât timp era de atunci? I se părea că secole.

Doamna Banks le servi cafeaua și o băură discutând diferite lucruri. Jonathan fu primul care-și manifestă nerăbdarea.

– Bine, să ajungem la problemă, Lucinda. Îmi este greu să cred că ai simțit brusc nevoia de a ne face o mică vizită de curtoazie!

Ea își așeză încet ceașca. Acest ultim demers o va face să fie respinsă pentru totdeauna de familia Rathbone! Dar n-avea importanță.

– Ei bine, voiam de fapt să ridic din nou problema despre care ți-am vorbit de Crăciun. Persist să cred că micuții internați la pediatrie s-ar însănătoși mai repede dacă ar exista un mijloc de a le caza părinții în acel loc. Întreabă mereu de ei, sunt triști și îmbufnați.

Această declarație fu urmată de o lungă tăcere, tulburată doar de trosnetul flăcărilor și de ticăitul orologiului.

– După cum ți-am explicat deja mai înainte, răspunse în cele din urmă Jonathan, nu dispunem de suficiente paturi pentru a găzdui o familie întreagă. În cazul în care nu doresc să se instaleze în curte, nu văd...

– Nu fi stupid, Jonathan! îl întrerupse bătrâna doamnă. Lucinda nu greșește. Cu atât mai mult cu cât acum, vizitele sunt limitate de programe foarte stricte.

Jonathan păru uimit de intervenția sa.

– Și ce propui, mamă?

– Mărturisesc că n-am de propus nici o soluție. Dar Lucinda și-a consacrat cu siguranță mai mult timp decât noi studierii acestei probleme. Ei bine, draga mea, te ascultăm.

Încurajată de tonul călduros al interlocutoarei, Lucinda se hotărî să nu piardă ocazia. Desigur, în timpul ultimelor săptămâni își făurise un amplu proiect, dar de-abia îndrăznind ea însăși să se gândească la realizarea lui, era convinsă că familia Rathbone va refuza categoric.

Cu atât mai rău. Se ridică și se apropie de fereastră, îmbrățișând cu privirea grădina vastă care înconjura locuința.

– M-am gândit că poate veți accepta ca în acest scop să fie folosită o parte a proprietății dumneavoastră. Vă va rămâne încă destul loc…

Se întoarse brusc spre ei, sfidându-i cu privirea. Își exprimase cele mai profunde gânduri! Acum erau liberi să-și manifeste dezaprobarea cum știau mai bine!

Jonathan făcu câțiva pași spre ea. Părea năucit.

– Oare vorbești serios?

– Da. Însă, evident, nu se va putea face nimic fără consimțământul mamei tale, adăugă ațintindu-și privirea asupra bătrânei doamne.

Aceasta din urmă rămase indiferentă. Probabil se pregătea s-o grăbească pe Lucinda să părăsească locuința.

Și apoi, pe buze i se contură un zâmbet.

– Nu-ți voi ascunde că această idee mi-a venit și mie uneori în minte. Înainte de a-l pune în aplicare, acest plan va trebui totuși studiat foarte serios. Și sunt prea bătrână și prea obosită pentru asta.

– Aș putea să mă ocup eu! exclamă Lucinda.

Doctor Mary zâmbi mai larg.

– Nu mă-ndoiesc de asta, micuțo. Dacă ar trebui, ai fi în stare să muți munții. Când te văd, am impresia că mă văd pe mine la vârsta dumitale, debordând de speranță și de entuziasm. Să nu permiți niciodată cuiva să-ți slăbească vitalitatea.

– Să nu vă fie teamă.

– Bine, atunci te autorizez să concepi un plan concret, pe care i-l vei prezenta lui Jonathan. Dacă-i convine, îl veți putea începe și eu mă voi ocupa de plata facturilor. Dar să fie totuși un buget rezonabil. Nu trebuie optat pentru amenajări luxoase, nu ne gândim să rivalizăm cu Ritz!

Lucinda râse, apoi se întoarse spre Jonathan. Furtuna de proteste pe care o așteptase, nu izbucni totuși.

– Va trebui să ne ocupăm, de asemenea, de drumul care leagă casa de spital. Iarna este impracticabil. Poate să-i ridicăm nivelul și să-l asfaltăm… Ce crezi despre asta, Lucinda?

Ea nu-ndrăzni să vorbească. Era prima dată când îi aproba punctul de vedere. Oare la fel se va comporta și pe viitor, în timpul scurtei perioade care-i rămăsese de petrecut în spitalul Rathbone? Atât de puțin timp…

– Eu… da, este o excelentă idee, răspunse în cele din urmă.

Jonathan își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și o privi îndelung. Din acea faimoasă noapte de Crăciun, era prima dată când o privea astfel și fu cuprinsă de un val de iubire pentru acest bărbat care, când intra în pielea doctorului Rathbone, avea puterea s-o scoată din sărite.

– Bine, când ești disponibil pentru a discuta pe îndelete schimbările care trebuie efectuate? o întrebă pe un ton voit profesional. Eu nu-mi voi relua atribuțiile decât poimâine.

– Înainte să-ți dau un răspuns, trebuie să trec pe la sala de gardă: nu-mi cunosc programul pe dinafară. Acum, este timpul să mă întorc la spital.

El se ridică și-i adresă un zâmbet dezarmant.

– Te voi suna diseară.

Capitolul 12

Parcurgând drumul în sens invers, Lucinda avu impresia că plutește în nori. Încerca să se convingă că această bucurie era legată numai de victoria pe care o repurtase, dar știa bine că schimbarea de atitudine a doctorului Jonathan Rathbone față de ea, nu era străină de asta.

– Sunteți strălucitoare! exclamă domnișoara Bradwell, când intră în biroul său.

Lucinda făcu un gest imprecis.

– Sunt zile în care te simți bine, fără un motiv anume. Primăvara care se apropie, mugurii de pe copaci…

Cynthia Bradwell clătină din cap, zâmbind cu un aer înțelegător.

– Sunteți sigură că buna dispoziție nu ține decât de asta?

În loc de răspuns, izbucni în râs și-și îmbrăcă halatul alb, conștientă de privirea infirmierei șefe, ațintită asupra ei.

– Oh, avem la maternitate o pacientă nouă care ne poate pune unele probleme. A venit cu o listă de interdicții pe care ar vrea să le respectăm în timpul nașterii: fără calmante, fără incizia perineului, fără forceps… I-aș fi cerut cu plăcere doctorului Rathbone să se ocupe de ea, dar după toate aparențele, încă nu s-a întors.

– Foarte bine, mă voi duce imediat în camera ei, declară Lucinda în grabă. Este mai bine să mă ocup eu. După descriere, cred că recunosc genul de pacientă care îl înnebunește!

– Oh, cred că nu pacientele sunt cele care-l scot din sărite, ci mai curând personalul! replică infirmiera șefă, râzând.

Lucinda tresări.

– Ce înțelegeți exact prin asta, domnișoară Bradwell?

Cynthia Bradwell tuși, stânjenită.

– Ei bine… hm… cred că m-ați înțeles. Tot spitalul știe despre disputa pe care ați avut-o pe culoar în seara de Crăciun. Unul dintre portari care trecea prin apropiere, pretinde că amândoi țipați. La început a crezut că era vorba de o ceartă de îndrăgostiți, dar apoi…

Tăcu brusc, cu obrajii îmbujorați.

– N-ar fi trebuit să vă repet asta.

– Să repetați ce, domnișoară Bradwell? N-am auzit nimic din ceea ce ați spus. Voi trece s-o examinez pe pacienta de la maternitate, după prânz.

Așadar, tot spitalul urmărea de aproape relația sa cu Jonathan! Brusc, atribui o nouă semnificație privirilor ațintite asupra ei. Personalul făcea probabil numeroase speculații referitoare la patron și asistenta lui! Care, de altfel, nu vor rămâne decât speculații fără sens, deoarece neînțelegerile nu erau pe cale de a se aplana… Dar avea dreptul să viseze. Să viseze un bărbat care să semene leit cu Jonathan, dar care să nu fie chirurg.

Clătină din cap zâmbind și intră în sufragerie. Când termină, o găsi pe domnișoara Bradwell, care o aștepta pe culoar pentru a o conduce până la camera viitoarei mame care se arăta atât de exigentă. Observă că tânăra femeie era deosebit de politicoasă. Cu siguranță, pentru a repara gafa pe care o făcuse cu o oră mai înainte.

Făcu prezentările și părăsi camera.

– Ei bine, doamnă Dawson, ați venit așadar la noi, de dimineață, dar era vorba de o alarmă falsă, nu-i așa?

Pacienta zâmbi.

– Absolut, doctore. Am fost convinsă că am contracții, dar se pare că m-am înșelat. Totuși, după ce am citit toate cărțile despre sarcină și naștere, credeam că am lămurit subiectul!

– Adevăratele contracții nu sunt atât de ușor de recunoscut, în special la prima naștere. Vă voi examina imediat.

Câteva minute mai târziu, Lucinda o liniști pe tânăra femeie: n-avea contracții încă, dar fătul se angajase deja și se prezenta în perfectă stare.

– Presupun că în câteva zile, bebelușul se va naște, adăugă consultându-și însemnările. Cum nu locuiți departe de aici, vă puteți chiar întoarce acasă.

– Oh, nu doctore, prefer să rămân pentru a mă obișnui mai bine cu locul. Aș vrea de asemenea, să vă prezint o listă de dorințe de respectat în timpul nașterii, pe care va trebui s-o înmânați echipei de îngrijire.

Lucinda parcurse cu privirea, lunga listă pe care o luă. Primele cereri provenind din manualele clasice i se părură rezonabile. Ultimile erau mult mai puțin. Unele comportau chiar un real pericol dacă totul nu s-ar fi desfășurat cum fusese prevăzut.

Își scoase mănușile din plastic, cuprinsă de o ciudată teamă. În principiu, n-avea nimic de obiectat la cererile pacientei, dar cum trebuia să neglijeze riscurile naturale.

– Bine, voi înmâna această listă colegilor mei.

– Este inclus și doctorul Rathbone, ginecologul meu?

– Lui în mod special, o asigură Lucinda, rugând cerul ca Jonathan să nu se afle prin împrejurimi în ziua acelei nașteri.

– Ce părere are despre asta, în mod exact? Când i-am prezentat ideile mele, mi s-a părut foarte neclar. A spus că vom lua o hotărâre când va veni clipa.

– Este vorba despre un ostetrician excelent, care ține totuși să-și aplice propriile metode. Dar nu vă neliniștiți, voi fi acolo când veți avea nevoie de mine.

Kitty Dawson zâmbi.

– Mulțumesc, doctore.

– Voi mai trece să vă văd curând.

Lucinda străbătu culoarul și, înainte de a-și relua consultațiile, se opri câteva secunde în biroul infirmierei șefe.

– Sper în mod sincer ca Jonathan să nu se întoarcă decât după nașterea acestui bebeluș, spuse oftând.

Domnișoara Bradwell clătină din cap.

– Oricum, mulțumesc că ați liniștit-o. Pot oare conta pe intervenția dumneavoastră când va începe să simtă primele contracții?

Lucinda ridică ochii spre cer.

– Voi face tot ce-mi stă în putință.

***

Lucinda urcă în grabă treptele scării care ducea în camera sa. Fusese o zi lungă și visa să facă un duș foarte cald pentru a se relaxa. Și apoi… Jonathan îi spusese c-o va suna! În timp ce străbătu culoarul, crezu că aude soneria telefonului. Își vârî mâinile în geantă. La naiba! Oare unde era cheia?

Intră în sfârșit în încăpere, cu mâna întinsă, când soneria se opri. Cu siguranță, va mai suna. Va mai aștepta până să facă duș.

O oră mai târziu, încerca să-și potolească așteptarea, citind ziarele medicale. Privi ceasul deșteptător. Era prea târziu. N-o va mai suna.

Tristă, se dezbrăcă și se strecură în cabina mică de duș. În definitiv, îi era complet egal. Oricum nu era foarte grăbită să-i vorbească, pentru a se limita la o singură încercare…

Cu capul acoperit de șampon care-i curgea în ochi, trase în grabă perdeaua dușului și găsi pe pipăite receptul telefonului.

– Da? Oh, tu ești Jonathan? exclamă, prefăcându-se surprinsă.

Dacă ar fi putut-o vedea!

– Cum? Ai putea, te rog, să vorbești puțin mai tare? Nu se aude bine.

Era furioasă pe zgomotul dușului care curgea în cascadă pe ceramică.

– Mâine spui? Ei bine, nu știu dacă va fi posibil.

– Așadar, nu ți-ai consultat programul? îi replică el, după toate aparențele iritat. Credeam că vei fi încântată să petreci o zi întreagă departe de spital. Am fi avut astfel tot timpul să discutăm…

Oare despre ce avea intenția „să discute?“ Despre planul referitor la amenajarea casei sau… despre ei?

– Sunt de gardă toată ziua, îi explică. Chiar nu văd cum aș putea să-mi fac timp liber.

– Mă ocup eu de asta! Îi voi cere cuiva să te înlocuiască. Unul dintre foștii mei interni va fi încântat s-o facă. Oricum,

nu vom fi foarte departe. Dacă se prezintă o urgență, nu ne vor trebui mai mult de douăzeci de minute pentru a ajunge la spital.

– Bine, dacă ești sigur de asta… Unde te gândești să mergem pentru a duce la bun sfârșit această discuție de ordin profesional?

Râsul lui Jonathan răsună în receptor și Lucinda se simți imediat reconfortată.

– Cine a vorbit de „discuție de ordin profesional“? Ieri, mi-am petrecut după-amiaza făurind planuri. Am contractat de asemenea o întreprindere pentru consolidarea drumului. O dată ce-ți vei arunca o privire peste ele și-ți vei da aprobarea…

Lucinda tresări. Nu-l va lăsa să conducă această afacere în felul său! Cu siguranță, nu se va mulțumi doar „să arunce o privire“ peste planuri!

– … Vom putea profita de această zi, continuă el. Mi se pare că, de la acea stupidă ceartă de la Crăciun, ne-am evitat. Iar relația noastră îmi este foarte dragă, Lucinda. Mi-ai lipsit.

Se prinse de birou, uimită.

– Lucinda? Nu te mai aud! Mai ești acolo?

– Da.

– Bine, voi trece să te iau mâine.

– De acord.

Poate, până la urmă, contractul îi va fi prelungit.

Capitolul 13

Era aproape imposibil să dormi până târziu în clădirea personalului: zgomotele de pași de pe culoar, zbârnâitul de motoare din parcare, împiedicau lenevitul în pat. Lucinda ridică perdeaua și fu mulțumită să scape puțin de agitația care i se desfășura sub ochi. Și pe deasupra, își putea lăsa mintea să se odihnească liniștită, deoarece Jonathan apelase la un înlocuitor.

În acea clipă, o îndoială îi pătrunse în suflet. Și dacă până la urmă, acel fost student se afla în imposibilitatea de a fi liber în timpul zilei? Se hotărî să se lămurească.

Un scurt tur de orizont fu de-ajuns s-o liniștească: înlocuitorul sosise la ora fixată și totul funcționa normal. În camera sa, Kitty Dawson își făcea exercițiile de respirație. După ce-i dădu tânărului medic informații precise, se îndreptă spre sufragerie cu sufletul împăcat.

În timp ce mânca dintr-un corn cu dulceață, își promise să evite, în timpul zilei, orice subiect spinos. Nu-și va asuma riscul de a o vedea terminându-se ca acea noapte de Crăciun, care începuse totuși atât de bine. Nu va renunța pentru atât, dar își va acorda o zi de pauză în cruciada sa.

Se întoarse în cameră și-și cercetă cu un ochi critic garderoba modestă. Oare cum să-și aleagă o ținută, în timp ce nu știa unde vor ajunge? Optă în cele din urmă pentru un costum din gabardină de culoarea ciocolatei, cu un pulover ecru și, evident, pantofi cu toc. În exercițiul funcțiunii nu-și putea oferi niciodată acest lux, așa că nu se punea problema să rateze o asemenea ocazie! În mod excepțional, nu va mai fi obligată să ridice capul pentru a-l privi pe Jonathan!

Se privi în oglindă, mulțumită de rezultat. Era mult timp de când nu-și acordase timp pentru frivolități și asta nu-i displăcea.

Coborî scara, încântată să audă pocnetul tocurilor pe linoleum. Jonathan tocmai sosise și ieșea din mașină. Înaintă spre ea, zâmbind.

– Oare cine este această tânără persoană elegantă?

– Mi se întâmplă uneori să scap de halatul alb! îi răspunse ea zâmbind.

El îi luă mâinile.

– Știu. N-am uitat.

Obrajii i se împurpurară și întoarse capul.

– Mărturisesc că nu prea știam cum să mă îmbrac, deoarece nu mi-ai dat nici un detaliu despre natura „escapadei“ noastre.

– Aveam în minte o lungă plimbare prin bălțile care se întind de-a lungul râului.

Cum ea își privea stupefiată pantofii, Jonathan izbucni într-un puternic hohot de râs.

– Glumeam!

Îi deschise portiera și o invită să urce. Câteva clipe mai târziu, o luau în direcția opusă Londrei. Peisajul urban cedă curând locul vastelor câmpuri de cultură, mărginite de arbori. Părăsiră apoi șoseaua pentru a se angaja pe un drum vicinal, care străbătea pădurea Epping.

În cele din urmă, Jonathan încetini și parcă la marginea drumului. Lucinda privi pe fereastră. De jur-împrejur, arbori mari, maiestuoși, se înălțau spre cerul de un albastru extraordinar pentru acel anotimp. Soarele se juca printre ramuri, ca și când încerca astfel să-i convingă de sosirea iminentă a primăverii.

Se întoarse spre Jonathan. Acesta se apropiase de ea și-i zâmbea.

– Este extrem de plăcut să evadezi din Londra, observă Lucinda, gânditoare. Liniștea este de departe ceea ce mă impresionează cel mai mult la țară. Ascultă…

Jonathan tăcu.

– Se percepe totuși zgomotul orașului, în depărtare. Și suntem la o distanță rezonabilă de spital. Iată ce-mi place de asemenea aici. Vino, să coborâm.

– Așadar, nu glumeai în întregime vorbind de o plimbare? Dacă aș fi știut, aș fi…

– N-are importanță. Am adus cizmele de cauciuc ale mamei. Bănuiam că nu vei fi totuși echipată pentru o plimbare în pădure.

Lucinda le încălță și porni pe urmele lui pe drumul noroios.

– Excelentă inițiativă, pantofii mei de oraș vor avea mai puțin de suferit astfel tratați.

Cum se apropiau de un pârâu, el o luă de mână.

– Mă tem că picioarele tale mici nu-ți vor permite să sari. Ar fi mai bine să te duc eu.

N-avu timp să protesteze, deoarece o ridicase deja în brațe. Își ținu respirația în timp ce se legănau periculos pe una dintre pietre, deasupra unei ape limpezi și probabil rece ca gheața. Se simți mai în siguranță când ajunseră pe celălalt mal. În loc s-o așeze pe pământ, Jonathan o ținu câteva clipe strâns lângă el. Crezu c-o va săruta, dar n-o făcu.

Își reluară plimbarea în tăcere. Apropierea de acel trup înalt, musculos îi pusese în alertă toate simțurile. Își aminti cu o intensitate deosebită sărutările pasionate, îmbrățișările, minunata înțelegere a trupurilor lor.

– Oh, privește! exclamă brusc la vederea unei veverițe care se cățăra pe un copac, exact în față.

Jonathan îi trecu un braț în jurul umerilor, în timp ce urmăreau amândoi cu privirea peripețiile micului animal. O strânse lângă el și puse stăpânire cu blândețe pe buzele sale.

– Lucinda, draga mea, dacă măcar am putea fi mereu astfel împreună, senini, relaxați.

Degetele le erau încă înlănțuite când traversară o mică punte îngustă din lemn, înainte de a porni pe drumul ce ducea la mașină. Tânăra femeie se simțea în perfectă armonie cu ambianța calmă și luminoasă care-i înconjura. Aveau o zi întreagă în față. Nu trebuia să grăbească deloc evenimentele. Vor profita din plibn de fiecare clipă și poate, când va veni seara, vor merge la Jonathan.

Când ajunseră la vehicul, o ajută să-și scoată cizmele pline de noroi.

– Ai luat jumătate din pădure pe tălpi! exclamă el râzând. Această plimbare în aer liber mi-a făcut poftă de mâncare. Să mergem să prânzim.

Se opriră într-un mic restaurant în care ardea focul în șemineu. Lucinda își urmări însoțitorul cu privirea în timp ce se apropia de bar pentru a comanda băuturile. Era atât de seducător în această ținută relaxată, cu mult mai atrăgător decât în costumele sobre pe care le arbora la spital.

Se întoarse cu două pahare cu vin.

– Pentru noi, murmură, ridicându-și paharul.

– Este formula pe care ai rostit-o ultima dată și realmente nu ne-a purtat noroc. Poate ar trebui s-o schimbi!

Jonathan își adânci privirea ochilor mari, căprui în cei ai tinerei femei, clătinând ușor din cap.

– Să nu ne mai certăm Lucinda. În anumite ocazii, cred că am fost puțin… rigid!

– Oare am auzit bine?

– Perfect! Ideile tale nu sunt întotdeauna atât de nebunești pe cât îmi plăcea să cred. Acest proiect de amenajare al casei, de exemplu, mă cucerește tot mai mult.

– Apropo, unde sunt planurile despre care mi-ai vorbit ieri? Oare nu acesta era scopul acestei zile de evadare?

Înconjură mâinile tinerei femei cu ale sale.

– Oficial, da. De fapt, nu este decât o scuză pentru a petrece mai mult timp singur cu tine. Evident, departe de spital!

– Evident, repetă ea râzând. Este mai bine să ne întâlnim pe teren neutru.

Comandară specialitatea zilei, tocătură din carne de pește, cu cartofi, pe care chelnerul le-o aduse zâmbind cu îngăduință. Lucinda făcu gestul de a-și retrage mâna, dar el i-o reținu.

– Nu, dacă ne dăm drumul, vraja se va putea rupe!

Ea râse din nou.

– Îmi este greu să cred că ești același bărbat cu cel cu care mă cert pe culoarele spitalului!

– Să uităm trecutul. Trebuie să vorbim serios, Lucinda. După acest interludiu rural, propun să mergem la mine.

Lucinda consimți în tăcere.

– Și am să-ți anunț și o veste bună, adăugă Jonathan.

– Ah? Ce fel de veste?

– Îți voi spune totul când vom fi acasă. Să știi doar că se referă la tatăl tău.

Ea își îndreptă brusc umerii.

– Tatăl meu? Vrei să spui…

– Într-adevăr. Adevăratul tău tată. Mama a obținut unele informații în legătură cu acest subiect. Am considerat de preferat să te previn, pentru a evita un nou șoc.

– Dar mi-a spus totuși că m-am născut cu tată necunoscut! murmură Lucinda.

Jonathan se ridică.

– Prefer să nu discutăm asta aici, Lucinda. Ai răbdare.

– Răbdare? Mă anunți de „reaparația" unei ființe pe care m-am străduit s-o șterg din viața mea și vrei să am răbdare?

Își dădu seama că ridicase vocea și o coborî din nou pentru a nu atrage atenția celorlalți clienți.

– Tu știi totul despre propriul tată…

Tăcu imediat, stânjenită. Oare cum putuse uita că tatăl lui Jonathan murise chiar înainte ca el să se nască?

Îi adresă un zâmbet trist.

– N-are importanță. Și eu m-am străduit să nu mă gândesc la tata. Mama considera că era cea mai bună politică de adoptat. În timpul copilăriei mele, a refuzat să-mi răspundă la întrebările pe care i le puneam în legătură cu el. N-au trăit împreună decât câteva luni. Ironia sorții a făcut să piară într-un accident de avion, deși scăpase din al doilea război mondial fără nici o zgârietură.

Lucinda se ridică. Regreta că nu-și cântărise cuvintele. Pe de altă parte, era nerăbdătoare să audă vestea menționată de Jonathan.

– Să plecăm, acum…

– Așteaptă un minut. Voi suna mai întâi la spital, pentru a mă asigura că totul este în ordine. N-aș vrea ca înlocuitorul tău să se confrunte cu vreo problemă majoră.

Lucinda dădu din cap. Avea dreptate. Astfel, mintea le va fi eliberată de orice neliniște de acest fel. Așteptându-i întoarcerea, încercă să nu facă speculații referitoare la dezvăluirile pe care Jonathan se pregătea să i le facă. Pe scurt, acceptase destul de ușor faptul că nimeni nu știa cine îi era tată. O dată în plus, doctor Mary știa despre asta mai mult decât o lăsase să creadă.

În acea clipă, Jonathan se întoarse cu fața posomorâtă.

– Ce se întâmplă? îl întrebă, alarmată. Vreo problemă?

– Mă tem că da. Una dintre pacientele de la maternitate insistă să-l vadă pe unul dintre noi doi. Și domnișoara Bradwell nu reușește s-o facă să asculte de un sfat înțelept.

Lucinda închise ochii, gemând.

– Kitty Dawson, nu?

– Da, exact. Am crezut că am înțeles că ai examinat-o ieri.

– Are contracții? Dimineață, totuși, nimic nu dădea de înțeles că era gata să nască.

– După cum spune domnișoara Bradwell, ea așa pretinde, deși nici un semn fizic nu vine în sprijinul afirmațiilor sale. Și se plânge că este tratată ca o cantitate neglijabilă. Cred că ar fi mai bine să trecem pe la spital pentru a lămuri problema. Vom merge la mine când totul va fi în ordine.

– Ascultă, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, declară în grabă Lucinda. Îți cer doar să mă însoțești. Nu ești obligat să rămâi, la urma urmei, considerai că astăzi nu muncești.

Jonathan făcu o grimasă edificatoare.

– Te cunosc, Lucinda. Încerci să mă ții departe.

– Oare sunt atât de transparentă? Fie. De fapt, cred că sunt mai potrivită decât tine să mă ocup de acest caz, deoarece pacienta în chestiune ține să nască în anumite condiții.

– Ah? Propun să mergem amândoi acolo. Vom vedea cum va reacționa.

***

Cerul se acoperise cu nori groși, negri, care pluteau amenințători asupra Londrei. Lucinda se temea de scena care va urma inevitabil după sosirea lor. Doamna Dawson vă rămâne fermă pe poziție, ca și Jonathan.

La volanul mașinii, părea încă relaxat, dar știa că-și va schimba radical atitudinea îndată ce vor trece de portalul spitalului.

Și nu se înșela.

– Dragă doamnă, cu toată simpatia pe care mi-o inspiră punctul dumneavoastră de vedere despre naștere, pretind totuși ca sunt mai priceput în materie. Este primul

dumneavoastră copil, în timp ce eu am adus pe lume câteva sute! În consecință, fiți amabilă și permiteți-mi să conduc operațiile.

Pacienta dădu din cap cu încăpățânare.

– Îmi pare rău doctore Rathbone, dacă refuzați să vă țineți exclusiv de lista mea de instrucțiuni, nu. Doctor Barrymore mi-a acceptat cererile. A făcut să treacă această listă prin toate serviciile.

– Evident! spuse Jonathan, întorcând spre Lucinda un chip care nu reflecta decât mânie. Și de ce n-am fost informat despre aceste dispoziții?

– Erați în vacanță, sir, replică ea, conștientă de aspectul grotesc al situației. Dacă binevoiți să-mi acordați câteva minute în particular, vă voi explica.

– Dar asta aștept imediat de la dumneavoastră! Și chiar aici, în fața pacientei. Nu este cazul să ne ia drept marionete pe care le poate dirija după voia și fantezia sa. Explicați-i așadar, că în interesul său și al copilului, trebuie să se supună metodei pe care o considerăm potrivită cu cazul.

Lucinda își încrucișă încet brațele, fără să-l scape din ochi.

– Mi-e teamă că nu pot accepta asemenea propunere, sir.

Jonathan făcu brusc stânga-mprejur. Părăsi camera și se îndreptă spre domnișoara Bradwell țipând:

– Nașterea aceasta ține de acum de competența doctorului Barrymore!

Capitolul 14

În timp ce examină pacienta și o convinse că n-avea încă nici o contracție, Jonathan dispăruse. Mașina nu mai era în parcaj. Lucinda decise că negreșit, nu-i va face plăcerea de a-l suna pentru a-i da de urmă. Tocmai îi demonstrase clar că relația lor profesională trecea înaintea legăturii care-i unea. Își putea lua adio de la seara romantică pe care o sperase!

Se duse în cameră, își aruncă pantofii cu toc într-un colț și se ghemui pe sofa, privind fără să vadă imaginile care defilau pe ecranul televizorului. Trecu astfel o oră. Apoi adormi. Se trezi tresărind, la soneria telefonului.

Se repezi să răspundă. Nu era Jonathan, ci domnișoara Bradwell. Vocea infirmierei o aduse imediat la realitate.

– Avem încă o problemă cu doamna Dawson, doctore. Ați putea veni, vă rog?

– Ce se întâmplă? întrebă Lucinda brusc neliniştită.

– Crede că începe să aibă contracţii. Nu foarte puternice pentru moment, dar ţine neapărat s-o examinaţi.

Lucinda oftă, străduindu-se să nu facă pacienta răspunzătoare de altercaţia cu Jonathan. Trebuia să înfrunte acest caz cu toată obiectivitatea de care era capabilă.

– Sosesc.

Doamna Dawson avea faţa îmbujorată de entuziasm.

– Asta este, doctore! exclamă bucuroasă, imediat ce-o văzu. Aş dori numai să-mi confirmaţi impresiile.

Lucinda se supuse. Contracţiile erau încă rare, iar aceste prime semne o uşurară aproape la fel de mult ca pe pacientă.

– Se vor accentua, îi explică ea calmă. Dacă durerea este prea puternică, vă pot administra un calmant.

Doamna Dawson refuză cu vehemenţă.

– Fie. Voi reveni când travaliul va fi mai avansat.

Lucinda prefera mai curând să rămână în serviciu, decât să se întoarcă în cameră. Era trecut de miezul nopţii şi pe culoarele luminate de lămpi mici, domnea calmul. Se duse în sufragerie unde îşi potoli foamea în compania unei infirmiere de noapte.

O oră mai târziu, când reveni la maternitate, doamna Dawson dormea. Contracţiile erau aproape inexistente. Aşadar, se hotărî să se odihnească şi ea.

A doua zi, se trezi mai târziu decât de obicei şi sună imediat la serviciul de maternitate, pentru a întreba de

starea de sănătate a doamnei Dawson. Infirmiera de gardă o anunță că ritmul contracțiilor de-abia sporise, dar că pacienta se plângea enorm.

– Am preferat să nu vă trezesc, adăugă ea. După părerea mea, se alarmează pentru nimic. Este doar la începutul chinurilor. Dar încă refuză cu încăpățânare să ia calmante.

– Sosesc imediat.

Doamna Dawson își aținti privirea asupra tinerei femei, îndată ce intră în cameră.

– Sufăr îngrozitor, doctore. Nu știu cum să vă spun, dar… aș accepta cu plăcere un calmant. Nu credeam că va fi atât de violent.

– Lăsați-mă mai întâi să vă examinez, răspunse Lucinda pe un ton ferm, neîncercând nici o mulțumire să asiste la această primă capitulare.

După cum afirmase infirmiera, contracțiile erau încă ușoare. Dar, și asta era cel mai îngrijorător, fătul își schimbase poziția. Se prezenta acum cu posteriorul.

– Îi voi cere infirmierei să vă aducă un calmant, îi spuse cu amabilitate.

Se întoarse brusc, auzind zgomot de pași. Jonathan se afla în spatele ei și auzise cu siguranță această ultimă frază.

– Cum merge, doctore Barrymore? o întrebă pe un ton calm.

– Foarte lent.

El înaintă spre doamna Dawson și-i puse mâna pe umăr.

– Fiți calmă. Natura se pune în mișcare, iar noi vom face tot ce ne va sta în putere pentru a vă ușura munca.

Lucinda și Jonathan ieșiră împreună. Se priviră îndelung.

– Dorești să te asist?

Un val de căldură o străbătu în întregime.

– Da, te rog. Mă tem de ce-i mai rău: copilul se prezintă cu șezutul.

Își mușcă buzele.

– Mă duc să discut cu ea și să-i dau toate datele. Practic, sunt sigur că va refuza o cezariană. Așa că vom proceda la o naștere cu șezutul înainte.

– Ceea ce nu este un lucru ușor, observă încet Jonathan.

***

Lucinda și Jonathan se aflau de-o parte și de alta a mesei de naștere. Nu făcuseră nici un comentariu asupra conflictului din ajun. Acum, lucrau pentru același scop.

Doamna Dawson cedase panicii. După cum prevăzuse Lucinda, refuzase cezariana, dar acum aproape implora să i se mai dea un calmant.

– Nu acum, Kitty, murmură Lucinda. Știu, ești epuizată, dar suntem aproape. Respiră în mască.

Se întoarse spre Jonathan.

– Se impune o episiotomie.

– Desigur! Să-i dăm drumul.

În timp ce acționa, Lucinda îi explica doamnei Dawson de ce fusese obligată să recurgă la episiotomie. Dar aceasta n-o mai auzea. Clătina capul de la dreapta la stânga, așteptând sfârșitul acestui supliciu.

Lucinda simți tensiunea din sală scăzând când bebelușul scoase primul scâncet. Îl înfășură într-un prosop.

– Ai o fetiță.

Cu chipul acoperit de lacrimi, Kitty Dawson își strânse copilul în brațe.

***

Lucinda împinse ușa sălii comune. În încăpere nu era decât o persoană.

Imediat, Jonathan îi întinse o ceașcă de cafea.

– Bea asta. Ai nevoie de ea!

Bău o lungă înghițitură și oftă.

– Mulțumesc. Mărturisesc că mă simt aproape la fel de epuizată ca și Kitty Dawson.

– Cum se simte?

– Se învinovățește că n-are lapte. Domnișoara Bradwell o hrănește la ora asta pe micuță, cu biberonul.

– Îmi închipui că se învinovăţeşte şi pentru că a luat calmante şi pentru că a suferit o episiotomie.

– Evident. Când naşterea nu se desfăşoară după calculele lor idealiste, aceste mame cred că sunt singurele răspunzătoare.

– Ştiu, remarcă Jonathan aplecând capul într-o parte. Prietena ta, Julia, a reacţionat în acelaşi fel.

– Julia? repetă ea, uluită. Dar mi-a spus că i-ai impus cezariana, în timp ce copilul se prezenta normal!

– Cazul său a fost mult mai complicat decât acesta. Copilul se prezentase de asemenea cu şezutul, dar începuse să dea şi anumite semne de slăbiciune. În acel moment, Julia Lazelle a renunţat la orice idee de naştere naturală. Mă implora să-i mai dau calmante şi când i-am propus cezariana, a acceptat imediat.

Făcu o pauză.

– De-abia după aceea mi-a mărturisit că era măcinată de remuşcări. Că regreta că „cedase" atât de uşor, pentru a folosi expresia sa. Am încercat să-i explic că nu era nimic. Că tehnologia nu face decât să ajute natura. Îmi închipui că orgoliul a făcut-o să inventeze povestea pe care ţi-a relatat-o.

Copleşită, Lucinda îşi trecu mâna peste frunte.

– Oh, îmi pare rău, Jonathan. Cum mi-aş fi putut oare închipui? Ar fi trebuit să-ţi acord încredere.

– Amândoi suntem obosiţi. Du-te şi te culcă.

Cum Jonathan se îndreptă spre uşă, îl strigă:

– Jonathan!

– Da?

– Trebuia să-mi anunți o veste importantă.

– Lucinda cred că am avut destule emoții pentru astăzi!

***

Tânăra femeie străbătu aproape în pas alergător drumul ce ducea la familia Rathbone. Oare până când credea că va păstra doar pentru el o informație de-o asemenea importanță?

Sub verandă strălucea o lumină. De-abia avu timp să ridice ciocănelul pentru a bate, că ușa se deschise.

– Știam că vei veni.

În cadrul ușii se contura silueta înaltă a lui Jonathan.

– Ah? Și de ce oare? îl întrebă furioasă.

– Pentru că nu ești în stare să reziști unei provocări, oricare ar fi! Dar intră. Totuși voiam să aștepți până mâine. Jonglam cu timpul de când mama mi-a spus…

– Ce oare? îl întrebă aproape strigând.

El îi trecu brațul în jurul umerilor.

– Să ne așezăm în salon.

Intrând în încăperea mare, Lucinda constată cu surpriză că bătrânul orologiu arăta miezul nopții.

Aplecat peste șemineu, Jonathan încerca să ațâțe jarul.

– Nu-i nevoie, nu-mi este frig.

Se întoarse spre ea zâmbind.

– Aș fi preferat să mai aștepți puțin, pentru că trebuie să sosească mâine.

Lucinda își duse mâna la piept.

– Tata?

– Da! De când a știut cine ești, mama a încercat să ia legătura cu el. Este singura care-i cunoștea identitatea. Nici eu însumi n-am descoperit toată povestea decât recent.

O rugă să se așeze și continuă:

– Se pare că mama o considera pe Vanessa ca pe fiica ei. Moartea ei i-a pricinuit o imensă durere și a hotărât că nu se va mai atașa niciodată de vreo pacientă.

– Și de ce o iubea atât de mult?

– Vanessa se născuse în spital, puțin timp după fondarea sa. Copil, a suferit de numeroase bronșite. A fost de multe ori internată aici, iarna. Părinții, adică bunicii tăi, au murit amândoi într-un accident, când avea aproximativ doisprezece ani. Mama a acceptat atunci s-o interneze într-o unitate rezervată orfanilor, care exista în acea perioadă. Acolo l-a cunoscut pe tatăl tău.

Lucinda îi sorbea cuvintele.

– Era și el orfan?

– Nu. Era un tânăr student la medicină. Avea nouăsprezece ani când a întâlnit-o pe mica Vanessa, în vârstă de șaisprezece. Mama spune că s-au îndrăgostit imediat, nebunește unul de celălalt. Când ea a anunțat-o pe

mama că era însărcinată, aceasta bineînțeles a sfătuit-o să-l anunțe pe tată. Dar a refuzat și a rugat-o să nu-i dezvăluie niciodată identitatea. Voia ca nimeni să nu știe despre această „greșeală“, pretextând că dacă el s-ar încurca atât de tânăr cu o soție și un copil, cariera îi va fi distrusă. Spunea că era în stare să-și crească foarte bine singură copilul. Tot din spusele mamei, Vanessa era extraordinar de încăpățânată. Ai cui semăna!

– Și apoi? insistă ea.

– Legată prin făgăduială de tăcere, mama i-a spus tânărului student la medicină că Vanessa se hotărâse să rupă relația lor. Au reușit să ascundă starea tinerei fete pe timpul sarcinii. Dar când s-a născut copilul, Vanessa și-a schimbat părerea. Dorea să-l revadă pe Richard.

– Richard? Acesta este numele tatălui meu?

– Da. Richard Warrender. Dar lăsă-mă să termin. Evident, mama i-a ordonat Vanessei să rămână în pat, după naștere. Bineînțeles, ea nu i-a urmat recomandările. Într-o noapte, cu toate că de-abia te născusei de câteva zile, a fugit din spital, lăsându-te în camera copiilor. Nimeni nu știe amănuntele acestei probleme, dar se pare că Vanessa a vrut să ajungă la părinții lui Richard, care locuiau în celălalt capăt al orașului. Pentru că n-avea bani la ea, a trebuit să facă această expediție pe jos, prin frigul unei nopți de ianuarie. A găsit-o poliția în zori, dârdâind sub podul Charing Cross. Era deja prea târziu pentru pieptul său plăpând. Au adus-o la spital și…

– Și a murit de pneumonie, încheie Lucinda. Dar doctor Mary nu l-a informat niciodată pe Richard Warender de ce se întâmplase?

– Aceasta a fost prima dorință a Vanessei și mama a considerat că trebuia respectată, pentru a-i proteja cariera. O carieră strălucită, de altfel. Astăzi, conduce un mare spital din New York. La ora aceasta, trebuie să fie în avionul spre Anglia. Mă vei însoți la aeroport mâine dimineață?

– Ce întrebare! Dar de ce vine la Londra?

– Am convins-o pe mama să-mi dea toate detaliile acestei afaceri, care mă interesează suficient de îndeaproape. Apoi ți-am sunat tatăl. A fost tulburat și încântat să descopere că are o fiică: soția sa n-a putut avea niciodată copii.

Înaintă câțiva pași spre Lucinda și-i puse mâinile pe umeri.

– A fost de asemenea foarte mulțumit să afle că sper să-i devin ginere, adăugă cu un zâmbet fermecător.

Lucinda se îndepărtă de el, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Nu-ți lipsește îndrăzneala! exclamă. Oare ce te face să crezi că aș putea dori să trăiesc cu o ființă atât de arogantă, ca tine?

Lăsase capul în jos, pentru a-și ascunde imensa bucurie care o cuprindea.

– Cred că vom găsi probabil un teren de înțelegere, dacă vom binevoi amândoi să fim mai puțin violenți, Lucinda. Și apoi, nu ne vom petrece toată viața în spital. Va trebui să consacri puțin timp și familiei tale…

– Ei, încet! Vei avea amabilitatea de a formula o cerere decentă în căsătorie? Câteva cuvinte pe care le-aș putea repeta mai târziu familiei, de exemplu?

Dar, nemairezistând, i se agăță de gât.

– Oh, Jonathan… Cu atât mai rău. Da… Da!

Sfârșit